

Giới thiệu Vì Sao Mùa Đông Ấm Ấp

Vì Sao Mùa Đông Ấm Ấp là một câu chuyện về cuộc đời của cô, về những bức tranh cuộc đời do chính tay cô vẽ lên trước và sau khi gặp anh...

Cô - An Kiệt: một con người xinh đẹp giản dị và có một tuổi thơ tốt đẹp. Năm tuổi cô đã vẽ một bức họa đẹp về thiên nhiên mây trời cùng với cha mẹ, mười lăm tuổi cô đã gặp anh. Anh đã hiện hữu trong bức tranh của cô nhưng có vẻ đó chỉ là một sự mờ nhạt đối với tính cách đa tình của cô...

Lên hai mươi lăm, mọi thứ đã rời bỏ cô. Cuộc sống cô đơn của cô bắt đầu từ đó, một bức họa chỉ có hai màu xám và đen, liệu còn ai có thể thay đổi những bức tranh ấy của cô trở lại như những ngày của quá khứ ?!!

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mùa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đi bộ trên đường Thiên Nga, ngồi nghỉ chân tại một trạm nghỉ trong thị trấn sau một hồi lang thang, mấy đứa bạn cùng phòng đi mua quà Giáng sinh, tôi cảm thấy buồn tẻ nên bỏ ra ngoài đi dạo, tôi vốn không thích ngày lễ.

Mặc quần áo ấm đầu đội mũ len, tay bỏ trong túi, đứng đĩnh bước trên đường ngắm nhìn mông lung, mấy đứa bé tóc vàng mắt xanh trượt ván lướt qua tôi, bây giờ đã là hoàng hôn, ánh đèn neon đầy đường, khiến người ta lóa hết cả mắt. Trước mặt là sông Seine, mặt sông thường có hải âu bay lên. Đây mang tiếng là đường Thiên Nga nhưng chẳng có thiên nga, từ thời Louis XIV đã không còn, trong tiết trời mùa này, ngay cả hải âu cũng không có.

Lúc này, Karine(卡瑞娜) đã mời tôi đến nhà cô ấy ở Thụy Sĩ cùng đón Giáng sinh. Chuyện này năm nào cũng có những người khác nhau cũng ngờ ý mời tôi, nhưng tôi từ chối tất cả, không phải không muốn tiếp xúc với những người khác, mà thật sự tôi không muốn có thêm những sai lầm đáng tiếc nữa.

Sáu năm trước một thân một mình đến nước Pháp, tự mình xoay sở tốt nghiệp đại học rồi lại vào viện nghiên cứu. Trong khoảng thời gian ấy, mấy cô bạn vì kết hôn mà bỏ học, có cô bạn cùng phòng thân thiết lại chết vì thuốc độc, con chó tuyệt cưng thì bị đổ axit sunfuric vào, lại còn có một người Đức cầu hôn tôi nữa... vân vân, cuộc sống vẫn luôn như thế, tôi vẫn thấy cuộc sống của mình tương đối bình lặng.

Tuy nhiên cũng có những ngày đáng chán, ví dụ như ngày hôm nay.

Chuông điện thoại vang lên, là Amélie (阿蜜莉雅) – “An, bạn ở đâu thế, chúng tớ mua được toàn đồ hay ho nhé.” – Amélie hè sang năm sẽ kết hôn, lúc ấy khóa trình nghiên cứu cũng hoàn thành cả rồi, chỉ còn có luận văn thôi, mà luận văn thì làm thế nào chẳng được.

Amélie sáu năm trước cùng vào đại học với tôi, bây giờ xem ra cũng là người duy nhất cùng tôi tốt nghiệp, nhưng cũng chẳng thân lắm, cô nàng từng lấy chăn bông của tôi cho một con mèo đi lạc, báo hại tôi một đêm lạnh cóng, lại còn là vào tháng Giêng.

“Tớ đang ở sông Seine.”

“Sao lại chạy ra tận đó, không chờ bạn nữa, chúng tớ về trước chuẩn bị hành lý đây.” – Rồi cúp máy luôn.

Tôi thông thả tiếp tục đi bộ, không vội vàng trở về.

Khi trở về ký túc xá, Amélie đã được vị hôn phu đón đi rồi, Audrey (奥德莉) đang sắp xếp hành lý.

“Có người tìm bạn, điện thoại, ông ấy nói tối sẽ gọi lại.” – Audrey đứng dậy mặc thêm áo khoác, nhặt ba lô – “Giáng sinh vui vẻ” – Rồi mở cửa đi ra ngoài.

Ký túc xá đột nhiên trở nên thật yên ắng.

Tôi không rõ ai đang muốn tìm mình, chỉ có thể nghĩ tôi là mấy vị giáo sư vẫn thường hay khuyến khích tôi. Không để tâm mấy, lên giường nằm ngủ, chọt điện thoại vang lên.

“Tiểu Kiệt... Là cha.”

Một tiếng “Tiểu Kiệt” này làm đầu óc của tôi có chút chấn động, cho tới bây giờ vẫn không ngờ cha lại gọi điện tới. Không phải chưa bao giờ nhận điện thoại của ông, chỉ là quá ít mà thôi, ít tới độ sáu năm liền chẳng có nổi sáu cuộc điện thoại, dường như khiến tôi cũng vô tình quên đi luôn.

“Có việc gì sao...?” – Một lúc lâu sau mới mở miệng được, giọng nói có phần ngập ngừng.

“...Tiểu Kiệt, về nhà một chuyến đi.” – Giản Chấn Lâm lúng túng nói. Đây là lần đầu tiên ông chính thức tỏ ý muốn tôi trở về.

“Không, con có việc rồi.”

“Tiểu Kiệt, năm ấy cha có phần quá đáng, cha không có...”

Ngán ngẩm ngắt lời ông, tôi vốn ghét nhất những câu giả tạo này, rành rọt cất lời hỏi điều trong lòng muốn biết luôn – “Bà ấy có đồng ý với cha không? Nếu như, con trở về...?”

Một tiếng thờ dài, đến từ nửa kia của Trái Đất: “...trở về vài ngày đi.”

Nhìn cảnh ngày đông lạnh giá ngoài cửa sổ, rất lâu rất lâu sau, tôi thản nhiên mở miệng: “Được.....Con sẽ trở về.”

Kỷ thực với Gian An Kiệt tôi thì ba chữ “chuyện ngày xưa” rất đơn giản, năm tôi mười chín tuổi thì cha có nhân tình, thế là vô vàn những lần quát tháo đánh đập mẹ tôi đến nỗi bà không chịu nổi phải bỏ đi Thượng Hải theo người khác, hai tuần sau cha mang về một người phụ nữ xinh đẹp, trong lúc đó, tôi cũng hoàn toàn chẳng đá động gì, cho đến khi tôi đẩy cái người mẹ kế ấy từ cầu thang tầng hai xuống, khiến bào thai em trai hoặc em gái có cùng một nửa huyết thống với mình chết trong bụng bà ta. Tôi thừa nhận bản thân ác độc, tất nhiên, tôi vì thế mà đã bị trừng phạt, bị đưa cháu xinh đẹp của người đàn bà kia cho một bạt tai, đây là lần đầu tiên tôi bị người ta tát, chỉ cảm thấy thực sự rất đau. Thế là cuối cùng, Gian Chấn Lâm tổng cổ tôi sang Pháp, sáu năm rồi.

Ba hôm sau, bắt đầu bình tĩnh thông thả sắp xếp hành lý, ước chừng chỉ đi một tuần là về nên chỉ đem mấy bộ quần áo đơn giản theo.

Điện thoại cho Mạc Gia Trân báo tin trở về, lần nào Mạc Gia Trân lên MSN* cũng đều thúc giục tôi về nước mà tôi cứ nhất quyết tìm cớ từ chối, lần này lại chủ động về khiến cô nàng cực kỳ phấn khởi.

Máy bay hạ cánh ở sân bay lúc ba giờ chiều, tôi chỉnh giờ Bắc Kinh theo đồng hồ treo trên tường đối diện đại sảnh.

Trời thật lạnh, lúc này so với đêm Giáng Sinh tuyết lớn ở Pháp có khi còn lạnh hơn.

Vừa bước vào thấy trong phòng chờ ồn ào hoàn toàn không nghĩ sẽ có ai chờ đón mình, đang tính tự bắt taxi về thì Gia Trân chạy như bay về phía tôi: “Gian An Kiệt!”

Mất bao nhiêu công sức bản thân mới có thể trụ vững không bị xô ngã: “Đã lâu không gặp, Gia Trân.”

“Đã lâu cơ đấy.” – Trong giọng nói đầy vẻ châm chọc.

Cũng không để tâm biểu hiện của cô nàng, tôi cười nhẹ: “Rất nhớ bạn mà, thật đó.”

Nghe tôi nói vậy giận dữ của Gia Trân cũng đi xuống luôn – “Đã biết đường dùng chiêu này đấy, tiểu nhân.”

“Có tác dụng thì dùng thôi.” – Giao hành lý cho Gia Trân, cùng nhau bước đi.

“Cái cô này, đi một mạch sáu năm liền, cũng không biết đường về thăm chúng tôi một lần.”

“Ngồi máy bay mệt chết đi được, với cả hầu như ngày nào chả gặp nhau trên mạng không phải sao. Đúng rồi, sắp kết hôn à?”

“Ừ, cũng tính đến rồi, nửa năm nữa sẽ tổ chức. Lúc ấy nhất định cậu nhất định phải có mặt.”

“Nhất định rồi, chúc mừng trước nhé, Bùi Khải cũng không tởi đâu.”

“Không tởi cái gì chứ, bao nhiêu đứa con gái mơ còn chẳng được đó.” – Mạc Gia Trân phản đối – “Có trở lại Pháp nữa không?”

“Tất nhiên.” – Tôi gạt đầu không mấy mạnh bạo.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Áp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Từ chối lời mời của Gia Trân, tôi về thẳng nhà họ Gian.

Trang viên Gian gia, tường thạch cao trắng với mái ngói màu đỏ, cổng vòm cùng hành lang nối tiếp nhau, vườn xanh tươi mơn mơn và bể bơi kiểu châu Âu cực kỳ xa hoa.

Tất cả vẫn như vậy, nhưng chẳng hề thân quen.

Phải nhấn chuông cửa, vì không có chìa khóa.

Mở cửa là một bà cụ có phần cao tuổi, bà nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới – “Xin hỏi cô tìm ai?”

Chắc chắc mình không hề đến nhầm cửa – “Tôi tìm...Giân tiên sinh.”

“Giân tiên sinh không có ở đây” – Bà cụ toan đóng cửa lại.

“Lâm mẫu, là ai...” – Một giọng nói trầm thấp từ bên trong phòng vọng ra.

Thân hình bất giác chấn động! Nhưng khóe môi lại không ngăn được một nụ cười.

Một bóng người cao gầy tao nhã bước ra cửa, tôi một mực chờ, chờ hấn ngẩng đầu nhìn lên thấy tôi.

Hoảng hốt! Đôi mắt lạnh lẽo như đêm tối kia tận nơi sâu thẳm tận cùng không che giấu được sự hoảng hốt...Hoảng hốt cũng phải thôi, dù sao tôi cũng đã trở về.

“.....Giân An Kiệt?”

Bỏ mũ xuống, xách hành lý đi thẳng vào trong nhà.

“...Tịch tiên sinh?” – Người làm nghi hoặc nhìn tôi tự nhiên vào nhà.

“Cô ấy là con gái của chú Giân.”

Con gái...con người tôi lại, không khỏi hừ lạnh trong lòng.

Một tay đưa ra, Tịch Si Thần đón lấy hành lý trên tay tôi.

Cúi đầu nhìn đôi bàn tay thon dài hơi tái tái kia – “...tay anh thật đẹp.”

Đôi mắt hấn dường như có phần đắm chiều nhìn về phía tôi. Tôi mỉm cười.

Bước lên lầu, nhớ như in phòng mình là phòng thứ ba tầng hai. Mở cánh cửa quen thuộc toàn một màu đen, bên trong bừa bộn đủ thứ linh tinh không nên có như ô tô đồ chơi, khối gỗ, màu vẽ, bảng vẽ...sàn nhà, trên giường, mặt bàn đều là...

Nhẹ nhàng tựa và khung cửa, lông mày hơi chau, Tịch Si Thần ở đằng sau nhàn nhạt liếc mắt.

“Ngọc Lâm có vẻ rất thích phòng của em.”

“Ngọc Lâm?”

“Em trai của em.”

Trong lòng ngực đột nhiên có chút nghẹt thở. Tôi nghĩ mình nên đến ở cùng cô cho qua Giáng sinh.

“Em...có muốn ngủ phòng dành cho khách không?” – Giọng nói lạnh nhạt.

“Phòng dành cho ‘khách’...” – Xoay người lấy hành lý. Bước xuống lầu dưới.

Tịch Si Thần đi theo giữ chặt tay tôi lại, sức không lớn nhưng rất chắc chắn, hành động này làm cả người tôi run lên – “Buông tay!”

“Muốn đi đâu, quay lại Pháp sao?” – Trong lời Tịch Si Thần có phần gấp gáp.

Tôi giằng khỏi tay hấn – “Yên tâm, tôi sẽ quay lại Pháp, tuy không phải bây giờ, nhưng cũng rất nhanh thôi.”

Tịch Si Thần nhìn tôi, ánh mắt lạnh lẽo.

Tôi cũng thông thả không bức bách nhìn lại hấn, rất rất lâu sau mới miệt mài cất lời trước – “Ngày mai tôi sẽ đến gặp ông ta.”

“Cha em chắc sắp về rồi đấy.” – Giọng nói Tịch Si Thần hơi ngập ngừng – “...em chờ một chút cũng được.”

“Không cần” – Thật buồn cười, vì cái kiểu nói chuyện này khiến tôi ý thức được mặc dù mình đã sống đằng đằng mười bảy năm trong cái trang viên này, nhưng bây giờ chẳng qua cũng chỉ là khách mà thôi – “Hơn nữa, muộn thế này rồi, tôi cũng phải đi tìm chỗ mà nghỉ lại chứ.”

Tịch Sĩ Thần ngẩng ra mấy giây – “Nếu... ý em là em muốn ở tại phòng của mình, tôi sẽ bảo người dọn dẹp.”

“Thế sao? Lời nói của tôi khiến anh sinh ra cái ý nghĩ đấy sao?” – Lại hừ lạnh nữa – “Rút lại tưởng tượng của anh đi.”

Đôi mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, Tịch Sĩ Thần bước lại gần phía tôi, theo bản năng tôi cũng lùi nhanh về phía sau!

Tịch Sĩ Thần nhủ mày – “Em... sợ tôi.” – Đây là một câu khẳng định.

“Anh vui tính thật đấy, Tịch tiên sinh.” – Liếc mắt nhìn hán một cái, tôi lạnh lùng mở miệng.

Đi lướt qua vai.

“Đúng rồi, Tịch tiên sinh.” – Khi đi tới cửa tôi quay đầu lại nói – “Anh có nhất định phải làm cao như thế không?”

Ra đến bên ngoài lại có những bông tuyết nhỏ xinh bay bay.

Khoác lên mình áo nhung len. Đi tới trường trung học sẽ thường có bến xe bus, lập tức lên một cái xe bus đầu tiên, mặc cho nó đến đâu thì đến. Trên xe không có nhiều hành khách cho lắm, đi tới ngồi xuống ghế cuối cùng. Xe cứ lẳng lặng chạy đi, phát ra âm thanh đặc biệt của riêng nó, gần hoàng hôn, ngã tư đèn hai bên đường đều đã lên cả, từng dòng ánh sáng phản chiếu lên cửa kính xe, nhấp nhá nhấp nháy.

Tay phải bắt gác ôm lấy ngực, nơi ấy thật sự rất khó chịu.

Tôi có một đứa em trai, nhưng cho đến tận bây giờ chẳng ai nói cho tôi biết. Cảm thấy như mình không quan trọng... hay là... đã ngán ngẫm coi tôi như bỏ đi... (Juu: nguyên bản là xà hạt – 蛇蝎 – rắn vs bọ cạp nhưng ta thấy hơi quá nên để tạm thế này)

Tuyết bay vào qua cửa sổ, tan trên mặt, trên tóc...

“Cô ơi, tôi điếm cuối rồi.” – Tiếng nói của lái xe khiến suy nghĩ mông lung của tôi theo một trời tuyết trắng kia hồi tỉnh.

Phủi đi tuyết tan trên người, đứng dậy xuống xe.

Đưa mắt nhìn một vùng hiu quạnh xung quanh, không ngờ nơi đô thị này còn có chỗ hoang vắng như vậy.

Nghĩ ngợi một chút rồi bấm số điện thoại của Phác Tranh, đầu dây bên kia để chuông một chút liền nhận máy ngay, sau đó liền gào thét lên – “Giản An Kiệt!”

“Em bị lạc đường, Phác Tranh à.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Âm Áp* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Ngâm mình trong nước nóng một hồi khiến thân thể lạnh như băng cuối cùng cũng có một chút ấm áp, thần kinh căng thẳng cả một ngày rồi cũng từ từ giãn ra, chợt thấy hoảng hoảng hốt hốt.

Nghe được tiếng đập cửa cuồn cuộn mới phát hiện ra mình thế mà lại ngủ quên, đứng dậy mặc bừa áo choàng tắm màu trắng đi ra.

“Anh còn tưởng em định tự sát trong phòng tắm cơ đấy.”

“Cuộc sống tươi đẹp nhường này, cho em cái lý do để tự sát đi.” – Uể oải đáp lời Phác Tranh ở cửa – “Em phải ngủ đây, mệt quá.”

“Biết mệt còn chạy tới nơi quái quỷ ấy” – Phác Tranh giễu cợt.

“Thực ra...” – Tôi chớp mắt – “Nói thật cái chỗ ấy vị thế cũng không tồi đâu, hay anh đi mua mấy lô đi, bán qua bán lại bảy tám lượt nhất định anh sẽ thành triệu phú, kể cả không thành được triệu phú thì cũng phải là địa chủ.”

“Lắm chuyện!” – Một hạt dẻ thô bạo ném tới – “Bảo ngủ mà chưa ngủ đi à, phòng cũng thay mới cho em rồi đấy.” – Bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, Phác Tranh khinh thường nhìn tôi nói – “Vết thương lòng thật có thuốc chữa sao?”

“Yes!” – Lòng mảy mềo như thể hiện, thể hiện điều gì đó như tự hào, nói xong vừa cười vừa chạy lên lầu, chạy đến chỗ quẹo thì dừng lại, quay

đầu nhìn Phác Tranh – “Phác Tranh, không phải anh đã nói sẽ nghe theo em sao?”

Tức tối hướng về phía người đang đưa mình vào tay vịn cầu thang – “Check out, đừng quên để lại tiền trọ, tiền ăn...”

Xoay người đạp bước bỏ đi.

Đang ngủ mơ màng từ phòng khách truyền lên những âm thanh khiến đầu tôi đau dị thường. Tiếng động rất nhỏ, nhưng thần kinh tôi vẫn cảm lạ kỳ, một cuốn sách mở cũng có thể ảnh hưởng tới giấc ngủ.

Rúc đầu sâu vào trong chăn...bịt kín gối...co mình lại...trùm khít lại...

Cửa phòng ngủ mở ra, sừng sốt trong khoảnh khắc, tâm trí trống rỗng trong giây lát.

Khuôn mặt anh tuấn, làn da trắng nõn, tóc để không quá dài, hợp với một thân trang phục màu cà phê cắt may đơn giản, so với hình tượng bạch mã hoàng tử của bốn năm trước, thêm nhiều phần kỳ dị phong nhã, tự tin kiêu ngạo, lạnh lùng.....thật là dọa người!

Lúc này, người trong phòng khách ấy cũng đã nhận ra tôi.

Bàn tay Diệp Lận run lên, tài liệu rơi xuống.

Tôi với anh đứng trong phòng khách cách nhau không đến ba mươi thước nhìn nhau.

Tôi và Diệp Lận, từ khi mới quen, rồi thân thiết...đến yêu nhau. Giản An Kiệt, chia hộp cơm cho anh với! Giản An Kiệt, đi học không được ngủ! Giản An Kiệt, em là người trời phái xuống để khắc anh hả! Giản An Kiệt, anh tặng Diệp Lận cho em, em phải cất giữ cẩn thận nhé! Giản An Kiệt, anh yêu em! Giản An Kiệt, Giản An Kiệt...

Có một thời, mỗi câu “Giản An Kiệt” của anh đều khiến tim tôi đập nhanh, mỗi lời đều khiến lòng tôi rung động. Mà bây giờ, tôi mong sao...anh không còn khả năng ấy nữa.

Diệp Lận lấy lại tinh thần, thân thiết âm trầm cười nói – “Về nước bao giờ thế?” – Bắt đầu nhặt những tờ giấy dưới chân lên.

...Vẫn ưa làm bộ làm tịch như thế.

“Ngày hôm qua” – Hy vọng biểu hiện của mình đủ thẳng thắn.

Đôi mắt tà mị nháy một cái, lại có vẻ lười nhác bảo – “Bạn bè như thế là không được đâu, về mà cũng không báo cho anh một tiếng.”

“Vốn không phải bạn bè...”

“Thật sao?” – Con người càng lười nhác hơn, còn mang ý châm chọc.

Phác Tranh rút cuộc cũng sức bình – “An Kiệt tỉnh rồi à, sao không ngủ thêm nữa?”

Tôi bất đắc dĩ thờ dài.

Vì Phác Tranh thăm hỏi nhiệt tình quá, ánh mắt Diệp Lận chợt tắt, cứ nhìn Phác Tranh rồi lại nhìn thẳng vào tôi, tận đáy con ngươi đặc biệt thâm trầm – “Không ngờ quan hệ của em với Phác Tranh đã tốt tới mức này, xem ra chỉ có mình tôi không hay biết gì.”

Quan hệ của tôi với Phác Tranh người biết đích xác cũng không nhiều, không phải có ý giấu diếm, chỉ là không có ý định giải thích thôi.

Về phần tình huống hiện tại, tôi mặc một bộ quần áo ngủ xuất hiện trước cửa phòng một người đàn ông thì có ý nghĩa gì, chín người thì cả chín đều nghĩ đến chuyện đó mà thôi.

“Chuyện này có vẻ không liên quan tới anh.” – Tôi nói.

Phác Tranh tới gần, nói – “Chuyện đó, An Kiệt...”

“Phác Tranh, em đói, có cái gì ăn không?”

“Ồ, có.” – Phác Tranh liếc nhìn tôi một cái, thờ dài, không nói gì thêm, xoay người đi tới phòng bếp. Anh luôn hiểu được suy nghĩ của tôi.

“Sao em lại ở đây?” – Diệp Lận nhìn theo bóng dáng Phác Tranh, nhếch nhếch miệng hỏi.

“Không có chỗ ở.” – Ngồi xuống bàn chậm rãi rót nước uống.

Diệp Lận tạm ngưng vài giây – “Đừng nói với tôi Giản trang nhà em lớn như thế mà ngay cả một gian phòng trống cũng không có để cho em ở lại.”

Ngón tay run lên, suýt nữa đánh đổ cốc nước.

“Không khát thì không cần uống nhiều nước lắm đâu.” – Lòng mày hơi nhăn, rồi lại lười nhác cười – “Ở Pháp sáu năm liền cuối cùng cũng biết đường về rồi.”

“.....”

“Tôi còn tưởng em vẫn bám trụ lại đó cơ, làm thế nào, Giản gia đại tiểu thư rốt cuộc cũng ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu xong về báo hiệu Tổ quốc rồi.” – Thấy tôi không trả lời, khẩu khí anh bắt đầu không hài lòng.

“....Tôi vẫn chưa tốt nghiệp. Chưa thể báo hiệu Tổ quốc.” – Không trả lời anh thì anh lại càng lẩn lút. Vì thế chọn một câu dễ trả lời nhất để đáp.

“Em còn muốn trở về sao?” – Trong nháy mắt khuôn mặt Diệp Lận thu lại ý cười, đáy mắt lạnh lẽo.

Ngừng uống nước một chút, trả lời bừa.

Diệp Lận nhìn tôi chằm chằm rồi lạnh lùng nói – “Bảo Phác Tranh là tôi về trước đây.” – Đặt tài liệu trên tay xuống bàn trà rồi bước đi, tay vừa nắm lấy cửa liền quay đầu lại nói – “Như thế, tôi sẽ không quấy rầy các người.”

“...Được.” – Không để ý câu cuối của anh. Cũng không có ý định đứng dậy đưa tiễn.

Con người Diệp Lận so với một giây trước còn âm trầm hơn – “Được ư? A, cũng phải được thôi, đúng rồi, rảnh cùng đi ăn com. . . Á Lợi (亚例), cũng nhớ em lắm” – Mở cửa, rồi đi.

Nửa cốc nước trong tay không cẩn thận rơi xuống, mảnh vỡ văng ra.

“Anh với anh ta tình cờ quen nhau, dạo trước anh ta muốn mua phòng, vừa lúc anh muốn bán đi, cho nên cũng thường xuyên lui tới gặp nhau.” – Phác Tranh vẫn đứng trong bếp nhìn thấy kính vỡ trên mặt đất, buông bữa sáng xuống, lấy cây chổi cùng xẻng dọn sạch sẽ, sau đó ngồi xuống đối diện với tôi – “Cứ nghĩ em sẽ ngủ một mạch tới chiều... Xin lỗi, An Kiệt.”

“Em đánh vỡ cốc của anh, như vậy là hòa.” – Kéo qua bàn ăn, bắt đầu an ủi.

“Thực ra, Diệp Lận vốn không hay có biểu hiện hoài nghi như thế đâu.” – Phác Tranh có vẻ rất chân thật – “Với người khác... vốn rất tốt.”

Tôi cười cười không nói gì. Anh thế nào, bây giờ với tôi hoàn toàn không có quan hệ gì. Thời gian sáu năm có thể chôn vùi tất cả.

Bao nhiêu câu “Gián An Kiệt, Gián An Kiệt...” Cuối cùng cũng thành ra một câu chia tay lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Âm Áp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tháng chín năm ấy, mẹ đích thân đưa tôi tới trường trung học, mùa hè khi ấy cũng không quá nóng bức như bây giờ, gió lướt qua những ngọn cây cũng rất là mát mẻ. Trong ký ức của tôi, khi ấy mẹ vô cùng lặng lẽ, cũng vô cùng xinh đẹp.

Hành lang ngoài phòng giáo vụ dài dằng dặc, tôi ngoan ngoãn đứng ngoài chờ mẹ.

Thành tích của tôi có phần hơi kém, sợ dĩ có thể nhập học ở cái trường danh giá nhất nhì ấy chẳng qua cũng chỉ là một thể hiện của sức mạnh của đồng tiền.

Nhưng tôi cho đến giờ cũng chẳng bận tâm chuyện này, mà cha mẹ tôi cũng vậy.

Một câu nói như thể bị gió vô tình đưa đến tai – “...Hóa ra cái danh nữ sinh cũng có thể mua được cơ đấy.” – Nghe giọng cực kỳ khinh thường.

Không chần chừ mà quay đầu lại, thấy ngay một nam sinh rất đẹp, tóc mềm mượt che một đôi mắt đen tuyền sáng lấp lánh, làn da trắng nõn, khuôn mặt thanh tú. Nhìn một lại, thấy không có biểu hiện gì đặc biệt, tôi lại quay đầu tiếp tục nhìn qua cửa sổ, phía ấy có một sân bóng rổ nhỏ, có mấy đứa trẻ đang chơi đùa...

“Tôi nói cô có nghe thấy không đấy?”

“.....”

“Cô có bị điếc không đấy?” – Giọng nói mất kiên nhẫn ấy lại vang lên lần nữa.

Tôi bỗng thấy rất buồn cười, vì giọng hấn thực sự rất dễ nghe, nhưng cứ cao giọng lên nên khi phát ra cũng rất kỳ cục, thế là tôi bật cười thật.

“Cô.....!”

Giương mắt nhìn thẳng về phía hấn, tôi nhận ra, lúc này trên khuôn mặt tuấn mỹ kia không hiểu sao lại có chút ửng hồng.

Ánh mắt lướt qua hấn nhìn về phía phòng giáo vụ – “Hẹn gặp lại.” – Tôi nói.

“An Kiệt, đi thôi.” – Mẹ vừa từ trong đó bước ra ôn hòa hướng về phía tôi vẫy gọi.

Đó là lần đầu tiên tôi gặp Diệp Lận, thật rõ ràng, mà cũng thật bốc đồng.

Sáu năm trở về trước, cậu trai tên Diệp Lận ấy đã làm rối loạn toàn bộ cuộc sống của tôi.

Cùng biết, cùng quen, mến nhau...

Hơi nước mờ mờ dày đặc trong phòng tắm, đứng trước gương, lau đi hơi nước, nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt tái nhợt của mình, rồi lại, dần dần mờ đi.

Nếu thời gian có thể quay trở lại, vậy mình có thể đón nhận sáu năm ấy không? Đáp án là không.

Tổn thương tinh thần và tình cảm chẳng thể hy vọng lạnh lại được, khiến tôi không thể dễ dàng chấp nhận người khác, nhưng một khi đã chấp nhận thì không bao giờ phản bội, nếu phản bội, sẽ muốn đòi không thể tha thứ.

“An Kiệt, điện thoại cứ reo suốt, có cần anh đưa vào cho không?” – Phác Tranh đập đập cửa gọi.

“Không cần, em ra bây giờ đây.”

Thu lại những hồi ức thoáng qua ấy, mặc áo choàng tắm vào.

Có bảy cuộc gọi nhờ, của cùng một người, nhưng không hiện tên.

Phác Tranh đưa điện thoại xong liền quay lại ăn mì tiếp, một ngày anh phải ăn tới sáu bữa.

Chuông lại reo lên lần nữa, vẫn là dãy số ấy, một lúc lâu sau tôi mới nhận điện.

“Giản An Kiệt” – Giọng nói ở đầu dây bên kia có vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn bốc đồng quen thuộc như thế.

Quả nhiên là anh, Diệp Lận.

“Sao không nhận điện thoại?” – Không hề có ý căn vặn, lại còn rất hiền hòa.

“Có việc gì không?” – Không muốn lãng phí thời gian, nếu trong lòng đã sớm quyết định sẽ không vì anh mà bận tâm, vậy thì cũng không nên dây dưa nhiều.

“Không có việc gì thì không được tìm em” – Lời này của Diệp Lận như mang theo tiếng cười lười biếng.

“Không tiện nói chuyện sao?... Phác Tranh, đang ở cạnh em à?” – Giọng nói càng nhẹ nhàng hơn, cũng mang theo ý thăm dò.

Cái câu hỏi này thực sự chẳng liên quan gì cả, thực sự không cần thiết.

“Không có chuyện gì thì em cúp máy đây.” – Tôi nhàn nhạt nói.

“Em cứ cúp máy thử xem! Giản An Kiệt, em mà cúp máy anh sẽ đến trước mặt em đập tan cái điện thoại đó cho xem!” – Không hề cười nữa, giọng nói vô cùng tức giận ấy khiến tôi kinh ngạc, mặc dù vẫn biết cái giọng nhẹ nhàng lúc này chỉ là cố kiềm chế bất mãn, nhưng không ngờ anh có thể kích động đến thế.

Không nén nổi một nụ cười yếu ớt, có thể coi là thói quen đi, mỗi lần anh cao giọng nói nói cái gì tôi đều cảm thấy rất đáng yêu và thân thiết, giọng nói mềm mại hơn – “Anh muốn nói chuyện gì?” – Không hy vọng gì điện thoại này có thể truyền tải tới. Nếu cuộc sống của tôi chưa từng gặp Diệp Lận, chắc cảm xúc trên khuôn mặt giờ này chẳng có nửa phần lo ngại, nhưng thực tế là, anh đã hiện diện, hơn nữa còn hiện diện suốt sáu năm. Cũng phải công nhận, quen với việc ở bên anh đã thay đổi ít nhiều suy nghĩ của tôi, thay đổi đến mức đã từng nghĩ anh là điều gì đó gắn liền với cuộc sống của tôi.

Bên đầu kia điện thoại dường như cũng nhận ra mình đã mất kiểm soát, mất một lúc để bình tĩnh – “Thật xin lỗi, vừa rồi, anh nghĩ mình đã quá mệt mỏi.” – Giọng nói lại khôi phục sự lười nhác – “...có thể ra ngoài một chút không?”

“.....Không được.” – Không muốn dây dưa gì thêm nữa, mà tôi cũng không giỏi kiểm soát thái độ.

“Giản An Kiệt!” – Giọng anh cố nhẫn nhịn – “Được, được lắm, Giản An Kiệt em luôn có cách khiến cho anh cảm thấy mình là người phạm lỗi.”

Không đợi tôi trả lời nữa, điện thoại tắt luôn!

Tay cầm di động có phần đau đóm. Tôi biết người cao ngạo như anh không thể chấp nhận chuyện bị cự tuyệt.

Như thế, nói vậy không chừng cũng tốt thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Áp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

“I’m a beautiful girl... I’m a beautiful girl...” – Đó là nhạc chuông dành riêng cho Gia Trân.

Tôi nghe máy, có phần uể oải.

“Ơn trời! Cuối cùng cũng không bận!” – Ngừng ba giây, từ sột sắng chuyển sang bình tĩnh – “Anh ta gọi đến à?” – Đợi một chút không thấy tôi nói tiếp – “...xin lỗi nhé, An Kiệt.”

“...Không việc gì.” – Tôi vừa rồi cũng có chút bực mình, nhưng nghĩ lại thì cũng cảm thấy dễ hiểu thôi.

Gia Trân cũng coi là hiểu rõ tôi, nếu không nói gì thì thực là bực mình, nhưng một câu “Không việc gì” của tôi có thể hiểu là không việc gì. Cho nên ngay sau đó, Gia Trân bèn lấy lại tinh thần, trở giọng chổng chế – “Tớ nói cho cậu biết nhớ, tớ thật sự đã kiên quyết có chết cũng không khai số điện thoại của cậu ra cho anh ta, nhưng mà, cậu biết không, cái tên Diệp Lận đáng chết đó lại lấy Bùi Khải ra khống chế tớ! Cho tới giờ tớ chưa từng gặp ai dùng lời mà nham hiểm xấu xa như thế.”

Tôi lấy tay day day mắt, hơi hơi đau đầu. Đi vào phòng ngủ, nằm thẳng trên giường. Đây là phòng hai năm trước tôi nhờ Phác Tranh giữ hộ, sau khi mọi thứ hoàn thiện cải tạo, ngoài việc vệ sinh bán thời gian và thường xuyên thay đổi rèm cửa, ga trải giường, ngoài ra không cho phép bất kỳ ai bước vào.

Không ngờ rằng sớm phải dùng đến như thế, thế là ngay đêm đầu tiên về nước đã phải dùng rồi.

“Anh ta cứ cười và ‘ngọt ngào’ nguyên rủa tớ năm nay sẽ không lấy chồng được! Nửa năm nữa tớ kết hôn rồi, thế mà anh ta cứ trù ẻo, thế mà nh ta... thế mà...” – Bên đầu kia điện thoại truyền tới tiếng thở phùng phùng của Gia Trân.

Tôi đoán Gian Trân còn nhiều điều cần phải... “biểu đạt”, cái này mà nói, tôi không có hứng thú cũng chẳng có tâm tình đâu mà nghe. Cho nên tôi để di động gác lên gối, ngửa đầu nhìn trần nhà.

Con gió lạnh như băng mang theo những bông tuyết li ti lùa từ cửa sổ hướng tay vào phòng, rèm cửa đen tuyền cứ nâng lên lại hạ xuống.

Rất lâu sau lại nghe tiếng Gia Trân nói rất nhỏ qua điện thoại – “...An Kiệt, rất xin lỗi.”

Tôi cười cười, mang điện thoại lại gần – “Không sao mà, dù sao sau khi về Pháp cũng sẽ đổi lại số.” – Chuyện kiểu này cũng không phải lần đầu xảy ra, sáu năm trước, ngày đầu tiên ở Pháp, cha còn gọi tới bốn lần, và cả những chuyện khác nữa...

Biết số điện thoại của tôi chỉ có mẹ, Phác Tranh, mẹ của Phác Tranh tức cô tôi ở Phần Lan, mà Gia Trân cũng chỉ lần này về nước tôi mới nói cho biết, nhiều hơn, tôi sẽ lại đổi số.

“Ngày mai cùng đi ăn cơm đi, thêm cả Lâm Tiểu Dịch nữa.”

Lâm Tiểu Dịch có thể coi là một trong số thừa thớt bạn bè tôi trong quãng thời gian trung học. Sau đó nghe nói lấy chồng tận Đài Loan, mà tôi khi ấy đang chuẩn bị thi nên không thể tham dự hôn lễ của cô ấy, chuyện này đến giờ tôi vẫn cảm thấy áy náy, dù sao Lâm Tiểu Dịch vẫn luôn đối xử với tôi như bạn chí cốt, người như vậy đối với cuộc đời tôi ít ỏi đếm trên đầu ngón tay.

Lần gần đây nhất tôi gặp Lâm Tiểu Dịch là hai năm trước, Lâm Tiểu Dịch tới châu Âu du lịch cùng Gia Trân, tôi dẫn đường.

“Sao cô ấy đến được?” – Nghe có phần cut lùn, thật sự mệt chết đi được.

“Ồ, tớ bảo với Tiểu Dịch là cậu mới về, cô ấy liền bay ngay tới Hồng Kông.” – Gia Trân cười nói – “Nếu không phải cô nàng đã kết hôn rồi, tớ còn nghĩ người ta có tình yêu đồng tính đối với cậu ấy.”

“.....”

“Đi ăn nhé, hiếm lắm mới có một lần, hơn nữa Bùi Khải cũng nóng lòng muốn gặp người đẹp lắm.”

Tôi cười nói – “Người đẹp cái gì chứ, chẳng thấy gì cả.” – Tôi với Bùi Khải cũng không thân thiết, vì quan hệ với Gia Trân nên thi thoảng cũng qua lại vài câu.

“Trong mắt anh ta, ngoài tớ ra, đàn bà con gái ai cũng là người đẹp hết, mà cậu còn là người đẹp siêu cấp ấy, có thể gọi là đại mỹ nhân ấy.”

“Cũng chỉ ‘gọi là’ thôi.” – Tôi cười.

“Sẽ đi ăn chứ?”

“Có thể từ chối sao?”

“Tuyệt đối không được, Tiểu Dịch còn nói nếu cậu không đến thì cô ấy không thèm nhìn mặt cậu luôn! Gớm, người ta thân gái hai lần lên xuống máy bay chỉ vì muốn mời cậu một bữa cơm cũng thật là có lòng.”

Tôi nghĩ ngợi một lát – “Thôi được rồi. Mai tớ sẽ đi cùng với Phác Tranh. Thời gian địa điểm cậu cứ nói với Phác Tranh là được.”

“OK, chuyển máy cho tớ nói chuyện với Phác Tranh.” – Ngừng một chút, Gia Trân chần chừ – “Còn nữa... cái này... Diệp Lận và Dương Á Lợi cũng tới nữa...”

Tôi thở dài – “Không sao cả, luôn muốn gặp mà.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mùa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Bước tới bên cửa sổ, kéo rèm lên.

Tuyết bao phủ cả thành phố, tâm hồn tràn ngập lạnh lẽo cùng cô đơn.

Sự trống trải và lạnh giá thường trực trong tôi khi ở tại thành phố này, cảm giác như cố gắng vô vọng để với lấy những thứ đang dần tan biến, như là mùa đông mà muốn cây khô trở mầm xanh.

“An, bạn cứ như băng tuyết mùa đông âm mấy trăm độ ấy, cả người mang theo giá lạnh, nhưng lại không chịu được dù chỉ một tổn thương.”

Người nói điều này mấy năm trước đã bị ma túy cướp đi sinh mạng.

Ngày hôm sau rời giường phát hiện có chút cảm mạo, đòi Phác Tranh cho tôi nấu cháo đậu xanh với được, kết quả cháo không ăn được lại tổng bốn năm viên thuốc vào, dạ dày cứ lộn tung phèo lên.

“Anh hỏi thật em có biết nghĩ hay không đấy! Giờ là cuối tháng mười hai chứ không phải ba tháng mùa xuân đâu! Thế mà lại mở cửa sổ ngủ! Bên ngoài kia trông thế mà lạnh âm mười độ đấy!...” – Giọng nói cao cao thô mộc hợp với thân hình rắn rỏi, rất có sức uy hiếp.

Nói thật, có thể nói chuyện với tôi như thế, cũng chỉ có Phác Tranh. Tuy nhiên, cũng thực là ấm áp.

Gia Trân từng nói, Giản An Kiệt chỉ có lúc ở trước Phác Tranh mới đúng là cô gái hai mươi sáu tuổi, cứ không phải là bà già sáu mươi hai tuổi.

Khi tôi cùng Phác Tranh tới phòng VIP của nhà hàng S, Bùi Khải và Lâm Tiểu Dịch đã ở đó rồi, Gia Trân đang mải kêu phục vụ mang nước, nhìn thấy chúng tôi bước vào từ xa đã gật đầu một cái coi như chào hỏi. Lâm Tiểu Dịch thực kích động chạy tới ôm lấy tôi, khí thế ào ạt trút lên tôi một loạt lê thê những nhớ nhung cùng oán giận, nói là oán giận, vì tôi cho Gia Trân số điện thoại mà chẳng cho cô nàng.

“An Kiệt, giới thiệu cho cậu người này.” – Tiểu Dịch nói xong trừng mắt nhìn tôi rồi xoay người chỉ vào người đàn ông ngồi ở ghế sofa – “Đây là Cù Ngụy, lão công của tớ.”

“Cù Ngụy, đây là Giản An Kiệt, bạn tốt nhất của em, ‘rất vui được gặp em, cũng rất vui được gặp anh’ xong rồi thì mọi người đều là bạn bè cả, không cần câu nệ, ngồi xuống trò chuyện trò chuyện thoải mái đi, bồi dưỡng bồi dưỡng cảm tình, tớ đi giúp Mạc Gia Trân chọn đồ ăn, con nhỏ ấy nhất định sẽ

lại chọn hải sản, mà tớ ghét nhất là hải sản!” – Nói xong Tiểu Địch hùng hùng hổ hổ chạy về phía Mạc Gia Trân.

Cù Ngụy bắt đầu đi lắc đầu cười.

“Tiểu Địch cứ luôn tràn đầy năng lượng như thế.” – Tòe khẽ cười thành tiếng.

“Đúng vậy.” – Cù Ngụy cười nói – “Nghe danh đã lâu, Giản tiểu thư, Tiểu Địch vẫn thường nhắc tới em.” – Anh ta đưa tay ra, tôi sững người một chút, không đưa tay ra bắt lại. Cù Ngụy cũng không có phản ứng gì, thoải mái buông tay xuống.

Xem ra, anh ta là một người đàn ông tử tế có học.

“Nghe nói trước đây em du học ở Pháp?”

Tòe cười cười gật đầu.

“Một thân một mình học ở nước ngoài chắc vất vả lắm.”

“Cũng được.” – Thực ra cũng không hẳn là học, nói thẳng ra là sinh sống mà thôi.

Đúng lúc này, Diệp Lận đẩy cửa bước vào, Dương Á Lợi theo sau.

Người đàn ông thì đẹp trai phong độ, người phụ nữ thì xinh đẹp long lanh.

“Sao bây giờ mới tới vậy?” – Người trách móc chính là Tiểu Địch – “Chắc hai người chê tôi không xứng nên định không tới chứ gì.”

“Không phải chỉ chậm có một chút sao Lâm Tiểu Địch, hơn nữa cũng không phải tôi cố ý mà là do tắc đường nên mới tới muộn.” – Lựa giọng rất nhẹ nhàng thanh nhã để trả lời, phù hợp vô cùng.

“Chúng tôi cũng toàn đi xe tới, sao không tắc mà lại nhầm đúng anh mà tắc?” – Lâm Tiểu Địch hoàn toàn không khách khí.

Diệp Lận còn muốn nói lại, nhưng Dương Á Lợi phía sau đã ngăn lại – “Được rồi, được rồi, anh đừng tranh cãi với Tiểu Địch.” – Xoay người kéo lấy Lâm Tiểu Địch – “Tiểu Địch cô cũng đừng trách Diệp Lận, anh ấy cũng muốn đi sớm hơn, nhưng một giờ trước còn phải dự một cuộc họp, mãi mới kết thúc.”

“Thôi, chuyện này cho về quá khứ, thờ một cái theo mũi trời ra hết.” – Tiểu Địch cười nói, cũng không quan tâm có để cho người ta chút mặt mũi hay không. Lâm Tiểu Địch cứ luôn tùy tiện thế, nếu như Mạc Gia Trân sống giữa những kẻ trí trá, bon chen nên có nét khôn ngoan lọc lõi, thì Lâm Tiểu Địch lại hoàn toàn ngược lại, không có một chút tạp niệm, mà còn cực kỳ đơn thuần, hồn nhiên.

Dương Á Lợi cười với Lâm Tiểu Địch một chút, ánh mắt làm như vô tình liếc về phía tôi.

Thực ra cô ấy không cần quá để ý đến tôi như thế, dù sao bây giờ, cái gì của cô thì vẫn kẻ kẻ bên cạnh cô đó thôi.

Tòe bình thần gật đầu với Dương Á Lợi như chào hỏi. Lúc quay đi lại gặp giật mình bắt gặp một đôi mắt đen trong trẻo nhưng lạnh lùng bốc đồng, mà còn tràn ngập ý cười châm chọc và hoài nghi.

Tòe thừa nhận... bởi ánh mắt này mà bản thân trong thoáng chốc run rẩy và hơi đau lòng.

Cụp hai mắt, đi tới ngồi xuống ghế sofa. Thừa nhận, nhưng cũng không cho phép tiếp diễn.

“Này!” – Bùi Khải bước tới ngồi xuống bên cạnh, đưa ra một ly nước ấm – “Phác Tranh nói em bị cảm.”

“Cảm ơn.” – Đón lấy ly nước – “Chỉ có chút đau đầu, không đáng lo.”

“Nếu nghiêm trọng thì tới phòng khám của anh nhé, như vậy sẽ tốt hơn.”

“Uh, được, cảm ơn.” – Nhỏ nhẹ trả lời. Đối với sự đột nhiên quan tâm của người khác vẫn có phần chưa quen.

“... Thực ra em không cần phải khách khí như vậy đâu. Dù mọi người nhiều năm không gặp mặt, nhưng dù sao cũng đều là bạn học cũ mà.” – Bùi Khải cười nói.

Tòe bắt đầu đi thờ dài, nghĩ thầm, không phải khách khí, mà anh ngồi thật sự gần quá, khiến tôi không được tự nhiên, nhưng cũng không thể tự lừa dối mình, điều khiến tôi thực sự không tự nhiên vẫn là ánh mắt kia vẫn chưa hề rời đi.

Các món ăn được mang lên đầy đủ, mọi người ngồi vào bàn, hai bên phải trái của tôi là Gia Trân và Phác Tranh, sau Gia Trân là Bùi Khải, Phác Tranh tiếp đến là Tiểu Địch, Cù Ngụy, sau nữa là Diệp Lận cùng Dương Á Lợi, mà ngồi xuống như vậy vô tình vừa vặn khiến tôi ngồi đối diện với Diệp Lận. Thế là, tôi toàn chăm chăm cúi đầu ăn cơm, không phải e sợ hay trốn tránh, mà lúc này thật mệt mỏi chết đi được, không có thừa sức để mà đi đối phó với cái gì cả, cũng bởi vì bị cảm nữa, chỉ thấy đầu óc mơ màng muốn ngủ từ lâu rồi.

Bữa ăn hỗn loạn, thê rượu thay liên tiếp, Gia Trân và Tiểu Địch cách nửa cái bàn vẫn đầu rượu không ngừng, thi nhau chẻ bai đồ ăn của đối phương.

Bùi Khai ra về hờn giận nói: “Hai người thôi đi nào, đồ ăn đều bị các người phi báng thậm tệ như thế, chúng tôi làm sao nuốt nổi nữa.”

“Được, chúng tôi không nói đồ ăn nữa.” – Tiểu Địch cười gian chỉ vào Bùi Khai nói – “Chúng tôi nói về anh!” – Sau đó quay qua Gia Trân – “Mặc Gia Trân cậu nói xem diện mạo cậu thế này, không có đến nỗi khó coi, nhưng cũng không phải tuyệt đẹp, làm sao mà năm đó lại theo đuổi được tiểu hòa nhân này? Nào, chia sẻ bí quyết đi.”

Bên này Gia Trân nghiêm trang – “Dùng chân mà đuổi” – trầm mặc một lúc lâu sau mới vừa cười vừa nói – “Thực ra tài theo đuổi đàn ông cậu phải hỏi Dương Á Lợi mới phải, cô ấy so với tớ lợi hại hơn nhiều! Nhớ lại năm đó cô ấy theo đuổi Diệp Lận một dạo mà làm xôn xao cả trường trung học chứ chẳng chơi.” – Gia Trân nói điều này chính là hoàn toàn không mang theo nửa phần đùa cợt nữa, trăm phần trăm là sự thực.

Kỷ thực tôi cũng biết Gia Trân ghét Dương Á Lợi, một là vì chuyện của tôi với Diệp Lận, hai là vì người yêu đầu của cô ấy cũng bị Dương Á Lợi cướp đi, thực ra có vợ tôi vào cũng chỉ thêm cái cớ thôi. Thế là thù riêng thù chung cộng lại thành một cái huyết hải thâm thù, tất nhiên bên ngoài vẫn vờ như không có gì.

Có điều, hôm nay không biết vì sao lại thẳng thắn lộ ra.

Dương Á Lợi cũng biết Gia Trân không thích mình thế nào, nhưng bình thường mọi người cứ khách sáo nên cũng bình yên vô sự, không ngờ rằng hôm nay Gia Trân nhân lúc có mặt Diệp Lận và tất cả mọi người không nề mặt mà hỏi chuyện này, sắc mặt tự dưng có phần không tốt – “Thực ra cũng không có gì để chia sẻ, cả hai nguyên ý ở bên nhau.”

“Cả hai cùng nguyên ý? A, chuyện này thật thú vị, tôi nhớ năm ấy khi cô lớn vốn ve vãn Diệp Lận, anh ta còn là đóa hoa trong nhà Tiểu Kiệt mà, cô nói thế nào thành ra cả hai tình nguyện vậy! Phải chăng ai đó đã làm gì mờ ám?”

Lời Gia Trân nói khiến xung quanh bỗng dưng lặng đi.

Tôi nâng ly nước lên trước mắt, nhẹ nhàng cười nhạt. Tôi không nghĩ Gia Trân sẽ nói chuyện của mình ra trong hoàn cảnh này, thực khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

“Em ăn cơm đi, đừng nói nhiều nữa!” – Bùi Khai nói.

“Em chỉ muốn khuấy động không khí, chẳng lẽ anh muốn cứ thế im thin thít ăn cơm sao?”

Một khoảng yên lặng.

“Thực ra.” – Trầm mặc một lúc rồi Dương Á Lợi cũng mở miệng nói, nghe giọng có phần áp đảo – “Cho dù lúc ấy Diệp Lận đúng thật là có bạn gái, nhưng mà, mỗi người đều có quyền theo đuổi không phải sao?”

“Á Lị.” – Diệp Lận lên tiếng, giọng không lớn nhưng lạnh lùng.

“Hơn nữa, lúc ấy còn có...”

“Đủ rồi Á Lợi.”

Trái tim đột nhiên run lên, bất giác ngẩng đầu nhìn về phía người đối diện... thấy u ám rõ ràng, hơi lạnh tỏa ra xung quanh, anh tức giận.

Dương Á Lợi thoáng chốc mặt trắng bệch, nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Lận, một lúc lâu sau thì thảo mở miệng – “Đừng giận, Diệp Lận, em không nói nữa rồi mà.”

Cảnh tượng như thế, không đầy cửa bỏ đi, không một lời cãi lại, không làm gì cả, chỉ một câu nhẹ nhàng mềm mỏng như xin lỗi mong được tha thứ. Tôi nghĩ, Dương Á Lợi hẳn phải yêu Diệp Lận nhiều lắm, cho nên mới có thể nhẹ nhàng, thận trọng như vậy.

“Được rồi được rồi, mọi người hiếm khi ra ngoài cùng ăn, chỉ là đùa thôi, đừng để bụng, đừng để bụng.” – Lâm Tiểu Địch đứng dậy xua xua tay làm dịu không khí, sau đó quay sang Gia Trân nghiêm giọng nói – “Cái cô này chẳng coi tôi ra gì cả! Hôm nay là bữa cơm chào đón An Kiệt, cô mà làm loạn bữa cơm này của tôi, xem tôi xử lý cô thế nào!”

Gia Trân có vẻ cũng đã nhận ra bản thân có chút thất thố, nhú nhú mày liếc mắt nhìn tôi một cái không dám nói gì.

Rất lâu sau, Gia Trân dùng chân dưới bàn đá nhẹ tôi một cái – “Xin lỗi nhiều lắm, An Kiệt, tớ...”

“Không sao.” – Tôi cười cười. Chẳng ai lại không ích kỷ nghĩ cho mình, đó là chuyện thường tình, không ích kỷ, có mà là thánh nhân, mà thánh nhân thì không tồn tại ở thế giới này.

“Hôm nay không phải chào đón An Kiệt sao? Sao nhân vật chính không nói câu nào thế?”

Tôi giật mình, trợn mắt nhìn về phía Diệp Lận vừa mở miệng nói, bất đắc dĩ thở dài.

Diệp Lận lười biếng ngồi tựa vào ghế, đôi mắt nheo một nửa, một tay buông rơi sau lưng áo, bộ dáng nhàn nhả, sự tức giận vừa nãy như đã biến mất hoàn toàn, còn lại vẻ lười nhác đờ đờ như mọi khi.

“Không có gì để nói.” – Tôi mở miệng nói có phần mệt mỏi.

“Sao lại thế được?” – Diệp Lận nói, vờ như kinh ngạc – “Lâu lắm mới gặp lại bạn học cũ mà không có gì để nói thật sao?” – Giọng nói quá mức mềm mại thân nhiên mang theo hương vị châm chọc, hơn nữa, tất cả những người ở đây cũng như tôi đều có thể nghe ra.

“Đúng vậy, An Kiệt, nói với chúng tôi cái gì đi, gì cũng được. Tốt xấu gì thì em cũng ở Pháp bao nhiêu năm như thế, chắc cũng gặp không ít chuyện thú vị!” – Bùi Khải cười nói.

Tôi bất đắc dĩ nghĩ ngợi một chút, rồi thành thật trả lời – “Thực sự không có chuyện gì hay ho cả.” – Chuyện không hay thì thực sự rất nhiều, nhưng lúc này không nên nói ra.

Bùi Khải ra sức động viên – “Làm sao lại không có được, ví như, cuộc sống ở Pháp, ví như, hắc hắc, có gặp được người nào dễ nhìn hay không...?”

Tôi cười nhạt – “Ồ Pháp các bé trai đáng yêu nhiều cực kỳ.” – Đây là sự thật.

“Thật vậy sao? Thật vậy sao?” – Lâm Tiểu Dịch phản kích kêu lên.

“Cô ở bên đó chắc cũng yêu đương không ít nhì.” – Vừa lên tiếng chính là Dương Á Lợi, biểu hiện rất tự nhiên, phong cách đứng đắn điển hình.

Khép hờ mi mắt, không nói gì thêm, lại nâng ly lên đung đung đưa đưa.

“Bị ốm không được uống rượu.” – Là Phác Tranh lên tiếng, giọng nói cũng rất nghiêm khắc.

Bởi vì lúc này không để ý, cho nên Lâm Tiểu Dịch đưa tôi ly gì cũng chẳng quan tâm, đang khát đã định cầm lên uống, bây giờ nhìn kỹ, mới nhận ra đúng là rượu thật.

Tôi cười cười, buông ly rượu xuống. Nói thật, tôi là người không không uống được rượu, vì bị dị ứng với rượu, nếu chẳng may uống vào, cơ thể sẽ phát ban, cổ họng cũng đau ngứa, nếu nặng hơn thậm chí đến hô hấp cũng thấy khó khăn, chỉ là chuyện ấy cũng ít ai biết được, ở đây cũng chỉ có một người biết.

“Giản An Kiệt, em trở nên nghe lời như vậy từ khi nào?” – Diệp Lận lên tiếng, khóe miệng khê cong lên tạo thành một nụ cười yếu ớt.

Lời này vừa nói ra, lại tạo nên một khoảng yên lặng.

Tôi bất đắc dĩ thở dài – “Thời gian sáu năm, cái gì cũng có thể thay đổi.”

Ánh mắt Diệp Lận chợt tối sầm lạnh lẽo, sau đó lấy lại nụ cười lười biếng đờ đờ – “Ra vậy, sáu năm, 2190 ngày, 52560 giờ, 3153600 giây, đúng thật là chuyện gì trải qua những con số này đều có thể đổi thay.”

Tay của tôi cứng lại một chút, không nói gì thêm, nhưng, câu nói sau cùng vừa xong cũng đã thể hiện không nhiều ý nghĩa.

Ai ngờ Diệp Lận cũng chẳng chịu dừng lại ở đó, đứng dậy bước tới chỗ tôi, từng bước chậm rãi – “Nếu hôm nay là để chào đón Giản An Kiệt, tôi đây sẽ thay mặt mọi người mời cô ấy một ly! Chúc mừng cô ấy về nước ‘lần đầu tiên’ sau sáu năm!” – Nói xong một hơi uống cạn.

Thân hình cao lớn, hơi ấm quá gần, dồn ép tất cả các dây thần kinh của tôi – “Không hưởng ứng sao?”

Ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt phức tạp thâm trầm kia.

Trong ngực khó chịu như bị mắc kẹt và mất phương hướng, tôi cắn môi đến trắng bệch.

“Diệp Lận!” – Phác Tranh đứng lên chắn trước mặt ta, giọng nói mang theo sự tức giận.

Mọi người rồi bời nhìn một màn ngoài dự kiến này.

Bùi Khải lập tức đập bàn, Gia Trân và Lâm Tiểu Dịch tích cực gấp đồ ăn vào bát mọi người. Dương Á Lợi đứng dậy đi tới bên Diệp Lận, kéo tay anh – “Hôm nay anh làm sao thế này, được rồi được rồi, đừng trẻ con nữa.”

Cô ấy nói Diệp Lận trẻ con? Đây tôi đã thấy một người đàn ông cực chín chắn thế mà lại bị người ta nói là trẻ con!

Cầm lấy chén rượu. Chất lỏng nóng rực chậm rãi theo cổ họng chảy xuống, nuốt xuống, nghẹn lại, thế rồi cuối cùng lại một ngụm nôn ra, che môi khổ sở ho khan, vị nóng như lửa đỏ chuyển đến toàn thân, làn da bắt đầu ngứa ngứa là là, ý thức cũng từng chút từng chút tê liệt dần dần...

“Giản An Kiệt, em nghĩ em là gà nấu rượu chắc! Muốn chết sao, dị ứng rượu còn muốn uống!” – Gió đã ngừng thổi chỉ còn lại trong ký ức mơ hồ...

Chương 7

Khi tỉnh lại đêm cũng đã khuya, không khí tràn ngập mùi thuốc men khó ngửi, bốn bề im lặng như tờ.

“Tỉnh rồi à.”

Dưới ngọn đèn u ám, Phác Tranh ngồi trên ghế bên cạnh, vẻ mặt nghiêm túc.

Tôi miễn cưỡng nhếch miệng – “Từ hôm về nước tới giờ đây là lần đầu tiên ngủ ngon lành thoải mái như vậy.”

Trầm mặc một lúc rất lâu sau, một tiếng thở dài bất đắc dĩ – “Thật không biết nên nói em thế nào cho phải.”

Kỳ thật, ngay cả bản thân tôi cũng chẳng biết nói gì mới tốt, vốn cứ nghĩ chút rượu vang đỏ kia cũng lắm cũng chỉ khiến tôi phát ban gì đó, rồi cuộc lại phải vào bệnh viện, thật sự có phần khoa trương.

“Thật xin lỗi. Khiến anh phải lo lắng.” – Bây giờ dường như chỉ có thể nói câu này.

“Phải biết lỗi chứ.” – Nói tới đây, không khí cũng bớt phần nghiêm túc.

Bỗng chợt nhớ ra điều gì, Phác Tranh cười giấu nói – “Lâm Tiểu Dịch ấy à, a, thế mà đã bị em dọa cho phát khóc, thật không nghĩ tới, bình thường nhìn cứ như con nhỏ ngang ngược.”

“Vâng, Tiểu Dịch, vốn là người dễ xúc động.”

“Ừ đó, xúc động muốn chết luôn. Anh mất cả nửa ngày mới bảo cô ấy đi về được.” – Ngừng một lúc lại nói – “Biết em không thích phiền phức nên anh bảo bọn họ về trước cả rồi.”

“Vâng, cảm ơn.” – khi ngủ cũng không nhận thấy một chút tạp âm nào.

Thực ra, ngủ ở bệnh viện thật là khó chịu.

Nhìn trên cánh tay đang cầm kim truyền dịch, nặn ra một nụ cười lấy lòng – “Chúng ta về đi Phác Tranh, em không muốn ở bệnh viện nữa.”

“Chờ một chút nữa, ít nhất cũng phải truyền cho hết chai này, em vẫn còn hơi sốt.” – Giọng nói không cứng cỏi, nhưng có thể nghe ra ý tứ kiên định bên trong.

Bất đắc dĩ, lia mắt nhìn đồng hồ trên tường, một giờ mười lăm phút sáng – “Khuya rồi, anh về trước nghỉ ngơi đi.”

“Em ở đây một mình anh lo.”

“Có gì đâu mà lo. Với cả có người bên cạnh em trái lại còn không ngủ được.”

“...Được rồi, vậy sáng mai anh lại tới. Nhân tiện về mang đồ ăn tới cho em, mấy thứ ở đây khẳng định em ăn không quen.”

“Em muốn ăn cháo đậu xanh nấu đường.”

“Biết rồi!” – Phác Tranh đứng lên, lấy áo khoác âu phục ở cuối giường, đi tới cửa rồi lại xoay người lại bảo tôi – “Yên tâm nghỉ ngơi, sẽ không sao đâu.”

Tôi cười cười, không có trả lời.

Trong lúc mơ màng cảm giác như có người tiến vào, mệt chết đi, lúc này còn uống thuốc cảm nữa, cho nên bây giờ không thể mở mắt ra được. Một đôi bàn tay lạnh như băng nắm lấy tay tôi, cảm giác rất khó chịu, muốn vùng ra, nhưng lại bị nắm chặt hơn.

Mở to mắt, bốn bề trống vắng, không có một ai cả, im ắng chỉ nghe được tiếng đồng hồ trên tường điểm từng nhịp.

Nâng tay phải lên, tái nhợt và mỏng mảnh, bỏ kim tiêm trên tay trái đi, đứng dậy đi tới phòng vệ sinh.

Tùy ý để nước lạnh chảy tràn trên tay.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, không thấy Phác Tranh lẫn cháo của Phác Tranh, nhưng lại thấy một người vô cùng ngoài ý muốn là Dương Á Lợi.

“Diệp Lận ở đâu?” – Cách nói vẫn đứng đắn như mọi khi.

Bởi vì khó mà chấp nhận được nằm trên giường cùng người ta nói nói, hơn nữa còn phải ngửa cổ lên mà nhìn, cho nên lại một lần nữa gạt ống truyền dịch trên tay ra (các y tá treo cho hai chai), đứng dậy xuống giường, khoác áo đứng trước cửa sổ, cuối tháng mười hai này tuyết đã muốn ngừng rơi, chỉ còn lại màu trắng bát ngát trước mắt với cái lạnh hơn mười độ dưới 0.

“Tôi chỉ hỏi một câu, Diệp Lận đâu?” – Giọng nói trầm hẳn.

“Sao lại tới hỏi tôi?” – Tôi không khỏi cảm thấy buồn cười, dù sao cũng là thân phận vị trí như thế, cô ta không nên hỏi tôi những điều này.

“Tôi biết anh ấy nhất định sẽ tới đây.”

Tôi nghĩ một chút rồi nói – “Anh ta có tới đây hay không tôi không biết, nhưng mà, Dương tiểu thư, tôi có thể khẳng định với cô, tôi không có nhìn thấy anh ta, ít nhất là từ khi anh ta kính tôi chén rượu ấy, không thấy.” – Giọng điệu bình thản.

Dương Á Lợi nhìn tôi, đánh giá độ tin cậy trong lời nói, một lúc lâu sau mới mở miệng – “Tôi sẽ không đem Diệp Lận trao cho bất kỳ ai, nhất là cô, Giản An Kiệt, hy vọng cô nhớ kỹ điều này.” – Xoay người, tới trước ngưỡng cửa lại nói – “Chúc cô sớm xuất viện.” – Mở cửa đi ra ngoài.

Người phụ nữ xinh đẹp mà lý trí, đáng tiếc lại bị tình yêu chế ngự đến đáng thương.

Di động trên bàn rung rung xoay tròn, lại là một dãy số mới.

Nhận điện không nói gì, theo thói quen chờ đối phương lên tiếng trước.

“Cô đang ở đâu?” – Giọng nói có phần vừa quen thuộc vừa xa lạ.

“.....Ai?” – Bình thản hỏi điều nghi vấn.

Bên kia dường như có phần kinh ngạc trước lời nói của tôi, im lặng một lúc lâu sau mới lạnh lùng nói – “Tịch Sĩ Thần.”

Rõ ràng có cảm giác những ngón tay của mình trong nháy mắt có chút run rẩy, nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh.

“...Có việc gì?” – Tuyệt đối không nghĩ đến là anh ta, dù sao anh ta vẫn luôn chẳng có liên hệ gì với tôi như người hoàn toàn không quan hệ.

Lại là im lặng kéo dài – “Giản tiểu thư, cô đúng là quý nhân dễ quên chuyện.” – Giọng nói ớn lạnh.

“...” – Tôi quên mất hôm qua phải về nhà họ Giản. Chỉ là chuyện ấy thế nào cũng không phải chuyện quan trọng, nhớ hay quên cũng chẳng có vấn đề gì – “Tôi biết rồi, cảm ơn anh nhắc nhở.”

“Không khách khí” – Bình tĩnh mà ẩn chứa ý châm chọc chế nhạo.

Thật là cái đồ gia hỏa kiêu ngạo, lòng tôi hừ lạnh một tiếng, đang muốn cúp máy, giọng đối phương ở đầu bên kia lại truyền đến lần nữa – “Nếu Giản tiểu thư đã biết rồi, vậy cho phép tôi hỏi một câu...Giản tiểu thư bao giờ về Giản trang?” – Cách mang mang theo sự bình tĩnh bên trong.

Tôi ngừng giây lát khẽ cười nói – “Tịch tiên sinh, anh không nhận ra mình có phần xen vào chuyện của người khác sao?”

“Cho tôi một thời gian cụ thể.” – Không hề đáp lại ý bông đùa của tôi, giọng nói trong trẻo mà lạnh lẽo nghe không thôi lông tóc đã dựng lên.

“Xin hỏi Tịch tiên sinh, anh bây giờ dùng thân phận gì để nói với tôi những lời này?” – Các kiểu tăng lớp trong tôi đều đồng ý không cần phải giải thích nhiều lời với anh ta – “Tôi nghĩ không cần bàn chuyện ‘về nhà’ với một ‘người ngoài’.” – Châm chọc anh ta, cũng giống như châm chọc chính mình.

Trầm mặc, rất lâu rất lâu sau – “Giản tiên sinh, cũng chính là cha của cô, muốn biết chính xác thời điểm cô trở về Giản trang, để tránh những chuyện không cần thiết...như là...chờ đợi vô ích.” – Giọng nói càng thêm trịnh trọng.

Tôi tạm ngừng một lát – “...để mấy hôm nữa đi.” – Mới một đáp, lời nói dường như đã chẳng còn ảnh hưởng gì tới anh ta, như vậy, hao phí tinh thần để nói tiếp cũng còn gì thú vị.

“Giản tiểu thư, cô có vẻ không hiểu rõ lời tôi nói, ý của tôi là...thời gian ‘cụ – thể’.”

Thật sự chưa từ bỏ ý định à. – “...Ngày mai.”

“Được, ngày mai.” – Tiếng nói trầm thấp – “Nếu cần tôi có thể cho người tới đón cô.”

“Tôi vẫn còn biết đường trở về.” – Lạnh lùng mở miệng.

“Hy vọng là thế.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Buổi chiều, Phác Tranh tới giúp tôi làm thủ tục xuất viện.

Trước đó, Lâm Tiểu Dịch và Mạc Gia Trân cũng đến đây, làm loạn nửa ngày, khiến tôi phát ngán, phải bảo họ về trước.

Ngồi trên xe của Phác Tranh, ăn cháo đậu xanh nấu đường – “Chưa đủ ngọt.”

“Bốn muỗng đường lớn đó, tiểu thư!” – Đang chăm chú nhìn đường Phác Tranh quay đầu liếc xéo tôi một cái.

“Em thích ngọt mà.” – Nghĩ nghĩ lại nói thêm – “Càng ngọt càng tốt.”

“Quái, trước kia có thấy em thích ăn ngọt lắm đâu?”

“Ừm... mấy năm gần đây mới bắt đầu thích.” – Tầm mắt ngưng lại rồi tan ra, nhẹ nhàng cười nói – “Đồ ngọt ở Pháp thật sự rất ngon.”

“Em...! À đúng rồi!” – Phác Tranh lấy từ trong túi trước áo ra một xấp giấy tờ đưa cho tôi – “Vé máy bay chiều mai đi Thượng Hải, còn nữa, vé máy bay sáng ngày kia đi Pháp.” – Dừng một chút – “Có nhất thiết phải vội như thế không? Về còn chưa được bốn ngày đâu.”

“Bốn ngày, vậy là đủ rồi.”

Khi tới chỗ căn hộ của Phác Tranh, trời đã tối hẳn, tôi xuống xe, Phác Tranh đưa xe xuống để trong gara.

Đội mũ lên nhắm cửa lớn chung cư mà bước tới, đột nhiên bị một đôi cánh tay từ phía sau mạnh mẽ kéo lại, lực kéo quá lớn khiến mũ cũng bị tuột ra.

Hé mắt thấy trước mặt là khuôn mặt đẹp trai quá mức... Diệp Lận!

Ánh đèn đường u ám chiếu lên anh, vẻ nhàn nhã ngang tàng thường ngày không còn nữa, anh lúc này, có chút tiêu tụy, có chút thất thần, đôi tròng mắt hoa đào vẫn đầy tơ máu.

Bót sừng sốt, tôi cố gắng giằng tay thoát ra, nhưng lại càng bị nắm chặt và đau hơn.

“Diệp Lận...”

Nói chưa dứt lời, hơi thở nóng rực xộc thẳng tới mặt, ngay giây tiếp theo, môi bị một nụ hôn nóng bỏng phủ lấy, đầu lưỡi mềm mại xâm nhập, tùy tiện quấy đảo, xoay chuyển mài miết, cảm thấy sức nóng cơ thể anh đang xâm chiếm lấy mình, điên cuồng, mặc kệ tất cả, áp lực và quyết liệt vô cùng, mang theo ham muốn tột cùng, như muốn đặt tất cả cảm xúc vào trong một nụ hôn.

Đầu óc của tôi trong nháy mắt trở nên trống rỗng.

Một lát sau, Diệp Lận mới chậm chạp vùi đầu vào vai tôi, bắt đầu đi lên tiếng cùng với một tiếng thở dài có phần nặng nề – “Không cần anh nữa sao...” – Lời nói có phần đau đớn, còn có vẻ quyến rũ.

Tựa như bị mê hoặc, tôi đưa tay lên vuốt mái đầu tóc đen mềm mại kia, mang theo đó sự quyến luyến và chiều chuộng.

Thân mình Diệp Lận cứng đờ, nâng mắt nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt lóe lên điều gì đó, sáng rõ và mừng vui, anh chậm rãi cúi đầu lại một lần nữa tiếp cận môi tôi, nhẹ nhàng liếm mang theo phần cảm dỗ, từ nông đến sâu...

Hơi lạnh như băng của ngày đông rót vào người qua những nơi cúc áo không biết từ khi nào đã bị cởi ra, thân thể run lên, đột nhiên bừng tỉnh! Ý thức được bản thân đã mất kiểm soát, theo bản năng hung hăng đẩy anh ra...

Không kịp phản ứng Diệp Lận bất ngờ bị đẩy lùi ra sau một bước, loạng choạng đứng thẳng người, nhìn tôi, ánh mắt mang ý tứ khó có thể nói bằng lời rồi lại hiện ra vẻ quyến rũ bức người, như muốn cảm dỗ gì đó lại như muốn chối bỏ gì đó, mâu thuẫn chua xót... Nhưng, thật dễ dụ dỗ người ta!

“Giản An Kiệt...” – Hơi thở chưa ổn định được. Diệp Lận nhướng mắt, bước từng bước lại gần, vươn tay ra dùng sức kéo tôi vào trong lồng ngực – “Giản An Kiệt, em thật sự không cần anh nữa sao?” – Giọng nói quyến rũ ngọt ngào, tựa như tiếng thì thầm bên tai trong giấc mộng, cố gắng phá vỡ tất cả phòng ngự của tôi.

...Gã đàn ông ranh ma!

Rốt cục tôi cũng thoát ra khỏi anh, mở miệng nói nhỏ – “Diệp Lận, đừng đùa nữa. Anh muốn nói gì thì nói luôn đi.” – Không thể cũng không cách nào suy đoán được động cơ của anh, tâm tư của anh vĩnh viễn kín đáo đối với tôi.

Biểu hiện của Diệp Lận như thể bị tổn thương, nhìn vào mắt tôi sắc bén mà trong suốt, như muốn nhìn thấu con người tôi – “Giản An Kiệt, anh yêu em” – Lời nói nhẹ nhàng, nhưng chắc nịch.

Tôi sửng sốt, nhìn người trước mắt nhất thời không phản ứng. Lời nói ấy...bây giờ thật sự không nên nói ra.

“Giản An Kiệt, anh yêu em” – Biểu hiện bình tĩnh của tôi, ít nhất là vẻ bề ngoài như thế, khiến cho giọng anh vô thức gấp gáp hơn.

“Chúng ta chia tay rồi, Diệp Lận, từ sáu năm trước.” – Tôi mở miệng, lời nói lạnh lùng và lý trí.

“Giản An Kiệt, anh yêu em!!!” – Diệp Lận ngoan cố nói điều mình muốn nói. Lớn tiếng như thế thể hiện sự khát khao và nhung nhớ của người ấy, khiến tim tôi không tự chủ nhảy lên một nhịp.

Cố gắng kiềm chế cảm xúc bất an mới nảy sinh này, ra vẻ bình tĩnh nhìn thẳng vào anh – “Diệp Lận, chúng ta đã chia tay rồi.” – Phải nói rõ cho anh biết chuyện này.

Đột nhiên, hai tay tôi bị nắm lấy chặt chẽ – “Anh không muốn chia tay với em!” – Giọng nói gần như cuồng loạn – “Anh hối hận rồi, Giản An Kiệt, anh không muốn chia tay với em! Anh nói anh hối hận rồi! Anh không muốn chia tay với em!”

“Diệp Lận.” – Tôi nhướn mày, cánh tay bị nắm lấy đau đớn cực kỳ, nhưng mở miệng vẫn lấy giọng bình tĩnh – “Là chính anh nói muốn chia tay với tôi.”

“Là em bắt anh nói mà! Giản An Kiệt! Em không thèm để ý tới anh, em một chút cũng không để ý tới anh, em nói em muốn đi Pháp mà! Anh sợ hãi! Anh tức giận! Anh nói muốn chia tay! Anh nghĩ em sẽ lo lắng, anh nghĩ em sẽ ở lại! Nhưng, nhưng...” – Câu cuối của Diệp Lận tiếng nhỏ dần đầy thống khổ – “Nhưng em vẫn đi!” – Anh ngẩng đầu nhìn tôi – “Em mãi mãi cứ dứt khoát như thế, rành mạch như thế, rành mạch đến nỗi khiến anh cảm thấy...Em trước giờ vẫn không yêu anh!”

Không quan tâm, không yêu, sẽ không cho phép ai ở bên mình tận sáu năm.

Vậy ra, cho tới nay anh vẫn nghĩ như vậy.

Hiểu lắm như thế, cho dù xa cách sáu năm rồi nghe lại, vẫn cảm thấy khó chịu.

Che dấu ánh mắt. Thân nhiên mở miệng, tôi nói rất chậm, rất nhẹ, nhưng mỗi từ đều rất rõ ràng, rất trong trẻo mà lạnh lùng:

- “Tôi đã từng yêu anh.

Khi anh chia tay tôi, tôi rất đau lòng, thực sự rất đau lòng, Diệp Lận.

Tôi...bị đuổi khỏi Giản gia.

Tôi tìm đến anh.

Tôi nói tôi sẽ đi Pháp, bị bắt buộc đi đến cái địa phương ngay cả ngôn ngữ bản thân cũng không thể giao tiếp.

Tôi muốn tìm đến anh.

Anh nói ‘Chúng ta chia tay, Giản An Kiệt’

Tôi không biết bản thân lúc ấy đã xoay người rồi đi như thế nào, tôi đến bây giờ vẫn không hình dung ra lúc ấy mình xoay người rồi đi như thế nào.”

...Giản An Kiệt, con mẹ nó hỗn đản, cô muốn đi Pháp thì đi đi, nói với tôi làm gì, tôi là cái gì của cô chứ, nói trắng ra chả là cái gì cả!...

“Nhưng, cho dù anh nói chia tay. Tôi vẫn nhớ tới anh, vừa tới Pháp, đã muốn tìm anh, không tự chủ được, ngay cả bản thân mình còn thấy khó hiểu, nhưng mà tôi vẫn muốn.

Có một lần, rốt cuộc cũng lấy hết dũng khí gọi điện thoại cho anh.

Nhận điện không phải là anh.

Cô ta nói...anh không muốn nhận điện thoại của tôi.

Khi ấy tôi đang ở giữa ngã tư, làm sao cũng không nhớ nổi đường về.

Mà con đường ấy đã đi qua không dưới mười lần.

Tôi định hỏi người ta, lại nhận ra bản thân một câu cũng nghe không hiểu.”

“Diệp Lận, chúng ta ở bên nhau sáu năm, không phải sáu mươi ngày...”

.....mấy tháng đầu, tôi hầu như đêm nào cũng mơ thấy anh.....

Có một khoảng thời gian rất dài, tôi thậm chí ngay cả tỉnh cũng không muốn tỉnh lại.

Tuy nhiên, buồn cười ở chỗ, tôi mỗi tối đều phải uống một lượng lớn thuốc ngủ mới ngủ được.”

“Lần thứ hai, cũng là lần cuối cùng tôi gọi điện cho anh.

Thực ra không nên làm vậy.

Nhưng lúc ấy tôi sợ hãi, thực sự rất sợ hãi.

Tôi.....bị người ta tiêm cocaine.

Christine đã chết.

Tôi thậm nghĩ...muốn tìm anh.

Từ sau lúc này đây, khiến tôi thực sự quyết định...không tìm anh nữa.”

..... “Diệp Lận, là em”

“...có việc gì?” – Trầm mặc một lúc lâu sau mới truyền đến một giọng nói lãnh đạm đến vô tình.

“Em...nhớ anh, Diệp Lận, thật sự, rất nhớ.” – Con người là loài động vật duy nhất có tình cảm, nhất là những lúc yếu đuối, tình cảm đặc biệt phụ thuộc vào một ai đó, một người cực kỳ quan trọng ở sâu thẳm trong lòng.

“Thật sao?” – Giọng nói hỗn loạn mang ý châm chọc rõ ràng – “Giản An Kiệt, nếu cô nghĩ gọi điện thoại tới đây chỉ để nói với tôi mấy cái đó...xin lỗi tôi không tiếp.”

“Diệp Lận...em muốn gặp anh...” – Từ bỏ hết thấy tự tôn và kiêu ngạo, một lần nhún nhường duy nhất trong cuộc đời.

“Nhưng tôi không muốn nhìn thấy cô, một chút cũng không muốn! Giản An Kiệt, nếu có thể, thật sự muốn quên đi tất cả mọi thứ có liên quan tới cô!”...

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, biểu tình của Diệp Lận là hoàn toàn kinh khiếp.

Nhẹ buông tay tôi ra, vội lùi bước có phần lảo đảo, phá lên cười, cười khổ sở mà tuyệt vọng – “Giản An Kiệt, em thật tàn nhẫn, em vẫn luôn tàn nhẫn hơn tôi!” – Nói xong xoay người chạy vào trong bóng tối, tiếng bước chân lộn xộn vội vã trên đường tối nghe có vẻ hoang vắng lạ thường.

Tôi ác ư? Có lẽ tôi thật sự tàn nhẫn, một khi đã phủ định rồi thì tuyệt đối sẽ không chấp nhận nữa, đây là một nỗi ám ảnh, một loại bệnh nghiêm trọng, gây tổn thương nghiêm trọng cho người yêu thương mình. Mà lại thâm căn cố đế khó có thể sửa đổi.

Nhìn bóng dáng dài dài dần xa nơi cuối đường, bàn tay một mực xiết chặt đầy mồ hôi, trong lòng cũng có chút đau đớn không đối được mình.

Quay lại, bất ngờ nhìn thấy Tịch Si Thần đứng dưới ngọn đèn đường cách đó không xa!

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Áp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Thân hình cao cao gầy gầy kéo theo một dải bóng dáng mơ hồ, khuôn mặt mang vẻ đẹp cao quý hiển hiện trong thứ ánh sáng mờ mờ, có vẻ thâm trầm khó đoán...

Cứ đứng trong bóng tối như thế, ánh mắt anh ta đứng là dọa người.

“Giản tiểu thư.” – Giọng nói một mực trầm lạnh.

Tự kiềm chế mình khỏi xúc động mà chùn bước, tôi không biết anh ta đã đứng đó bao lâu, cũng không biết anh ta có nghe được nhiều ít gì không, nhìn anh ta, cũng không nói gì.

Chỉ là, hôm nay, thế là quá đủ rồi, nếu mà lại phải đối phó với nhân vật khó nhằn này nữa, chỉ e lòng người mỗi mệt, tâm tình quá đổi mệt mỏi chỉ muốn người trước mắt này kết thúc sớm sớm một chút, nhưng tất nhiên... đây chỉ là mong muốn xa vời của tôi.

“Nếu có thể, hy vọng cô dành thời gian về Giản trang.” – Tiếng nói trầm thấp tạm dừng một giây, lại nói tiếp – “Bây giờ.”

Bây giờ? Tôi nhủ mảy, nén lại tất cả cảm xúc một khắc trước, mở miệng thể hiện vẻ lạnh lùng nên có – “Tịch tiên sinh, anh hình như quên rồi, chúng ta đã hẹn là ngày mai.”

Đáy mắt Tịch Sĩ Thần hiện lên một tia cảnh trọng, nhìn thẳng vào tôi – “Bây giờ, tôi nghĩ là cô rảnh.”

“Tịch Sĩ Thần, tôi không thể không nói, anh thật sự quá tự tiện.”

Anh ta làm như không nghe thấy, liền nói – “Mời đi.”

Tôi có phần bức mình, ai ở trong hoàn cảnh này cũng sẽ bức mình thôi, tôi không biết anh ta vì sao mà lại muốn trêu chọc tôi, căn bản là chẳng có gì quan trọng cả!

“Ngày mai tôi sẽ về.” – Không dừng lại lâu, xoay người bước về phía cửa lớn của chung cư. Phác Tranh hẳn đã đi thang máy từ bãi đỗ xe lên thẳng lầu rồi, mà tôi cứ bị giữ chân bởi mấy chuyện ồn ào không cần thiết này, thật khiến người ta đau đầu.

“Cha cô ngày mai đi Singapore.”

Đột ngột dừng bước, cứng nhắc đứng lại, không quay đầu.

Anh ta... có ý tứ gì, nói cho tôi hay Giản An Kiệt đã bị Giản gia đuổi đi không có tư cách trở về bất kỳ lúc nào, hay là muốn nói cho tôi hay, cho dù muốn gặp cha đẻ của mình, cũng phải xem người cha đó có cho phép hay không...

Cho đến giờ, đối với Tịch Sĩ Thần, tôi không thể không thừa nhận, sợ anh ta còn có... hận anh ta! Đúng vậy, hận! Sáu năm trước, khi anh ta đánh tôi, cái sự bồng bột đau đớn ấy, cùng với sự xúc phạm thậm tệ, thời điểm đó, một khắc bất ngờ đó, khiến tôi trong nháy mắt mất đi tất cả tự tôn và kiêu ngạo, vậy là, Giản An Kiệt cao ngạo thế mà lại phải vồ về khoe miệng ngồi dưới sàn nhà lạnh thâm roi lệ!

Tôi quay lại nhìn anh ta, khuôn mặt rất tĩnh lặng, sáu năm kinh nghiệm làm tôi luyện được bản lĩnh và nguy trang. Thậm chí có khi ngay cả chính mình cũng bị vẻ nguy trang của bản thân lừa gạt.

“Nếu như vậy, phiền anh chuyển lời tới cha tôi, tôi nay cũng không cần phải lãng phí thời gian của tôi, về phần ngày mai, à, vừa hay tôi cũng định rời khỏi đây.” – Yên lặng chút, tôi cười nói – “Tôi nghĩ Tịch tiên sinh anh chắc hẳn phải vui lòng giúp tôi chuyển lời này lắm.”

Lại một lần nữa chuẩn bị cất bước rồi đi, Tịch Sĩ Thần lại bước mấy bước đến trước mặt tôi, tôi tất nhiên không nghĩ đến tốc độ của nam giới lại nhanh đến thế, liền lập tức đứng ngậy ra không kịp phản ứng gì, mà đợi cho đến khi tôi ý thức được phải lo lắng mà lùi lại phía sau, cánh tay đã bị tóm chặt lấy.

“Anh... có ý tứ gì?” – Con người vốn dĩ trầm tĩnh nháy mắt trở nên thật khó nắm bắt.

Nếu nói sự tiếp cận của Diệp Lận khiến lòng tôi xấu hổ và bối rối, thì sự tiếp cận của Tịch Sĩ Thần là hoảng hốt và sợ hãi!

Tôi cố gắng dùng tay đẩy anh ta ra, nhưng vô ích. Quả nhiên, trước mặt đàn ông, phụ nữ yếu đến đáng thương!

“Nom de Dieu! Đáng chết!” – Theo bản năng khê thốt ra một câu tiếng Pháp – “Buông tay, Tịch Sĩ Thần!”

“Buông tay? Chẳng lẽ anh ta ôm cô thì được?”...

“Buông tay? Chẳng lẽ anh ta ôm cô thì được?” – Trong ánh mắt Tịch Sĩ Thần có ẩn chứa tức giận, nếu không phải nhìn ở khoảng cách quá gần như thế chắc cũng khó phát hiện. Tuy nhiên, tôi cũng không biết con tức giận của anh ta là do đâu, thậm chí còn cảm thấy có phần cực kỳ khó hiểu, dù sao trong tình huống này người nên tức giận phải là tôi mới đúng!

Tôi cười lạnh – “Tôi nghĩ anh không có tư cách nói tôi!”

Tịch Sĩ Thần rõ ràng có bàng hoàng, nhưng ngay sau đó đem tất cả những cảm xúc biểu hiện ra ngoài giấu tiết đi, lẳng lặng nhìn tôi, ánh mắt u ám tối tăm bức người.

Khoảng cách như thế ánh mắt như thế khiến tôi muốn trốn tránh, nhưng thật đáng ghét chính là giờ phút này tôi lại không thể suy chuyển được một bước.

Trầm mặc, Tịch Sĩ Thần đã phục hồi được vẻ bình tĩnh vốn có, lại một lần nữa mở miệng – “Nếu tôi đoán không nhầm, ý tứ của Giản tiểu thư là... ngày

mai cô sẽ trở lại Pháp?”

“Đại loại thế.” – Chiều mai đi Thượng Hải thăm mẹ, sớm ngày kia về Pháp, có điều, tôi nghĩ mình không cần phải giải thích với anh ta nhiều như vậy.

“Đại loại thế?” – Tịch Si Thần nhắc lại lời tôi bằng một giọng cao ngạo – “Vậy thì Giản tiểu thư, đêm nay cô nhất định phải về Giản trang.”

“Nực cười! Anh lấy thân phận gì mà nói với tôi cái kiểu ‘nhất định’ đó.”

“Về mặt pháp lý, tôi là anh họ của cô.” – Khi Tịch Si Thần nói lời này giọng có phần lạnh lẽo.

Cái này mới đây! Tôi nín nhịn khỏi phải phá lên cười – “Đừng có lấy cái loại quan hệ vớ vẩn đó ra dọa tôi! Nghe chỉ khiến người ta ghê tởm!”

“Được thôi! Tôi cũng...” – Tiếng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên cắt ngang điều anh ta định nói, Tịch Si Thần lấy điện thoại trong túi quần ra, xem một chút, nhũn mày nhận điện – “...Dạ....Được...”

Giây tiếp theo, anh ta đưa di động ra – “Là cha cô.”

Tôi nhìn anh ta, lại nhìn cái di động đen tuyền một màu trước mắt, thật lâu thật lâu sau mới nhận lấy.

“Tiểu Kiệt.....”

“.....”

“Ta nhờ Si Thần đi đón con, hy vọng con không để ý.” – Cách nói chuyện nhàn nhạt khách sáo chẳng giống như người thân.

“Bây giờ có thể qua đây không?” – Giọng nói già nua thành khẩn.

Thật ra, nếu không có cuộc điện thoại này, lúc trước tôi định nhất quyết không trở về, cho dù trước khi về nước cũng muốn tới đó giải quyết một số việc, nhưng không sao cả, cái lúc tôi lần nữa kéo lành lý rời khỏi Giản gia, khi tôi biết mình còn có thêm một đứa em trai nữa thì tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Tắt máy, trả di động lại cho Tịch Si Thần. Xoay người đến ven đường đưa tay vẫy xe.

Tịch Si Thần đuổi theo đứng chắn trước mặt tôi – “Cô nhất định phải như vậy sao?”

Ngừng một chút – “Anh không phải đã nói tôi sợ anh sao?” – Tôi cười nói – “Tôi thừa nhận...tôi sợ anh.”

Tịch Si Thần nhướng mày, nhìn tôi ánh mắt ngay lập tức trở nên cực kỳ sâu sắc, muốn nói gì đó, nhưng lại dè dặt xuống.

Một chiếc xe dừng lại trước mặt tôi, không chút do dự, tôi ngồi vào đó luôn.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mùa Đông Ấm Áp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Trên xe gọi điện về trình bày với Phác Tranh sự tình, nhân tiện cũng chớp mắt nghỉ ngơi một chút, dù sao những chuyện phải đối phó tiếp sau đây cũng sẽ làm tôi sức tàn lực kiệt.

Giản trang, vẫn phải tới đây.

Một người giúp việc xa lạ ra mở cửa, lần này may là lại không bỏ lại tôi ngoài cửa nữa, khách khi đưa tôi tới thư phòng.

Hành lang rộng rãi dài đằng dặc, đèn trên vách u ám, lan can khắc gỗ.

Sân sau, những khóm trúc trong ký ức đã chẳng còn nữa, mà thay vào đó là một khu vườn tràn ngập hoa hải đường, giữa không gian băng tuyết trắng muốt này quả thực rất tực rỡ.....tới phòng cuối cùng, người giúp việc đó cung kính mở cánh cửa gỗ – “Tiên sinh, Giản tiểu thư tới rồi.”

Đèn sáng ngời, bài trí tỉ mỉ, cả một kho tàng sách, tất cả đều thể hiện một phong thái nghiêm nghị và uy nghi.

Quay đầu nhìn người đàn ông trung niên đang đứng thẳng trước cửa sổ cũng đang nhìn tôi, cũng chính là cha tôi, Giản Chấn Lâm.

Thời gian sáu năm khiến ông già đi rất nhiều.

“Lại đây.” – Trong lời nói lộ ra ít nhiều mất tự nhiên, còn có cả một chút hồi hộp. Lên tivi có thể xuất khẩu thành chương mà Giản Chấn Lâm đối với con gái ruột của mình lại có phần hồi hộp, ha, chuyện này hay đây.

“Có muốn uống gì không? Trà nhé...” – Giọng nói hơi run run có phần khó hiểu.

“Không, cảm ơn.” – Tôi thản nhiên từ chối. Thời gian lưu lại đây, mong là cũng chẳng quá thời gian một ly trà nhỏ.

Giản Chấn Lâm thờ dài, trong mắt ánh lên cảm giác bất lực không hề giấu giếm.

Một sự tĩnh lặng ngại ngùng, cho đến khi người giúp việc gõ cửa tiến vào – “Tiên sinh, Tịch tiên sinh đã về, có cần mời ngài ấy lên không?”

Tôi theo bản năng nhú nhú mày.

Giản Chấn Lâm xoay người đi tới ngồi xuống cái bàn gỗ gu – “Bảo nó lên đây.” – Sau đó lại hướng về phía tôi chỉ vào bộ sofa cách đó không xa – “Tiểu Kiệt...con cũng ngồi một chút đi.”

“Không cần”

Giản Chấn Lâm đành chịu, có một chút trầm mặc ngượng ngập.

“Chú Giản.” – Giọng nói trầm thấp tới cùng với tiếng mở cửa.

Tôi đứng yên tại chỗ không cử động, cũng không nhìn vào người đó.

“A, Si Thần, lại đây ngồi xuống đi.” – Giản Chấn Lâm cũng không hỏi vì sao tôi và anh ta chia làm hai ngả mà tới.

Tịch Si Thần đi qua người tôi, lướt qua sát tôi, tới bàn gỗ gu ngồi xuống.

Giản Chấn Lâm nhìn tôi, trong mắt lần nữa có ý bảo tôi đi tới ngồi xuống, nhưng không, tôi vẫn đứng đó, còn đứng rất ngay ngắn.

Một lúc lâu sau, Giản Chấn Lâm lại thờ dài cái nữa, đứng lên – “Tiểu Kiệt...” – Môi giật giật, như còn phải suy nghĩ, một lúc lâu sau mới từ tốn nói – “Ta biết, con nhất định còn hận những việc ta đã làm năm đó.”

Tôi bàng hoàng chấn động trong giây lát, dù sao cũng không hề ngờ tới, ông có thể mau chóng, lại còn trực tiếp đề cập tới đề tài này.

- “Tiểu Kiệt, hôm nay con đồng ý trở lại Giản trang, ta thật sự rất vui mừng.

Những ngày tháng con ở bên ngoài...

Nhất định rất khổ sở...

Nhiều năm như vậy....

Ta đã không hoàn thành tốt nghĩa vụ của một người cha....

Dù chỉ một chút

.....”

Nghe những lời này đáng lẽ ra phải cảm động lắm, nhưng giờ phút này đây, tôi chỉ cảm thấy tê liệt và chẳng quan tâm.

“Cha, không cần phải nói thế.” – Cách cư xử ấy, sự khách sáo ấy, những lời lẽ dễ mùi lòng ấy thật sự không cần phải dùng cho tôi. Ít nhất là bây giờ một chút cũng không cần.

Giản Chấn Lâm mặt biến sắc, có chút khó khăn, muốn mở miệng mấy lần, nhưng một lúc sau mới thốt ra được – “Tiểu Kiệt, con là con gái duy nhất của ta.”

Mấy lời này khẽ lướt qua trái tim tôi, không phải đau lắm, nhưng lại để lại vết thương.

“Cha, con biết, con là con gái của cha, nhưng mà, không phải cha còn một đứa con nữa sao?” – Mở miệng một cái, rốt cuộc lại không giấu được ý châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Không ngoài ý muốn khi thấy biểu tình kinh ngạc hơi bối rối của cha, bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười, tôi chẳng muốn làm tổn thương bất kỳ ai, nhưng bị tổn thương lẫn nữa khiến tôi thấy gây áp lực vẫn hơn là chịu thiệt thòi.

“Cô không nên nói như vậy.” – Một tiếng nói trong trẻo mà lạnh lùng thâm trầm lọt vào tai tôi.

Tôi sững sốt, hướng về phía phát ra tiếng nói ấy, lập tức cười nói – “Tôi nên nói hay không nên nói cái gì, chẳng lẽ còn phải chờ Tịch tiên sinh đồng ý sao?”

Con người âm u thanh thúy ngưng lại nhìn thẳng vào tôi, ẩn chứa một loại thâm trầm quỷ quyết.

Im lặng một lát, Tịch Sĩ Thần thản nhiên nói – “Thời gian sáu năm thực sự đã làm cô thay đổi không ít.”

Đôi mắt như đêm tối kia như muốn đem tất cả tình cảm thu vào, che giấu kỹ lưỡng, nhưng tia khô sò kia nghĩa là gì? Đau đớn ư? Không hiểu vì sao tôi cảm thấy bản thân anh ta không thể biết đau. Đề nén cảm xúc trong lòng không hiểu sao cứ muốn thoát ra khỏi cổ, chuyển hướng sang phía cha – “Tìm con có việc gì” – Không muốn ở đây lãng phí thêm thời gian.

“Tiểu Kiệt.” – Giản Chấn Lâm lấy lại tinh thần – “Thực ra Sĩ Thần...”

“Con nghĩ con tới đây không phải để nói chuyện Tịch tiên sinh.” – Lạnh lùng ngắt lời Giản Chấn Lâm nói đỡ cho Tịch Sĩ Thần.

“Hừ.” – Giản Chấn Lâm thở dài, gật gật đầu với Tịch Sĩ Thần, mà Tịch Sĩ Thần vẫn nhìn tôi như cũ, ánh mắt lạnh lẽo u ám.

Rất lâu sau, Tịch Sĩ Thần mới lấy từ trên mặt bàn gỗ gụ ra một tập tài liệu đứng dậy đi tới trước mặt tôi.

Tôi ngoan cố đứng một chỗ... anh ta đành phải mang tập tài liệu tới, tôi không thèm đưa tay ra, chỉ thản nhiên thoáng liếc qua... là tài liệu chuyển nhượng bất động sản.

Mặt trên viết: Giản trang.

Đột nhiên cảm thấy đau đầu, dự cảm sắp có chuyện phiền toái xảy ra.

Lúc này, giọng nói già nua của Giản Chấn Lâm lại vang lên – “Tiểu Kiệt, nơi này, dù sao cũng là nhà thời thơ ấu của con, ta... muốn đem Giản trang để lại cho con.”

“Không cần.” – Tôi nhỏ giọng nói, mang theo không nhiều lắm cảm xúc dao động.

“Ta đã mua một vài nơi ở gần đây, nếu như con không thích chúng ta...” – Giản Chấn Lâm đột nhiên phát hiện cái từ “chúng ta” này có chút không ổn, bỗng dừng im bất, ngừng một chút mới lại nói, lần này có phần cẩn thận hơn – “Ta và di Trầm của con bọn họ cùng ở đây, ta, bọn họ... có thể bàn bạc lại.” – Câu cuối cùng kia đứt đoạn như chịu không nổi.

Ông ta vì sao phải làm như thế? Tôi chẳng phát biểu ý kiến gì, mặt vẫn không chút thay đổi nhìn ông.

“Tiểu Kiệt...” – Cha lại nói, lần này mở miệng giọng nói đã mang theo vài phần run rẩy – “Khi đó, đuổi con tới Pháp... ta... hối hận đã không kịp nữa... sáu năm đường như cắt đứt quan hệ với con... Con là con gái duy nhất của ta...” – Giản Chấn Lâm nói xong, có vẻ lộn xộn.

Đây có thật là người cha chỉ biết quát mắng dối lừa của tôi không vậy, đột nhiên tôi nhận ra ông ta cũng chỉ là một người trung niên mỏi mệt bởi sự đời mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ám Áp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Ở lại, thật vậy, lại dễ mềm lòng, so với... tính toán ban đầu đáng lẽ ra lúc này phải xong xuôi rồi.

Những tia nắng mặt trời đầu tiên buổi sớm – rạng rỡ xuyên qua những chấn song màu xám, tôi nhận ra cái nhà này của mình thế mà ngủ cũng ngon. Nhắm mắt lại, vẫn là một mảng màu đen, tĩnh lặng lạnh lùng như không sức sống.

Bên tay cảm thấy bồn chồn, trong lòng hốt hoảng, cổ họng cố nén lại một cơn buồn nôn.

Tất cả những gì không nên có trong phòng này đều đã bị dọn sạch sẽ ra ngoài, thể hiện “thành ý” của cha.

Đứng dậy tùy tiện lấy bừa một cái áo khoác lên mình, căn phòng được sưởi ấm vừa đủ, không lạnh, nhưng không cảm thấy ấm áp.

Đập vào mắt chính là thằng bé con đang ngủ còng queo ở đầu giường... đệm giường cũng bị thay một lượt.

Đột nhiên nhớ tới lời Phác Tranh từng nói – “Đau lòng thật sự không thuốc nào chữa được sao?” – Không nén được một nụ cười cười yếu ớt, chẳng lẽ lại sai.

Bấm số điện thoại của Phác Tranh, ngả ngón ngồi dựa trước cửa sổ – “Dậy đi.”

“Không phải bị em đánh thức rồi sao.” – Giọng Phác Tranh không tốt cho lắm, mới rời giường anh thường cáu kỉnh.

“Nhớ anh.” – Mềm mỏng, nhưng không có ý làm nũng.

“Giản An Kiệt, có việc gì thì em cứ nói thẳng ra cho anh, đừng làm bộ làm tịch.” – Một lần nữa chứng minh Phác Tranh cái con người này chẳng có một tý tế bào lãng mạn nào cả.

Cười cười rồi tôi nghiêm mặt nói – “Có lẽ, em sẽ ở lại đây mấy hôm, những chuyện kia tính sau, đành phiền anh vậy.”

Phác Tranh nghĩ ngợi một lát – “Khoảng mấy ngày nhỉ?”

“Không chắc lắm, khoảng hai, ba hôm, vé máy bay chắc chắn phải hoãn lại rồi, về phần mẹ em bên đó, mong anh ra mặt nói giùm em mấy câu, bà quý anh thế cơ mà, còn nữa, visa... em nghĩ, bây giờ có lẽ phải lo liệu một chút.”

“Là sao? Bọn họ dồn ép em ư?” – Giọng Phác Tranh lập tức cứng lại.

“Dồn ép? A, không hề, trên thực tế, còn ngược lại kia.” – Khi nói ra lời này, ngay cả chính mình cũng nhận ra có phần quá sức bình tĩnh.

“...Anh sẽ lo liệu.” – Ngừng một lát rồi Phác Tranh nói – “Nếu ở đó không chịu nổi được nữa, dù chỉ một giây, cũng đừng ép buộc bản thân mình.”

Vô thức nâng cánh tay phải lên, về lên màn sương mỏng phủ trên mặt kính – “Anh biết không, em rất là ích kỷ.”

“Anh thấy là tự hành hạ bản thân ấy, không đâu lại chạy về bên đó. Đúng rồi, tối qua đặc biệt gửi qua cho em bộ chăn ga gối đệm, có hài lòng không?”

Tôi cười nói – “Còn chưa đạt yêu cầu.”

“Hàng cao cấp của Ý đấy, người ta còn giặt sạch khử trùng mấy lượt, đại tiểu thư, cô thật sự có thể bói ra lỗi sao?” – Tiếng cười của anh nghe thật quyến rũ.

“Cám ơn anh, Phác Tranh.”

Phác Tranh vui vẻ – “So ra thì anh tương đối thích cảm ơn bằng vật chất cụ thể hơn, đây đây đây, số thẻ tín dụng của anh là 3359.....”

Mim cười tắt máy.

Nhẹ nhàng day day trán, có chút đau đầu, tích tụ bao năm, thật cũng không thể coi như bệnh, chỉ là so với mọi khi cơn đau này nặng hơn, không quan tâm không đa động đến.

“Chị ơi...” – Đột nhiên vang lên giọng nói, khiến tôi nhớ ra trong phòng còn một đứa trẻ hiện diện. Lúc này, thằng bé đó đang ôm một cái gối ngồi ở cuối giường, một đôi mắt to đen láy nhìn tôi cười.

“Hôm qua vào đây thế nào?” – Căn bản, tôi chắc chắn mình đã khóa cửa rồi. Mà, càng khiến tôi cảm thấy không thể hiểu nổi là... nó vào đây mà tôi không hề hay biết.

Đôi mắt chớp chớp thật lâu, nụ cười càng rạng rỡ – “Tuyệt quá!!! Chị nói chuyện với Ngọc Lâm!!!”

Sau đó là tiếng một vật gì đó rơi bịch xuống sàn – “...ôi đau.” – Thằng bé giãy giụa đứng lên từ dưới đất, tập tễnh bước lại – “Đau... Chị ơi.”

Nhìn thấy cái trán của nó nổi lên một cục sưng u bầm tím, hoàn toàn không có ý muốn lại gần xoa dịu, bước qua nó, lập tức đi về phía phòng tắm. Tôi nghĩ mình không cần phải làm quen với cái loại tình thân này. Còn chuyện, nó vì sao mà xuất hiện trong phòng này... chỉ cần không phải ma quỷ là được.

.....Táp nước lạnh lên mặt vài cái, chính mình trong gương, tái nhợt, chán nản, có vẻ yếu bệnh, ôi, đây có thể coi là thực chất bản thân sau khi trút bỏ hết vẻ ngoài, thật sự có đủ vẻ đáng thương!

Từ phòng tắm đi ra, cứ tưởng rằng đứa bé kia đã đi rồi. Phát hiện ra không chỉ đứa bé không rời đi, mà lại còn thêm một đứa lớn... Tịch Si Thần!

Cảm giác cái phòng này giờ đã trở thành chốn công cộng.

Tịch Si Thần ôm Giản Ngọc Lâm ngồi ở mép giường, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve chỗ sưng kia, khuôn mặt tuần nhả chứa đầy sự thương yêu.

“Đau thì khóc lên không sao đâu.” – Giọng nói bình thường lạnh lẽo cũng mềm mại đi nhiều.

“Mấy người muốn biểu diễn tình thương mến thương, xin mời đi chỗ khác.” – Dựa trên cửa phòng tắm mờ sương, nâng tay nhẹ day cái trán còn đau, không định bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Áp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

“Mấy người muốn biểu diễn tình thương mến thương, xin mời đi chỗ khác.” – Dựa trên cửa phòng tắm mờ sương, nâng tay nhẹ day cái trán còn đau, không định bước tới.

Bốn mắt giao nhau, ánh mắt Tịch Si Thần chợt lóe lên, sau đó lại thâm trầm tối lại.

“Xuống nhà ăn sáng.” – Lời nói lạnh nhạt ngăn ngừa lạ thường.

Tôi không ngờ anh ta sẽ nói như vậy, ngây người một giây rồi lại cự tuyệt theo thói quen – “Không.”

Tịch Si Thần hơi cau mày – “Dùng cách này để thể hiện sự bất mãn, cũng không khôn ngoan cho lắm.”

“.....” – Tôi biết anh ta ám chỉ điều gì. Nhưng rõ ràng, anh ta sai lầm rồi. Tôi không phải cái loại tham chiến là mất tinh thần.

Tịch Si Thần buông Giản Ngọc Lâm ra, động tác nhẹ nhàng mà không mất đi sự tao nhã – “Đi đánh răng rửa mặt ngoan đi, rồi ăn sáng.” – Nghe giọng dịu dàng lạ thường. Anh ta dường như chỉ có lúc nói chuyện với Giản Ngọc Lâm mới có vẻ có nhân tính. Ngắc đầu nhìn tôi – “Cô cũng cùng ăn đi.”

Tôi nghĩ những lời này anh ta đúng là đang nói với tôi, nhưng mà, sao lại có thể dịu dàng như thế?

Có lẽ là, anh ta nhất thời quên mất... Tôi là Giản An Kiệt chứ không phải Giản Ngọc Lâm. (Juu: đúng là anh ý quên, nhưng là quên phải giả vờ cold ý =.=), khó)

Tuy thế, dĩ nhiên tôi vẫn sẽ không đi ăn cùng họ. Một là tôi không có thói quen ăn sáng, hai là dù có muốn ăn cơm tôi cũng sẽ không ngồi cùng bàn với một đồng người muốn tránh còn chẳng hết.

Cho nên tính xoay người đi đến phòng thay đồ, thay quần áo đi thẳng khỏi đây thôi, tránh cho ngắc đầu cúi đầu phải nhìn thấy đôi cái người mình không muốn thấy.

Lúc này, mắt tự động nhìn đến tiểu thiếu gia của Giản gia đang từng bước từng bước tới gần tôi.

Tôi nheo mắt, theo bản năng đứng thẳng người lên, không để ý lắm đến hành vi xấu xa của mình.

“Chị ơi...” – Nghe thật đáng thương, hốc mắt cũng hồng hồng, mười phần lấy được thương cảm của người ta.

Nhưng mà, ở Giản An Kiệt thiếu nhất chính là sự thương cảm.

Cho nên khi cái thân hình bé nhỏ kia lấy hết can đảm đến gần tôi, còn đưa tay lên định ôm lấy tôi, thì tôi chán ghét nghiêng người tránh đi.

“Chị ơi...” – Đôi mắt uớt ướt nhìn tôi, trông giống con hươu sao nhỏ đến mấy phần.

“Cô hẳn cũng nhận ra, Ngọc Lâm rất thích cô.” – Tịch Si Thần nhướn mày, mặt một vẻ lạnh nhạt.

Lời nói của anh ta khiến tôi thoáng rung mình, ánh mắt cùng theo đó mà tối sầm – “Ôi, thích, tôi đây có cần phải cúi lạy cảm ơn cái ân đức rẻ mặt ấy của

mấy người không?” – Đã muốn buông tha hết thầy này nọ, nhắc đến làm gì chỉ khiến người ta thêm ghét bỏ.

Tịch Sĩ Thần nhìn lại tôi, từ đáy mắt tối tăm hiện lên một loại cảm xúc sâu sắc.

Tiếng chuông điện thoại bắt đầu reo lên đánh vỡ sự tĩnh lặng của căn phòng.

Là số của Phác Tranh, nhận điện liền đi một mạch ra ngoài ban công, vô tình quên mất trong phòng còn có hai người nữa.

“Sao vậy?” – Phác Tranh chủ động gọi điện cho tôi nhất định là có chuyện, chỉ mong sự việc không đến tầm cỡ mẹ tôi, xử lý chuyện đó tính ra có phần phiền toái hơn.

“..... Là anh.”

Sửng sốt, thực sự kinh ngạc biết bao nhiêu.

“Anh biết em sẽ không nghe điện thoại của anh, cho nên...” – Giọng nói có chút chua xót, buồn bã.

“Có việc gì?”

Bên kia ngừng mấy giây, gằn lên – “Đừng có lần nào cũng chỉ nói với tôi những lời này!” – Giọng rất là bất mãn.

Tôi cười nói, từ tận đáy lòng – “Vậy tôi phải nói với anh cái gì?”

“Em...” – Giọng nói rõ ràng có phần kinh ngạc cùng... kích động – “Anh muốn gặp em, ngay bây giờ, đừng từ chối!”

“Chín giờ..... quán Cafe Tortoni.” – Anh vẫn luôn thiếu kiên nhẫn, đáng ngạc nhiên là, nghĩ ngợi một lát rồi cũng lại chấp nhận.

Quan trọng nhất là, cũng mong gặp lại anh một lần, trước khi rời đi.

“Anh nói là bây giờ!” – Vội vã, anh lại dùng cái giọng ra lệnh.

Hít vào một hơi, tôi nói – “Diệp Lận, anh nên biết, tôi có thể không đi.”

Bên kia ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng cũng đồng ý – “.....Được, chín giờ, anh chờ em.”

Ấn tắt điện thoại, nhìn xuống dưới ban công.

Phong cảnh bên ngoài đã quá quen thuộc, cây cối, đường xá, nhà cửa.

.....

Nhớ rằng trước kia cũng chẳng thích ra khỏi phòng tý nào, tiếp xúc đối với bên ngoài cũng chỉ là từ ban công này mà trông ra xa, bởi xem ra khoảng cách xa xôi ấy, thực là an toàn.

Đây là cái tính khép kín bẩm sinh, chứ cũng không có lý do gì đặc biệt, dù là rất nhỏ.

.....

Sau này cái tính khép kín này vì đâu mà khó? Hình như là không chữa trị mà tự nhiên hết.

Đi tới chốn xa lạ kia, bị buộc phải đón nhận, bị buộc phải đối mặt. Sau đó cứ lần nữa lại lần nữa đau khổ và thất bại đã tạo nên động lực để xé toạc lớp vỏ bọc mỏng manh bên ngoài, như thể bị ma quỷ làm đổi thay, trở nên ích kỷ, kiêu ngạo, độc ác, tàn nhẫn... .

.....

Chậm rãi nhìn xuống cánh tay phải.

Đã không thể quay về như ngày xưa, bây giờ cho dù có muốn trở lại làm Giản An Kiệt khép kín âm trầm cũng không thể nào.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Xoay người bước vào phòng, Tịch Si Thần đã không còn ở đó, cũng không ngạc nhiên.

Nhưng cái thằng bé kia... đang nhào nửa người trên giường để gấp chăn, động tác tuy vụng về, nhưng kết quả cũng tạm coi được, ít ra cũng gọn gàng hơn nhiều so với không sửa sang.

“Không cần đâu, dù sao cũng chẳng dùng nữa.” – Tôi thân nhiên nói.

Khuôn mặt ngẩng lên lộ ra vẻ xinh xắn dường như khó phân biệt giới tính, ngọt ngào mỉm cười nhưng khi nghe tôi nói thì xụ hẳn xuống.

“...Vâng, chị à, em xin lỗi...” – Hai má trắng muốt ửng ửng một lớp màu hồng, hai tay nắm lấy quần áo trước người.

“Lo lắng à?”

“Em...em...” – Khuôn mặt lại đỏ thêm mấy phần.

Xem ra nó bối rối thật – “Được rồi, không có gì để nói thì thôi, đi ra ngoài trước đi.” – Thật sự không muốn đối xử gì với những người này, kể cả trẻ con.

Đi đến cạnh giường để di động lên ngăn tủ, xoay người đi tới phòng thay đồ.

“Chị...chị ơi!” – Sau lưng truyền tới giọng trẻ con có phần gấp gáp.

Dừng bước chân quay đầu nhìn lại. Lúng túng trượt xuống khỏi giường, vội vã chạy mấy bước về phía tôi, dường như nhớ ra điều gì, lại lùi lại vài bước. Dừng lại, nhìn tôi chăm chú, vân vê quần áo, cắn môi, trông có vẻ rất là đáng thương.

“Có việc gì?”

Giản Ngọc Lâm lắc lắc đầu, ngừng một chút lại gật đầu bật mạng.

“Rốt cuộc là có hay không?”

“Chị à...chị phải đi sao?” – Một đôi mắt to gấu gao nhìn tôi chằm chằm.

“Ồ.”

“Thế...thế chị đi đâu? Bao giờ thì về?” – Nói xong lại bước thêm mấy bước tới gần tôi, tuy nhiên tôi nghĩ chính nó cũng chẳng ý thức được hành động của mình.

Tôi mỉm cười nói – “Tiểu thiếu gia, tôi nghĩ, tôi không cần phải báo cáo với cậu về chuyện của tôi.”

“Không...không phải thế, em...em...”

Đút hai tay vào túi trước của áo ngủ, đôi tư thế đứng – “Được rồi, rốt cuộc cậu muốn nói chuyện gì?” – Đã không còn nhiều kiên nhẫn nữa.

“Đó là, đó là...” – Hai bên vạt áo đã bị vãn về đến gần nhúm, đôi mắt long lanh mờ mịt sưng – “A! Đúng rồi!” – Niềm vui thay thế nỗi buồn trong mắt, cười với tôi hết sức sung sướng, lại lần nữa vô ý bước tới gần tôi thêm hai bước – “Anh nói nếu chị muốn đi ra ngoài có thể kêu bác lái xe đưa đi, đứng đúng, chính là như vậy, ô ô, cái này tuyệt đối không có vấn đề gì, ô ô, không lo...” – Nói đến đây lại lập tức khựng lại, ánh mắt liếc nhanh tôi một cái, khuôn mặt xinh xắn trong nháy mắt cũng đỏ bừng lạ thường – “Ừ, ừ, không lo...không lo! A, không lo chị bị lạc đường! Ô ô, ô ô, chính là như vậy!”

Tôi nhú mày, cảm thấy có gì lộn xộn, giận dữ nói – “Được rồi, biết rồi, không có chuyện gì khác nữa sao!” – Nếu còn nữa, tôi nghĩ bản thân cũng chẳng còn đủ nhẫn nại mà nghe, thẳng thừng quay người bước đi.

“Ừ ừ, không có, không có!” – Góc ghế cười chạy tới chân giường xỏ dép vào – “Vậy nhé, em đi đánh răng đây!” – Nhảy nhót ra khỏi phòng.

Cơ bản, tôi xác định mình chẳng nói cái gì cụ thể, nói cách khác, tôi chắc chắn không chấp nhận hay hứa hẹn cái gì. Vậy thì, Giản Ngọc Lâm này rốt cuộc hơn hờ cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Âm Áp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Thay quần áo xong, mở cửa ra hành lang gặp ngay Tịch Sĩ Thần ở phòng đối diện cũng vừa mở cửa, thấy tôi động tác của anh ta khựng lại một chút, rồi bước ra đóng cửa phòng lại. Đã không còn mặc bộ đồ ngủ thoải mái lúc nãy nữa, mà thay vào đó là một bộ âu phục nghiêm chỉnh màu đen, góp phần tôn lên dáng hình thon dài, mơ hồ tỏa ra khí tức thâm trầm.

Tôi nheo mắt liếc nhìn anh ta một cái, cười cười, bước xuống nhà trước, anh ta cũng bước theo sau, hai người cách nhau mười bậc cầu thang.

Đối mặt với anh ta tôi toàn có một cảm giác mơ hồ lẫn lộn giữa sợ hãi, chán ghét, trốn tránh, ... rất nhiều cảm xúc hỗn loạn trộn lại, cuối cùng đành chỉ biết mỉm cười...

“Phải ra ngoài sao?” – Giọng nói thân nhiên từ sau lưng truyền tới. Anh ta bước rất chậm, cố ý bước chậm, dường như tự nhủ phải bảo toàn khoảng cách mười bước, không quá gần cũng không quá xa.

Tạm ngưng một giây, Tịch Sĩ Thần lại nói – “Tôi đưa cô đi... tiện đường.” – Bình thản lạnh nhạt, nghe không ra chút cảm xúc nào.

Tôi lập tức đi xuống lầu, không trả lời anh ta, bởi cũng chẳng quan trọng.

Xuống tới tầng một, nhìn lướt qua phòng khách, người hầu đang chuẩn bị bữa sáng, nơi này tất cả đều rất xa lạ, bao gồm bữa sáng, bao gồm bàn ăn, bao gồm cả... con người.

“Tịch tiên sinh.” – Một người hầu lên tiếng.

“Vũ Lâm, phiền bác đưa Ngọc Lâm xuống ăn sáng, nó đang ở lầu hai.” – Cách nói của Tịch Sĩ Thần, không biết là vô tình hay cố ý, vẫn luôn mang một vẻ lạnh nhạt thân nhiên, đối với ai cũng thế.

Cúi đầu, vô thức giãn ra một chút cười vu vơ, nụ cười ấy, có vẻ mỉa mai, cũng có vẻ tự giễu.

Ra khỏi cửa, bước qua hành lang dài, thoải mái tóm lấy một chiếc lá khô rơi trên đất lên chơi.

Trước cửa biệt thự có lái xe chờ sẵn, sớm đã thấy tôi và mở rộng cửa xe. Tôi mỉm cười bước qua, đi thẳng tới đường lớn của cái khu dân cư cao cấp này, đây là một đoạn dốc, hai bên mọc đầy hoa cỏ thấp bé đủ màu sắc, vừa mới vào hè, tươi đẹp muôn màu.

Trăm mét nữa là bến xe bus quen thuộc.

Đã có một đám người ở đó chờ xe, hết thảy là học sinh, đều mặc đồng phục trung học.

Tôi đi tới chọn chỗ ít người nhất mà đứng, uể oải dựa vào một tấm biển quảng cáo.

Mấy loại xe đi qua, một chiếc BMW màu trắng đi từ trên dốc xuống, đi ngang qua trạm xe, uyển chuyển rẽ phải ở ngã tư đầu tiên, biến mất.

Tôi mỉm cười nhắm đôi mắt lại.

Không biết bao lâu sau, một bóng đen đột nhiên che mất ánh mặt trời sáng lạn của ngày đông mà tôi đương khao khát.

Nâng mí mắt lên, đột ngột đập tới một đôi mắt đen tuyền u tối, lòng chợt run lên.

Tịch Sĩ Thần không có vẻ gì là nguy hiểm, tôi biết, nhưng, vẫn vô thức lùi nhanh một bước rất đáng khinh. Hành động ấy dĩ nhiên như thể một bộ phận của cơ thể, như thể một phản xạ có điều kiện.

Cố gắng nhìn thẳng anh ta ở khoảng cách gần như vậy... trong mắt Tịch Sĩ Thần như đang dồn nén điều gì đó... tức giận? Anh ta đang tức giận? Biểu hiện của anh ta không có thay đổi gì nhiều, nhưng mơ hồ mang chút gì đó bức bối.

“Đi thôi.” – Khi nói lời này, chút bức bối gì đó đã hoàn toàn biến mất, hoàn toàn không cảm thấy.

Tôi thu lại sự sợ hãi, bày ra bộ dáng tự nhiên nhất. Ngoái đầu nhìn chiếc xe màu trắng để ngó cách đó ba mét – “Anh không nhận ra hành động của mình rất nực cười.” – Ý bảo anh ta nên quay lại đi, dù sao đây cũng không phải là việc Tịch Sĩ Thần có thể làm.

“Không hề.” – Giọng nói thân nhiên rất nhẹ nhàng.

Câu trả lời này khiến tôi cảm thấy ngoài ý muốn biết bao – “Anh cũng thật rảnh rỗi quá đi.”

“Tôi đưa cô đi, xe bus không hợp với cô.”

Ý tưởng này thú vị đây. – “A, Tịch Sĩ Thần anh thì cao quý rồi.” – Cả tao nhả và cao quý. Tuy nhiên, cái sự cao ngạo này khiến tôi cảm thấy ghê tởm.

Đầu mày chau lại – “Cô biết tôi có ý tứ gì.”

“Đây là việc của tôi.” – Cũng không cần người khác nhiều chuyện.

“... cứ cãi cọ hoài chắc cô cảm thấy hay ho lắm.”

Tôi ngán người, cười nói – “Đúng vậy, nhưng mà, anh không nói tôi cũng chẳng nhận ra mình có sở thích này.” – Ý châm chọc trong lời này có thể dễ dàng nhận ra.

Tuy nhiên, nghĩ cho kỹ thì, những câu nói vụn vặt ấy cũng không phải loại tôi hay nói, cái tính hờ hững vốn có khiến tôi thành cái tính kiệm lời như vàng, chỉ mỗi khi đối mặt với cái con người này lại cứ hung hăng cãi lại.

Tịch Si Thần giữ chặt tôi không nói gì, rất lâu sau mới giận dữ nói – “Giản An Kiệt, khoảng thời gian sáu năm, tôi cứ nghĩ cô có thể trở nên biết điều đáng tiếc cô lại thành ra càng chao chất như thế.”

Tôi nhú mày – “Tôi thành ra cái loại gì cũng chẳng liên quan gì đến anh.”

Tịch Si Thần nhìn tôi, khó khăn kiềm chế duy trì biểu tình bình tĩnh, nhưng mà, ánh mắt kia trở nên khó hiểu vô cùng. Ngay sau đó, đôi chân thon dài bước về phía trước, giữ chặt tay tôi, kéo tôi thẳng tiến tới chỗ chiếc xe đương đỗ bên đường. Tôi do dự, muốn vùng ra, lại càng bị nắm chặt, dù không hề cảm thấy đau, nhưng tránh thế nào cũng không thoát ra được!

Tôi có chút điên đầu – “Tịch Si Thần, anh rút cuộc muốn thế nào?”

Hai ba bước đã bị kéo tới xe, Tịch Si Thần dừng lại, quay đầu nhìn tôi, ánh mắt trầm trầm, tay vẫn chưa buông ra – “Tôi không nghĩ cô sẽ ngoan ngoãn lên xe.”

“Ha! Thật vui vì chúng ta có cùng suy nghĩ.”

“Sự cố chấp của cô không cần phải dùng ở đây.” – Giọng nói vẫn chậm rãi như trước.

“Tịch Si Thần!!!” -Không thoát ra được.

“Đừng nào loạn nữa có được không...?” – Khoảng cách không đến mười phân mà anh ta lại còn hơi hơi nghiêng người ghé vào tai tôi nói nhỏ, khoảng cách như thế, thật là mờ ám, mà giọng nói của Tịch Si Thần cứ y như là khi nói chuyện cùng với Giản Ngọc Lâm, dịu dàng và ôn hòa, thậm chí... còn hiển hiện một tia cảm xúc là...

“Anh...!” – Tôi nhất thời nghẹn lời, cảm giác đối với anh ta lại lăm lăm nữa, nhưng ngay đó lại khôi phục bình tĩnh, lạnh lùng lên tiếng – “Tịch Si Thần, hành động của anh, căn bản chẳng có ý nghĩa gì cả!” – Quả thực là vô cùng khó hiểu!

Tịch Si Thần ngán ra, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng tôi, ánh mắt hơi mờ nhạt – “Không có, không có ý nghĩa gì sao...” – thì thảo nói nhỏ, tựa như nói với tôi mà cũng như nói với chính mình, nói xong âm ỉ cười, mà nụ cười ấy thật sự có vẻ buồn buồn.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Áp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Cổ tay bị nắm càng lúc càng chặt, còn có phần đau đớn – “Tịch Si Thần!”

Tịch Si Thần nhìn tôi, không hề nói gì, không hề làm gì, cũng không hề buông tay.

Mà tôi đã mất kiên nhẫn đến tột cùng rồi – “Tịch Si Thần, chết tiệt rốt cuộc anh muốn thế nào?!” – Tôi thề đời này mình chưa bao giờ lớn tiếng như vậy.

Tịch Si Thần vẫn nhìn tôi, không nói gì, rất lâu sau mới thả ra một nụ cười, chua xót lạ thường – “Ghét ư...” – Anh ta buông tay ra, từ từ nhẹ nhàng hai má của tôi, tôi chỉ cảm thấy một cơn lạnh buốt giả như băng xâm nhập lan tràn khắp thân mình, nhưng giờ phút này tôi lại không có một chút phản ứng gì, kiểu như lùi lại phía sau, kiểu như hung hăng gạt ra đôi tay mà tôi chán ghét vô cùng kia.

Thế mà...ngây người đứng sững một chỗ! Thật là đáng chết – “Anh rút cuộc...”

“Nếu thế này, vậy thì, thêm một chút là không sao nữa rồi...” – Anh ta bỗng như chợt hiểu ra điều gì, giọng nói cũng trở nên lãnh trầm và điềm tĩnh – “...đi thôi, cô không phải có người muốn gặp sao.” – Rụt tay lại, không dấu vết.

Tôi thật sự bức mình – “Tịch Sĩ Thần, anh nghe không hiểu tiếng người phải không! Hành động của anh thật là... cực kỳ khó hiểu! Anh đừng có gây sự với tôi, anh...anh không nên chọc tức tôi!”

Tịch Sĩ Thần cup mắt xuống – “Đi thôi, cô bị muộn rồi!”

“Anh, anh không biết lí lẽ.”

“VẬY ĐÂY.” – Biểu hiện của anh ta không đổi, lạnh nhạt nói – “.....lí lẽ cũng chẳng liên quan.”

Nếu giết người mà không phải ngồi tù, tôi bây giờ nhất định sẽ giết cái kẻ trước mắt này, hít sâu – “Tịch Sĩ Thần...tôi không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh. Trước không muốn, giờ không muốn, sau này càng không muốn! Tôi không biết anh vì sao cứ tới trêu chọc tôi, nhưng mà, tôi xin anh đừng có làm cái chuyện nhảm chán này nữa!”

Chỉ nghĩ muốn lần nữa tránh khỏi đôi bàn tay mạnh mẽ tái nhợt kia, bỗng cảm thấy trên trán từng cơn choáng váng hoa mắt vô cùng, ngay sau đó, liền như mất đi ý thức rơi vào trong một mảng đen tối hoàn toàn.

Cảm thấy được có người ôm lấy mình, mơ hồ ngửi thấy được hương vị bạc hà nhàn nhạt sạch sẽ thấm vào lòng, quen thuộc mà xa lạ...Khi tỉnh lại đã thấy ở bệnh viện. Lại là bệnh viện, tôi cười khổ.

“Hút thuốc quá nhiều, tuy là trước kia, nhưng rõ ràng cơ thể của cô ấy đã tạo thành thương tổn quá lớn, hệ miễn dịch cơ bản đã bị hư hại, ốm đau chóng mặt là chuyện bình thường, sau này cố gắng đừng để cô ấy...”

“Tĩnh.” – Tịch Sĩ Thần bước mấy bước đến trước giường tôi.

Vị bác sĩ trẻ tuổi mặc áo choàng trắng cũng bước tới theo – “Tĩnh là không soa rồi! Đã bảo cậu là cô ấy không sao mà! Cậu còn...”

“.....”

“Ồ Ồ Ồ! Hừ, thật là vô tình quá, vừa rồi còn lôi kéo tôi như thế như thế, bây giờ thì lại như này như này...”

“.....”

“Ồ Ồ Ồ! Ôi, số khổ quá đi! Ai bảo tôi là bạn đại học với người ta.”

“Bác sĩ Lâm.....” – Tịch Sĩ Thần cuối cùng cũng mở miệng.

“Ôi ôi ôi! Tôi đi ra ngoài, tôi đi ra ngoài.....” – Đi được nửa đường cái bóng màu trắng lại quay lại – “Áy áy, đây là địa bàn của tôi mà.”

“Cậu có thể ở lại đây, không vấn đề.” – Lời nói bình tĩnh.

“Tôi đi ra ngoài, tôi đi ra ngoài. Tôi đi ra ngoài không thèm quay lại.” – Bóng trắng lướt đi.

“.....Cảm thấy thế nào?” – Câu nói như thể vô tình.

Tôi tựa đầu quay ra phía cửa sổ, không muốn trả lời, cũng không có sức mà trả lời.

“Nằm viện hai ngày, cô cần nghỉ ngơi.”

Hai ngày? Ánh nhìn kia vĩnh viễn không thể cho người ta hiểu thấu. Giây tiếp theo đứng dậy gạt đi kim truyền dịch trên tay, xuống giường, xỏ giày, cầm lấy áo khoác sau lưng mở cửa đi ra ngoài.

Anh ta, không ngăn lại.

“Giản An Kiệt.” – Vừa bước ra khỏi tòa nhà đã nghe tiếng người gọi mình.

“Bùi Khải?” – Tôi lập tức dừng bước, giọng đáp lại có phần mơ hồ.

Bùi Khải bước nhỏ lại gần – “Sao lại ở đây, lại ốm à?”

“Không.” – Tôi cười cười, nghĩ hai giây lại nói – “Bùi Khải, đưa em về được không?”

“Ồ? À được.” – Bùi Khải có phần không phản ứng kịp – “Nhưng mà em phải chờ một chút, anh đi đưa mấy bản sao tài liệu này rồi ra.” – Nói xong chạy tới tòa nhà phía bên trái.

Đi tới ngồi xuống chiếc ghế cách đó không xa, lặng yên chừng ba phút sau thì Bùi Khải đi ra – “Để em chờ lâu, giờ đi được rồi.”

Tôi đứng dậy – “Làm phiền anh rồi.”

Bùi Khải đi phía trước dẫn đường – “Không phiền không phiền, dù sao anh cũng phải về rồi.”

Ngay sau đó đi tới một chiếc xe màu xám.

“.....Em ngồi ghế sau.”

“À? Được rồi.”

Mở cửa ngồi vào ghế sau, rồi nằm ngay xuống.

Bùi Khải sững người, lập tức cũng lên xe theo – “Em... thực sự không có vấn đề gì sao? Nhìn qua cũng không ổn.”

“Để cho em ngủ một chút.” – Giọng nói không chút sức lực.

“...À được. Đến nơi anh gọi em.”

Khi ngủ nghe thấy Bùi Khải nói chuyện điện thoại với Phác Tranh. Ôi, tôi than nhẹ, xem ra lại sắp được ăn một trận quát tháo rồi.

Đang mơ màng thì bị người ta gọi dậy, hé mắt ra thấy một khuôn mặt quen thuộc – “Này... Tranh.”

Đầy một bụng những lời mắng mỏ sau khi nhìn tôi một hồi lại hóa thành chỉ một câu thờ dài bất đắc dĩ – “Muốn mắng em mà không biết mở miệng thế nào!”

Ra khỏi ghế sau, dựa vào vai Phác Tranh, quay đầu cảm ơn Bùi Khải.

“Đừng khách khí. Không việc gì anh đi trước đây.”

Sau khi tiễn Bùi Khải, Phác Tranh đỡ tôi lên lầu.

“Cần ăn gì không hay ngủ luôn?”

“Ngủ, mệt quá.”

“Anh đi dọn giường, em tắm rửa qua đi.”

“Vâng.”

Tôi không biết mình đã ngủ bao lâu, cảm giác như mơ màng và tỉnh táo lẫn lộn, không chia tách ra, trầm trầm nổi nổi.

Lúc này cũng có một vài giấc mơ, nhưng mơ thấy gì, như thế nào cũng không thấy chân thật...

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mùa Đông Ấm Áp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Lúc rạng sáng bình tĩnh rồi cuộc sau đó không tài nào ngủ lại được, mở to mắt nhìn trần nhà cho đến tận khi trời sáng hẳn.

“Vẫn muốn về sao?” – Phác Tranh dựa cửa về mặt nghiêm túc hỏi.

“Vâng.”

“Vì sao?”

“Em có lý do riêng.” – Khoác áo, tiện tay lấy từ trong hành lý ra một chiếc khăn.

“Lý do của em bình thường luôn khiến người ta khó mà chấp nhận được.”

Tôi cười – “Phác Tranh, anh giận dữ vô lý.”

“Không đến năm ngày mà nhập viện hai lần, lý do này có thể chấp nhận được không?”

Tôi bữu môi – “Ok, coi như em chưa nói.”

“Nói vậy, lời anh nói lúc nãy coi như không có.”

“Tranh này, anh thử xem xét chuyện nghề đi, kiểu như... luật sư?”

“Cám ơn, trước mắt anh thấy hài lòng với công việc của mình.”

Dừng tay lại, ngồi bên mép giường, nhìn thẳng vào đôi mắt mười phần lừa gạt kia, giận dữ nói – “Anh có biết không, có một số việc, em không muốn người khác nhúng tay.”

“Thật vinh hạnh anh mà lại được em thăng chức thành ‘người khác’.”

“Anh biết em không có ý đó.”

“Được! Vậy...”

“Phác Tranh, em nhất định phải về đó.”

“.....”

Nhìn bóng dáng Phác Tranh tức không thờ được xoay người bỏ đi, đầu óc có chút hỗn loạn, áy náy và tự trách.

Giản trang, người giúp việc mở cửa, tôi vào rồi bước thẳng một mạch lên lầu hai về phòng mình. Mà phòng đã bị người ta dọn sạch, chăn ga gối đệm cũng bị thay mới, đang tự hỏi thì nghe ngoài cửa sổ bên trái truyền tới những tiếng cười nói, hướng đó là bể bơi và hoa viên, bèn dõng bước đi ra ngoài.

Dưới ban công người ta trồng một bãi cỏ, Giản Ngọc Lân đang chơi đùa cùng một con Samoyed lớn, mà bên kia Tịch Si Thần đang ngồi trên ghế, nhàn nhả lật xem một cuốn sách. Khó mà có được ánh mặt trời ngày đông sáng lạn thế này, hai người này thực biết hưởng thụ.

“Hơ? Chi?! Chi chi chi.....” – Giản Ngọc Lân nhìn thấy tôi trước tiên, ngửa đầu chạy tới gần tôi mấy bước, kết quả không chạy được hai bước thì đã bị con Samoyed phía sau đẩy ngã xuống đất.

“Ruide(芮德)” – Một tiếng gọi nhỏ trầm thấp, con Samoyed ngoan ngoãn nằm một bên trên cỏ, không hề nghịch ngợm quấy người.

“Có bị thương không?” – Tịch Si Thần buông cuốn sách trên tay, đi tới nâng Giản Ngọc Lân dậy, tay kia thì gạt đi cỏ bám trên áo cậu bé, động tác rất hiền hòa.

“.....Chi.....”

Tịch Si Thần ngẩng đầu, đón lấy ánh mắt tôi, sau hai giây lặng im liền hướng tôi gạt đầu.

“Giản tiểu thư, bên ngoài có vị tiên sinh họ Diệp tìm cô.” – Người giúp việc gõ cửa tiến vào.

Diệp? Diệp Lận!

Thảng thốt trong giây lát! Cuộc hẹn hôm qua, tôi đã quên không còn một mảnh!

Chạy xuống lầu, đến cửa lớn của biệt thự, Diệp Lận đứng ở đó, ánh mắt chăm chú nhìn tôi qua làn sương mỏng bằng bạc không nói một lời.

“Diệp Lận...” – Chậm chậm đến gần anh, trong lòng có gì đó nhộn nhạo không yên? Tội lỗi, có lẽ... Khóe miệng vô tình nở ra một nụ cười, lại bị tiếng gầm kia đánh gãy, toàn thân sững sờ.

“Đừng có nói chuyện với tôi!” (Juu: ta cũng thấy khó hiểu, không cần thì anh tồn tại chạy đến đây làm gì =.=) – Gần như cuồng loạn gầm lên, trong nháy mắt lại trầm xuống u uất – “Ít nhất lúc này, anh không muốn nói chuyện với em” (Juu: quá khó hiểu =.=)

Không hề cố gắng mở miệng, đứng bên cạnh, chờ anh.

Rất lâu sau, Diệp Lận lên tiếng, giọng nói khô khốc lạ thường – “Giản An Kiệt...”

“Giản An Kiệt, em còn cần anh không?” – Lời nói mơ hồ mong mỏi.

Tôi ngây ngẩn chừng năm giây. Tuy đã biết thừa cái tính buồn vui thất thường của Diệp Lận, nhưng lời nói khó lường như thế vẫn khiến tôi có phản ứng ứng phó kịp.

“Anh.....”

Khi tôi đang ngẩn ngơ hết sức, Diệp Lận đã nhanh tay kéo tôi vào trong lồng ngực, cứ thế rất nhẹ nhàng và thận trọng – “Còn cần anh nữa không?”

xuống – “Tùy cô.”

Nhìn bóng dáng thon dài kia biến mất ở cuối con đường, tôi lại rúc đầu vào hai chân, không hiểu được Tịch Si Thần, vậy thì cũng không cần phải phí sức để nghĩ ngợi, dù sao người như vậy tôi cũng tiếp xúc không nhiều.

Khi ánh nắng chiều đỏ ối chiếu qua song cửa đánh thức tôi dậy thì đã là hoàng hôn rồi, mơ hồ nhớ rằng mình ngủ quên mất ở hoa viên. Thật là một cơ thể tệ không chịu được.

“Úm...” – Tiếng trẻ con ngọt ngào truyền tới từ bên cạnh, quay đầu thấy Giản Ngọc Lâm đang nằm trên đệm ngủ say sưa lạ thường, cau mày đứng dậy đi vào phòng tắm.

Khi quay trở vào phòng thì người thấy ngào ngạt mùi thức ăn. Đặt trên bàn, là một phần ăn tối đơn giản.

Giản Ngọc Lâm nheo mắt, nửa nằm nửa ngồi nhìn, mơ màng lên tiếng – “Giờ cơm anh mang tới.”

“Rồi sao?” – Tôi cười nói.

“Anh nói...chị dậy...ăn cháo...” – Giọng nói nhỏ dần, rồi không nghe thấy nữa, hoàn toàn biến mất sau đồng chấn đệm.

“...Anh ta cũng thật là rảnh rang.”

Hai ngày sau đó, tôi rất ngoan ngoãn ở lại Giản trang, không đi ra ngoài, nhưng rất khó hiểu là không hề chạm mặt cái tên Tịch Si Thần rảnh rỗi lạ thường kia, cũng không biết anh ta cố ý tránh mặt hay thực sự trùng hợp, tuy nhiên chuyện này đối với tôi mà nói cũng là một chuyện tốt.

Nhưng mà, cả ngày bị Giản Ngọc Lâm quấn lấy làm tôi có phần đau đầu, mà cái sự ngây thơ của trẻ con khiến nó không ý thức được việc bị cự tuyệt, cho nên mỗi sáng sớm thức dậy phát hiện hình hài ấm áp bên cạnh kia cũng chỉ biết thở dài bất đắc dĩ.

Mà, cái người tôi vẫn một mực chờ đợi kia vẫn không xuất hiện.

Đến ngày thứ ba thì biết được rằng cha sắp trở về, nếu cha trở về mà người kia vẫn không chịu xuất hiện, vậy thì tôi cũng không chờ thêm nữa mà rời đi luôn, dù sao, một câu giải thích kia, không thể không nói, đương nhiên, nếu là có thể đem mọi chuyện giải quyết một lượt trước khi đi, tất nhiên không thể tốt hơn, nhưng nếu thực sự không được thì cũng không cần phải cố làm gì.

Buổi chiều, Dương Á Lị bất ngờ xuất hiện ở Giản trang (Cô ta lúc nào cũng xuất hiện bất ngờ.), vẻ mặt nghiêm túc – “Tôi đến nói chuyện với cô về anh ấy.”

Tôi cười đặt tách cà phê xuống, tất nhiên là biết cô ta muốn nói đến ai.

Dương Á Lị nhìn thẳng vào tôi, rõ ràng không chấp nhận được thái độ của tôi – “Giản An Kiệt, tôi thật sự muốn biết trong lòng cô rốt cuộc là nghĩ như thế nào.”

“Tất nhiên, chúng ta đâu có quen thân tới trình độ có thể hiểu được trong lòng nhau nghĩ gì.” – Tôi cười cười nói tiếp – “Hơn nữa...đôi khi ngay cả tôi cũng không hiểu rõ bản thân mình, nói gì đến Dương tiểu thư.”

“Cô không cần phải châm chọc như thế, tôi tự biết mình không có tư cách gì để nói cô, nhưng mà...” – Ngừng một chút lại nói – “Diệp Lận anh ấy...”

“Dương tiểu thư.” – Tôi ngắt lời cô ta – “Cô có chắc muốn nói chuyện về anh ta?” – Trong ánh mắt của cô ta có vẻ chán ghét và chối bỏ rõ ràng, dù đã che dấu rất tốt, nhưng vẫn cảm giác được, chán ghét tôi mà vẫn phải bình tĩnh ngồi nói chuyện với tôi bởi một chủ đề mà cô ta càng không muốn nói cùng tôi, chắc phải kiềm chế lắm lắm đây.

Rất lâu sau, Dương Á Lị từ từ mở miệng – “Diệp Lận, anh ấy bây giờ, rất không ổn.”

“Dương tiểu thư.” – Tôi mỉm cười – “Cô đừng nói với tôi, đây là bởi vì tôi gây ra nhé.”

Dương Á Lị ngừng đầu nhìn tôi – “Trong lòng cô so với bất kỳ ai đều rõ ràng hơn không phải sao, cho dù cô có phủ nhận với tôi, nhưng cô không thể phủ nhận với chính mình.”

“Thật sao?” – Khuấy đều tách cà phê, tôi vừa cho thêm hai muỗng kem.

“Diệp Lận là một người mẫu cũng là một nghệ sĩ...Truyền thông sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào bởi mồm, tấn công anh ấy...Mà tính cách anh ấy vốn kiêu ngạo, bây giờ lại...Anh ấy có thể lơ đãng, nhưng tôi không thể, cho nên...”

Cau mày thật chặt – “Cô rốt cuộc là muốn nói gì vậy, Dương tiểu thư?”

“...tôi thừa nhận, ảnh hưởng của cô với anh ấy, rất lớn, như sáu năm trước, thậm chí so với khi đó còn...” – Nói nửa chừng Dương Á Lị ngừng lại không nói tiếp, nhìn tôi cứ liên tục thêm kem vào cà phê, nhíu mày nhàn nhạt nói – “Nhưng mà, bên cạnh Diệp Lận chỉ có thể có tôi. Hôm nay tôi tới tìm cô chủ yếu là muốn nói với cô...Giản An Kiệt, hy vọng cô về sau đừng xuất hiện trước mặt Diệp Lận nữa, mãi mãi không, tuy rằng yêu cầu này có phần quá đáng, nhưng, tôi xin cô.”

Tôi cười cười không có nói tiếp.

“Tịch tiên sinh, ngài đã trở về.” – Lúc này tiếng người giúp việc từ ngoài cửa truyền vào.

Không bao lâu sau, Tịch Si Thần tiến vào phòng khách, nhìn tôi, lại quay đầu nhìn Dương Á Lị ngồi đối diện với tôi, nhẹ gật đầu với cô ta rồi đi thẳng đến cầu thang lên lầu, tay vừa mới chạm tới lan can cầu thang, lại dừng lại, xoay người, nhìn Dương Á Lị chậm rãi nói – “Nếu Dương tiểu thư không vội về, có thể ở lại dùng bữa tối.” – Thái độ lịch sự thờ ơ.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ám Áp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Dương Á Lị cũng không ở lại dùng bữa tối, cũng đứng thôi, rõ ràng là đến cảnh cáo tôi đừng có tranh giành đàn ông với cô nàng, nếu tình cảnh đã như vậy mà ở lại dùng bữa tối không phải sẽ thành trò cười sao.

Tuy nhiên, chuyện này khiến tôi một chút khó hiểu chính là Tịch Si Thần thực sự quen biết Dương Á Lị? Rõ ràng là hai người hoàn toàn không liên quan – “Anh biết cô ta?” – Rốt cuộc vẫn hỏi.

Tịch Si Thần liếc mắt nhìn tôi một cái, lạnh nhạt nói – “Tình cờ.”

Tình cờ? Lý do này thật là đơn giản, tôi cũng không muốn tìm hiểu thêm, cầm khăn ăn bày biện ổn thỏa trên bàn, tiện tay nhận lấy nước tinh khiết từ người giúp việc.

Tôi ở lại cùng dùng cơm với họ hoàn toàn bởi vì không muốn lại rơi vào cái cảnh có thể đoán trước được: Giản Ngọc Lân mang com vào phòng tôi rồi sống chết cũng không chịu đi ra. (Juu: ta rất thích em này, yêu ới là yêu ý ♥~)Nghĩ đến thằng bé này, đầu lại hơi đau đau.

“Cô muốn biết chuyện gì?” – Tiếng nói thản nhiên, Tịch Si Thần có phần đột ngột mở lời khơi lại chuyện vừa rồi.

“Tôi không nghĩ rằng anh sẽ nói.” – Buông ly thủy tinh trong tay xuống, tôi nói – “Thực ra anh cũng không cần phải nói, vì cũng chẳng liên quan tới tôi.” – Tịch Si Thần và Dương Á Lị quen nhau thế nào, vì sao quen nhau đối với tôi chính xác một liên quan cũng không có, mà tôi sở dĩ có hỏi, chỉ vì...có lẽ có chút liên quan tới Diệp Lân.....

Nhìn vào đôi mắt trở nên sâu sắc không thể giải thích được, không có mở miệng, giây lát xoay người nâng Giản Ngọc Lân vừa mới từ trên lầu chạy xuống ngã và người hấn – “Lần sau không được chạy vội vàng như vậy.” – Nghe giọng hơi có ý trách cứ.

Giản Ngọc Lân nhìn thẳng vào tôi, cười khúc khích – “Vì bà nói chị đang ở dưới nhà...”

“Ngồi lên đi.” – Giọng nói nhàn nhạt thản nhiên.

“Vâng.”

“Chỉ dùng tay trái này!” – Giản Ngọc Lân chỉ vào bàn tay trái đang cầm thức ăn của tôi kêu lên như phát hiện ra lục địa mới.

Tôi ngẩn ra, liền mở miệng nói như gặp chuyện cười – “Tay phải bỏ đi, tất nhiên chỉ có thể dùng tay trái, thế nào, có vấn đề gì sao?”

Đôi mắt đen yên lặng không gợn sóng ngược lên, bắn về phía tôi một ánh mắt thâm trầm như biển – “Nó vẫn chỉ là đứa trẻ con” – Giọng nói không có lấy một chút thay đổi.

Lời này thật ngoài dự kiến, tôi cười đáp – “Tôi đâu có nói nó không phải trẻ con.”

“Cô...thực không phải là một cô gái đáng yêu...”

Ngực giống như bị người ta độc ác đâm cho một quả, tôi thực sự không ngờ anh ta sẽ nói ra một câu như thế! Âm thầm nén lại cơn sóng trào đang vô tình dâng lên trong lồng ngực – “Với một người không biết cân nhắc ý tứ của người khác như anh cũng chẳng cần!”

“Cô quan tâm đến ý kiến của tôi sao?” – Không nói gì chặn lại tôi, chỉ lạnh lùng hỏi.

“Cám ơn anh đã nhắc nhở, tôi thật ra cũng chẳng quan tâm!” – Tôi và anh ta nhìn nhau qua bàn ăn.

“Sự bướng bỉnh đó không mang lại cho cô cái gì có lợi đâu.”

“Tôi thế nào, không cần Tịch tiên sinh phải lo.” – Tôi châm chọc không khách khí.

“Cố tình hiểu sai ý người khác cũng là điểm mạnh của cô.” – Tôi không biết anh ta nói lời này có chút nào ý châm chọc hay không.

Tôi cười – “Đừng nói như kiểu anh rất hiểu tôi vậy, gì mà điểm yếu với điểm mạnh, Tịch tiên sinh, tôi với anh, chỉ là hơn một tầng quan hệ pháp lý nực cười so với người xa lạ mà thôi.”

Khuôn mặt mê ly mơ hồ nổi lên một vẻ lạnh lẽo mờ mịt, tôi ngừng một giây, không hiểu vì sao lúc này đáy mắt Tịch Sĩ Thần đột nhiên se lại. Thật sự nhìn không thấu anh ta, có đôi khi, không, thật sự là thế, tôi thật sự không nhìn thấu được anh ta.

“Nếu không có tầng quan hệ kia, thì sao?” – Tiếng nói lạnh lẽo chậm rãi.

Tôi nhú mày – “Đừng có nói mấy thứ làm người ta khó hiểu.”

Tịch Sĩ Thần dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn tôi, rất lâu sau mới nói – “Giản An Kiệt, thông minh như cô sao lại không hiểu được.”

Tim run lên – “Tôi nghĩ chúng ta đại khái không cần lãng phí thời gian với vấn đề cực kỳ khó hiểu này.”

Biểu hiện của anh ta u ám khó tả – “Cô nghĩ, đây là chuyện cực kỳ khó hiểu...”

Lúc này vừa vặn người giúp việc mang tới thêm đồ ăn, đề tài cũng bị tạm dừng. Nói thật, đề tài này là chuyện từ tận đáy lòng tôi không muốn nhắc đến nhất, bởi ngay từ đầu đã có lý do hoàn toàn chối bỏ...Mà bây giờ anh ta lại khơi ra...Bỏ qua, không quan tâm, tôi nghĩ tốt hơn hết là tránh đi...

Cúi đầu hóp một ngụm cà phê, khôi phục sự bình tĩnh và hờ hững.

Ghé mắt nhìn Giản Ngọc Lâm cũng đang chăm chăm nhìn tôi. Đối với thằng bé này tôi cũng không phải không có cảm giác, nhưng mà không thể hiểu được vì sao nó vô duyên vô cớ thích mình(Juu: chân tướng chuyện này đáng yêu cực kỳ ý :-x), đừng nói mình với nó trước nay chưa từng gặp mặt, cho dù bây giờ gặp lần nào tôi cũng lảng tránh.

“Cậu ấm Giản, nhìn tôi ăn cậu dễ nuốt hơn sao?”

Mất hạnh chớp chớp, lập tức nhận ra mình bị bắt quả tang, hai má đỏ bừng lên, đầu cũng cúi gằm xuống – “Dạ, em xin lỗi, chị...”

“Nó là em trai cô...” – Biểu tình của Tịch Sĩ Thần ở bên cạnh có phần mơ hồ.

“A...Anh à, là Ngọc Lâm không đúng...”

“Vậy thì sao nào?” – Tôi đảo mắt, nhìn thẳng vào cặp mắt đen tối trầm tĩnh lạnh lẽo kia.

Trầm mặc một lúc rất lâu, cả hai đều không nói gì, Giản Ngọc Lâm bên cạnh cũng mơ hồ cảm thấy không khí không bình thường nên không nói thêm gì nữa, đầu cũng cúi càng lúc càng thấp.

Tôi quyết định đứng dậy, vì bữa cơm này đã quá khó nuốt rồi. (Juu: công nhận, ăn một bữa ở cái nhà này chắc đau bao tử chết mất ~.~)

“Rốt cuộc là cô sợ cái gì?”

“Sợ ư?” – Tôi nhắc lại – “Xin lỗi tôi ngu ngốc, không biết Tịch tiên sinh đang nói cái gì?”

Tịch Sĩ Thần đứng dậy bước về phía tôi, đôi mắt lãnh đạm như nước.

Mà tôi theo quán tính lại lùi một bước ra sau rất nhanh – “Đúng rồi, tôi sợ Tịch tiên sinh không phải sao.”

“Cô sợ Ngọc Lâm.” – Tịch Sĩ Thần từng bước dồn tôi.

Tim nảy lên, mắt nhắm thật chặt lại – “A, thực là một ý nghĩ không tồi.”

“Giản An Kiệt.”

“Đúng là một ý nghĩ không tồi!” – Giọng nói trầm xuống lạnh hơn, tốc độ cũng thông thả lạ thường – “Tịch Sĩ Thần anh biết không, lần nào anh cũng cho tôi cái...cảm giác sống động.”

“Giản An Kiệt, cô cứ nhất định phải như vậy sao.” – Đôi mắt đen tối tăm nhàn nhạt, có chút dăm chiêu chăm chăm nhìn tôi, mà những lời này anh ta nói cũng không phải lần đầu tiên.

“Anh cứ nhắm vào tôi cũng chẳng sao.”

“Cô nhận thấy tôi một mực nhắm vào cô”

“Chẳng lẽ không phải? Chẳng lẽ Tịch tiên sinh lại còn có thêm ưu ái gì đó với tôi sao?”

Nhìn tôi, không mở miệng.

Tôi chợt cười – “Không còn gì để nói? À phải, Tịch Sĩ Thần, tôi với anh vốn chẳng có gì để mà nói.” – Xoay người đi không hề nán lại.

Trong ngực có chút buồn bực, tôi cùng với con người này, như nhất định rằng lần nào gặp nhau cũng giương cung giương kiếm không được vui vẻ. Nhưng mà, cũng không sao, tôi cũng không thêm để ý.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Không thêm để ý không có nghĩa là có thể bỏ qua, Tịch Sĩ Thần cho tới giờ vẫn không phải là người có thể bỏ qua được, anh ta giỏi che giấu, tính tình lãnh đạm, vừa biết âm thầm tính toán, vừa có vẻ ngoài tỏ ra mấy phần khí phách, thật đáng ghen tị, người người sẵn lòng chạy theo anh ta, bởi anh ta vừa vĩ đại vừa hoàn mỹ, một người như vậy hoàn toàn không cần cái gì từ tôi (Juu: nhầm =.=” anh ý cần ‘tình yêu’), tôi không phải đũa ngọc, anh ta tiếp cận nhiều lần như thế nếu đúng là chỉ để làm khó tôi thì đã đành, nhưng nếu đúng như mình đoán, anh ta muốn thay đổi quan hệ giữa hai chúng tôi, với nguyên do nào đó, mà nguyên do ấy tôi tuyệt đối không muốn tìm hiểu, như vậy, tình hình rốt cuộc thế nào cũng khó mà kiểm soát được... Trên thực tế, Giản An Kiệt và Tịch Sĩ Thần vĩnh viễn không có khả năng chung sống hòa bình, bài xích anh ta, cái loại bài xích này mang theo chán ghét và thù hận... Thực ra đáp án đã sớm rõ ràng không phải sao, con đường khác nhau căn bản không cần nhiều liên quan, việc tôi chỉ có thể làm là tuân theo thôi... (Juu: một đoạn...hốt cả hoảng ~_~)

“Chị ơi.” – Giọng nói nịnh nọt quen thuộc cắt đứt dòng suy nghĩ ngón ngang của tôi, quay người hoàn toàn không bắt ngờ nhìn thẳng bé đang chuẩn bị chui vào chăn.

Khóa lại cửa ban công đi vào trong phòng – “Nếu tao nói tao không hoan nghênh mày, mày có ra ngoài không?”

Lắc đầu như dự đoán.

Một môi vung tay, ra khỏi phòng, xuống lầu nhìn thấy người giúp việc đang dọn vệ sinh, thuận miệng hỏi – “Tịch Sĩ Thần đâu?”

“Tịch tiên sinh đã về phòng.”

Ngẩng đầu ngược mắt nhìn về hướng lầu hai, đi tới phòng bếp lấy cốc nước suối, uống một lèo ba viên thuốc.

“Ngày mai Giản lão gia sẽ trở về, dặn tiểu thư là nếu được, mong tiểu thư có thể ở nhà.”

Tôi ngừng một chút rồi nói – “Biết rồi.” – Vỗ vỗ trán, nhẹ nhàng day day chân mày định bước lên lầu, đi hai bước rồi lại dừng lại, quay sang người giúp việc phía sau cười nói – “Thực ra cô không cần gọi tôi là tiểu thư.”

Khi lên hết cầu thang tới lầu hai tôi lại vô ý dừng chân, thầm nghĩ, không biết có nên bảo anh ta mang Giản Ngọc Lân ra khỏi phòng không, dù sao lúc nãy còn cãi nhau với anh ta trên bàn ăn, lại còn... Nghĩ ngợi một chút rồi vẫn đi tới cửa phòng Tịch Sĩ Thần, đứng thẳng người gõ ba cái, một lúc lâu sau cửa mới mở ra, tôi sững sốt, vì dĩ nhiên, anh ta vừa mới từ phòng tắm đi ra, chỉ mặc một cái quần dài màu đen, để trần nửa người trên, mái tóc đen ngắn rối bời rũ xuống, trên trán vẫn còn chảy xuống những tia bọt nước rất nhỏ (Juu: *nuốt nước miếng*), so với hình tượng nghiêm nghị thường ngày còn thêm ba phần gọi cảm không nén được, nói thật, vô cùng, vô cùng khiến tôi không quen... Tôi nghĩ mình đến thật không đúng lúc.

Khi anh ta nhìn tôi cũng có một chút kinh ngạc rất nhỏ, mắt đen tằm tối chợt lóe lên, một lát sau, xoay người đến mép giường lấy một chiếc áo sơ mi trắng mặc vào – “Có việc gì?” – Lạnh nhạt nói.

“Giản Ngọc Lân ở trong phòng tôi.” – Không nói gì nhiều, tôi tin anh ta hiểu được, tao nhả quay đi không nán lại thêm.

“.....có thể nói chuyện một chút không?”

Bước chân hơi ngừng lại – “Tôi không nghĩ giữa chúng ta có chuyện gì để nói.”

“Tôi nghĩ cô hẳn đã nghe nói tới việc Diệp tiên sinh là nghệ sĩ của M-SHANG.”

Tìm khê run lên, ngừng bước đứng lại.

“Sắp tới.” – Cách Tịch Sĩ Thần nói như thể đang lựa lời thể hiện, như đang cố khắc phục sự gương gao bất ngờ này – “Anh ta có lẽ sẽ gặp nhiều phiền toái.”

“Tôi không biết hóa ra Tịch tiên sinh cũng thích quần chuyện của giới giải trí.”

Ngừng một chút, anh ta nói – “M-SHANG thuộc về Thành Nghiệp.”

Tôi xoay người, đối diện anh ta cách chừng ba bốn bước – “Sao phải nói với tôi?” – Ý tôi là chi Diệp Lân.

“Cô sẽ muốn biết.”

“Vậy cảm ơn anh đã tự nghĩ ra.”

“Giản An Kiệt. . .nếu cho nhau cơ hội, chúng ta có thể chung sống hòa thuận.”

Chung sống hòa thuận?!

Không muốn đáp lại lời nói vô nghĩa này, quyết định xoay người trở về phòng, còn Giản Ngọc Lân thì mặc kệ nó.

Kết quả không chờ tôi nhắc chân lên Tịch Sĩ Thần đã bất ngờ nhanh chân bước tới chắn đường tôi đi, trong lòng không khỏi hoảng hốt, biểu hiện của Tịch Sĩ Thần lúc này phức tạp chưa từng có, mang theo vẻ u buồn khổ sở nào đó nồng đậm khó tan – “Thời gian, cho lỗi lầm của tôi, thời gian là bao lâu?”

Hít sâu một hơi, bởi anh ta đột ngột sâu sắc không tầm thường nhìn tôi khiến tim không khỏi co rút lại, nhịp tim bất thường khiến tôi cảm thấy buồn bực khó chịu – “Ai có quyền định tội Tịch tiên sinh cơ chứ?”

“Có, Giản An Kiệt, em có biết rằng, em luôn luôn có...” – Hai tròng mắt tôi tối tăm mà cuồng loạn bị tóc rũ che quá nửa, thấp thoáng lóe lên ánh nguy hiểm. . .Ánh mắt như vậy quá đổi hỗn loạn, quá đổi nóng bỏng, như một sự tàn phá đến cực hạn! Bất an và hoảng hốt tràn khắp toàn thân, muốn chạy trốn, mà không tài nào nhắc được chân lên, như bị cố định tại chỗ không thể nhúc nhích được. Trong nháy mắt, cảm giác dịu dàng mà bá đạo quét tới, hô hấp bị cướp đi! Trong tai tất cả các âm thanh đều lập tức lắng xuống, môi như bị chiếc lông mao mềm nhẹ mà đậm mê lướt qua, mạnh mẽ áp chế toàn thân, quá đổi bất ngờ khiến tôi nhất thời không thể hô hấp, ngay lúc còn hỗn hển, cái lưỡi tham lam mà tinh tế lách qua đôi môi khẽ mở, hương bạc hà thơm mát nhanh chóng tràn ngập tất cả các giác quan, không chỉ đơn giản dừng lại ở đó, còn hung hăng mứt vào, đoạt lấy, điên cuồng lại còn có phần hoang tưởng, tay phải anh ta luồn vào mái tóc tôi đỡ lấy, nụ hôn dần dần càng thêm sâu, quay cuồng quấy động. . .Tê bào khắp toàn thân như bị mê hoặc không thể nào phản kháng, đầu óc rối loạn thành mớ bòng bong, sức ép ở lưng càng mạnh hơn, thân mình đã gần như hoàn toàn dán vào cơ thể ở trần nửa người nóng bỏng kia, hô hấp ngày càng dồn dập. . .(Juu: edit cái đoạn này ta cũng khó thở lắm ~.~)

“Giản, Giản tiểu thư, Tịch tiên sinh, hai người...”

Tôi không biết chúng tôi chấm dứt nụ hôn này như thế nào, thực ra, năm phút sau khi nụ hôn chấm dứt rồi mà tôi vẫn ở trong trạng thái hỗn loạn, đứng vậy, hỗn loạn!

“Vũ Lâm, phiền bà tới phòng Giản tiểu thư đưa Ngọc Lân ra.” – Mệnh mang nghe được giọng nói trầm thấp kia đã khôi phục được vẻ lạnh nhạt thông thường, chỉ là trong mơ hồ vẫn còn một chút ngơ ngẩn.

Cảm giác có người dặt tay tôi, gạt mình, cổ sức vùng ra, lui lại phía sau bước đi nhanh, đôi mắt kia gắt gao trói buộc tôi như một cái đầm sâu, không chút gọn sóng, sâu không lường được.

Hô hấp dồn dập vẫn chưa bình thường được, tim cũng chưa hết kinh hoàng, đáng chết! Tất cả những thứ này đáng chết! Đột nhiên đẩy ra người giúp việc bên cạnh lao xuống lầu. . .

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21

Hành vi của tôi có thể gọi là cuồng cuồng trốn chạy, lần này sang lần khác không thể lý giải được những bối rối trong lòng, mơ hồ lo âu cùng bất an, chân bước hỗn loạn, tim đập hỗn loạn, tất cả tất cả hợp lại khiến Giản An Kiệt tôi phải chật vật một phen. . .Màn đêm như thế, gió lạnh thấu xương, trong lòng buồn bực còn chưa hề lắng lại thì đã có dấu hiệu lạnh lẽo, khoe miệng bất giác nhếch lên một nụ cười khổ. . .Rõ ràng, sự phân cách rõ ràng khi sống chung đã bị anh ta làm nhòa đi.

Nửa giờ sau, về lại Gian trang, đèn đuốc đã lên, nhìn bên đường hai chiếc xe đang đỗ, ngực thót lại, một cảm giác rùng động, cha đã trở về, và cả... Trầm Tình Du cũng đã trở lại?! Ngay người mấy giây rồi lập tức bước vào, trong phòng khách Gian Chấn Lâm đang ngồi ở sofa gọi điện thoại, mà bên cạnh là một phụ nữ quyến rũ thành thực đang ôm Gian Ngọc Lân cung nựng, năm tháng trôi qua chưa để lại dấu vết gì trên khuôn mặt bà ta, vẫn xinh đẹp và tinh tế như xưa.

“Tiểu Kiệt.” – Gian Chấn Lâm nhìn thấy tôi đang đứng yên tại cửa, liền vội ngắt điện thoại đi tới trước mặt tôi, hơi gượng gạo lựa lời để nói – “Đáng lẽ ra là ngày mai, nhưng không ngờ nghị trình kết thúc sớm vậy.”

“Vâng...”

Thấy biểu hiện của tôi lãnh đạm như thế, Gian Chấn Lâm càng không biết phải nói tiếp thế nào, ngừng thật lâu sau rồi mới nói tiếp – “Gần đây đi Trầm con cũng ở Singapore, cho nên giờ cũng về cùng luôn.”

“...” – Tôi chẳng nói chẳng rằng, im lặng trầm ngâm.

“...Con với đi Trầm cũng sáu năm rồi chưa gặp, chắc sẽ lạ lắm, sau này ở chung lâu hơn sẽ quen thôi.”

“An Kiệt.” – Lúc này Trầm Tình Du cũng đứng dậy bước tới, cười nói – “Ta cũng sớm đã nghe cha con nói con đã trở về, ta cũng muốn về ngay, nhưng mãi chẳng có thời gian nên mới hoãn đến tận bây giờ, thật trùng hợp, lại cùng ngày với cha con. Tóm lại, An Kiệt, chào mừng con về nhà.”

Tôi liếc mắt nhìn bà ta một cái, hơi gật đầu – “Không có việc gì tôi đi lên trước.” – Xoay người cất bước, đi tới chân cầu thang bắt gặp ánh mắt Tịch Sĩ Thần đang đứng ở cạnh đó, anh ta đang nhìn tôi chăm chú, ánh mắt sâu xa mà thuần túy, như thể muốn đọc ra điều gì đó từ trên người tôi.

Nghiêng mình lách qua anh ta đi thẳng lên lầu.

Khép lại cửa phòng, cởi bỏ hết những áo quần vướng víu, đi vào phòng tắm, mở nước ấm vào đầy bồn, lả thân nằm xuống, để nước chậm rãi tùy ý ôm lấy cơ thể mình, cho đến khi hoàn toàn ngập trong nước...

Hôm sau khi thức dậy đã là hai giờ chiều, ăn mặc chỉnh tề xuống lầu, trong phòng khách không có một ai, nhưng mà TV lại đang bật. Vốn đã định lạng lẽ rời nhà, nhưng lại cực kỳ vô tình liếc mắt nhìn TV rồi bất giác diễn viên duy nhất trong đó chính là Tịch Sĩ Thần, mà chính mình cũng không biết vì sao, tóm lại là tôi đã dừng lại.

“Hôm nay tạp chí Celebrity Magazine chúng ta vô cùng vinh hạnh mới tới được giám đốc điều hành của ACH – Tịch Sĩ Thần Tịch tiên sinh.” – Cô gái dẫn chương trình mở đầu, và nhận được một tràng pháo tay theo lệ thường.

Tịch Sĩ Thần ngồi một mình bên trái sofa, khách quan mà nói, bộ âu phục màu đen thiết kế vừa vặn hài hòa tôn lên dáng người đẹp đẽ xất chững của anh ta, hai chân thon dài bắt vào nhau, cao quý không hề mất tao nhã, mà khí chất nhàn nhạt trong mắt càng khiến cho anh ta thêm xa xôi và bí ẩn.

“Tịch tiên sinh tới thật sự vô cùng bất ngờ với chúng tôi, nói thực tôi còn đang mong chờ tiền thưởng hàng năm của công ty.”

“Ngài đã được tạp chí Aristocrats bình chọn là nhà lãnh đạo mới có ảnh hưởng nhất, không biết Tịch tiên sinh cảm thấy sao về chuyện này?” – Một vị khách nam tiếp lời người dẫn chương trình.

“CEO giỏi không chỉ có mình tôi.”

Người dẫn chương trình cũng không hỏi sâu thêm, khéo léo chuyển sang đề tài khác – “Vậy Tịch tiên sinh có thể nói một chút về kế hoạch hay mục tiêu tương lai của ACH không?”

“Kế hoạch thì tùy lúc mà thay đổi, còn mục tiêu, tôi nghĩ công ty nào mục tiêu cũng như nhau thôi, đó là bỏ ra ít mà thu lại nhiều.” – Lạnh nhạt chậm rãi đáp một câu.

Người dẫn chương trình liên tục hỏi một loạt những vấn đề chuyên môn sâu xa, hết thấy là về quản lý kinh doanh công ty với hiệu quả sáng tạo, Tịch Sĩ Thần cũng trả lời ngắn gọn mà súc tích.

Đến lúc sắp kết thúc, cô gái dẫn chương trình đứng dậy quay về phía khán giả – “Vậy tiếp theo đây chúng ta sẽ đáp ứng yêu cầu cấp thiết của khán giả, hầu hết là mong mỏi của các khán giả nữ, xin hỏi Tịch tiên sinh một số chuyện riêng tư.” – Ngay lập tức nhận được một tràng vỗ tay hưởng ứng.

Tịch Sĩ Thần hơi gật đầu, phong độ rất tốt.

“Có lẽ mọi người sẽ cảm thấy tôi hỏi điều này hơi trực tiếp, nhưng mà... xin hỏi Tịch tiên sinh đã kết hôn chưa?” – Lại kéo theo một tràng vỗ tay không ngoài dự đoán. (Juu: phỏng vấn soái ca chứ có phải xem xiếc đâu mà vỗ tay lắm thế =.=)

Tịch Sĩ Thần dừng một chút rồi bình tĩnh nói – “Chưa.”

“Quả nhiên vẫn là một quý tộc độc thân!” – Cô gái dẫn chương trình tỏ ra rất vui sướng, chợt như nhớ ra điều gì, ra vẻ giật mình – “Đừng nói với tôi Tịch tiên sinh định độc thân mãi mãi nhé?”

Đôi mắt chợt lóe lên rồi lại khôi phục sự trong trẻo mà lạnh lùng – “...Tôi nghĩ, tôi sẽ kết hôn.”

Cô gái dẫn chương trình bật dậy hỏi tiếp – “Ý của Tịch tiên sinh phải chăng là ngài đã có đối tượng kết hôn thích hợp rồi? Thượng đế ơi, sẽ có rất nhiều cô gái ôm tạp chí về nhà khóc đây.”

“Tôi không phải nghệ sĩ” – Lời này cũng hoàn toàn đúng.

“No, no, no, Tịch tiên sinh anh quá xem nhẹ sức hấp dẫn của mình rồi, cũng đánh giá quá cao khả năng chống cự của chúng tôi rồi, thực tế là mục tiêu của các cô gái đã vượt ra khỏi giới giải trí và lan sang rất nhiều lĩnh vực khác, cái gọi là ngoài lề, cái gọi là đánh du kích cũng đều là như vậy mà. Tóm lại, lấy điều kiện của Tịch tiên sinh mà nói, việc biết ngài là hoa đã có chủ đối với chúng tôi cũng như thể vừa trải qua một trận đàn áp vũ trang đẫm máu.” – Cô gái dẫn chương trình nường mảy rất mờ ám, câu nói phần khích hóm hình lại nhận được ủng hộ nhiệt liệt.

Tịch Si Thần cười cười, không nói tiếp.

“Vậy Tịch tiên sinh có thể nào tiết lộ một ít thông tin về cô gái đáng chú ý kia không?”

“Tôi rất muốn, nhưng tôi nghĩ cô ấy không muốn tôi nói chuyện về mình.”

“Chưa bao giờ tham gia mấy chương trình loại này, nhưng cũng thật có ích.” – Không biết từ bao giờ Trầm Tĩnh Du đã đứng phía sau tôi – “Nếu không bắt ép nó đi, tám phần là sẽ lười biếng mà bỏ qua.” – Ngay sau đó quay sang cười với tôi – “Lần sau có dịp An Kiệt cũng tới giúp đài phát thanh của dì xem sao.”

Không chờ tôi trả lời, Trầm Tĩnh Du tiếp tục lảm bảm – “...Nhưng mà, từ khi nào mà Si Thần nhìn trúng cô gái...”

“Tôi ra ngoài đây.”

“Sao? An Kiệt con phải đi sao?! Con có về kịp bữa tối không, ta đang nấu canh rồi.”

Tôi nhìn bà ta một chút – “Không về.”

Trầm Tĩnh Du tạm ngừng, cười nói – “Vậy à, tùy con, ra ngoài một mình phải chú ý an toàn nhé.”

Gật đầu bừa cái rồi sải bước ra ngoài. Đi qua cánh cổng sắt uốn lượn của vườn hoa, bước chưa được mấy bước trên con đường nhỏ liền ngồi thụp xuống một bụi cây nhỏ nôn ra một trận không kiểm soát được, dạ dày không ngừng co thắt từng cơn, mồ hôi lạnh toát ra đầy trán, co rút ghê gớm như thể muốn đem tất cả mặt nôn ra.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ám Áp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Lâm Tiểu Dịch nhét một túi giấy vào tay tôi – “Biết cậu sắp đi, nên phải về một chuyến, sau này không biết bao giờ mới lại gặp mặt.”

“Giờ đây?”

“Quả.”

“Cảm ơn.”

Cô ngừng một chút – “Có trở lại nữa không?”

“Không, sẽ không.” – Đỡ túi giấy sang ghế bên cạnh.

Cô chột thờ dài – “An Kiệt...biết không, tớ thấy cậu là con bé khiến người ta đau lòng lắm ấy.”

Cúi đầu quấy bột trắng trong tách cà phê, chỉ cười không nói.

“Vậy nên, An Kiệt, cậu nhất định phải hạnh phúc.”

“Cảm ơn cậu, Tiểu Dịch.” – Chỉ là, Tiểu Dịch, hạnh phúc đâu có dễ dàng bắt lấy được như vậy.

Ra khỏi quán cà phê, ngoài trời đầy mây, gió lạnh thổi bay cuốn theo lá khô, tầng mây trên cao trông mờ mịt mà nặng nề, chắc sắp có một trận mưa

đồng.

Trở lại nhà họ Giản, người giúp việc mở cửa – “Tiểu thư, Giản lão gia đang ở trong thư phòng chờ cô.”

Tôi nghĩ một chút rồi hỏi – “Có nói là có việc gì không?” – Đưa quả Lâm Tiểu Dịch tặng cho người giúp việc cầm.

“Không có. Chỉ nói nếu thấy tiểu thư thì mời tiểu thư vào.”

“Biết rồi.” – Xuyên qua hành lang dài trống trải quanh quẽ, thẳng tới cửa thư phòng, đứng yên ở đó một lúc lâu sau mới đưa tay gõ cửa.

“Vào đi.”

Tôi đẩy cửa đi vào mới phát hiện không khí rất lạ lùng, cha, Trầm Tĩnh Di, thậm chí cả Tịch Si Thần cũng ở đó, cha và Trầm Tĩnh Du đứng trước bàn gỗ gụ nói chuyện gì đó với nhau, mà Tịch Si Thần ngồi gần đó chỉ cúi đầu, tóc mái hơi hỗn độn che đi đôi mắt u ám, bóng tối hình thành sau mí mắt, có vẻ kỳ lạ và thâm trầm.

“An Kiệt, lại đây đi, chờ mỗi con thôi đó.” – Trầm Tĩnh Du cười bước mấy bước về phía tôi.

“Có chuyện gì không?” – Không khí như vậy tự dưng khiến tôi cảm thấy bất an, giống như sắp có điều gì đó xảy ra.

“Có chuyện, nhưng là chuyện tốt!” – Trầm Tĩnh Du cười nói.

“Tiểu Kiệt, cha bảo con cái này.” – Giọng nói của Giản Chấn Lâm quá đối bình tĩnh và thận trọng, điều này càng khiến tôi cảm thấy chuyện không hề đơn giản, thậm chí còn có phần đáng ngại.

Giản Chấn Lâm bước tới đưa cho tôi một bức ảnh, một người đàn ông vẻ ngoài tử tế – “Đây là Thành Kỳ Quân tiên sinh.”

Tôi hé mắt nhìn bức ảnh một giây, sau đó lập tức ngừng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt do dự dè dặt của Giản Chấn Lâm. Con đầu to lớn chấn động trào dâng! Nỗi chán ghét trong lòng ngực tràn lan, trái tim như bị ai hung hăng xé toạc, máu tươi đỏ thẫm ứa ra từng giọt! Bức ảnh rơi xuống, tay chậm chậm siết lại thành nắm đấm, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay. . . Tiểu Dịch, “hạnh phúc” cho tôi tận bây giờ vẫn chưa rơi xuống người tôi. . .

“Tiểu Kiệt, cha chỉ muốn làm gì đó cho con, cha chỉ muốn bù đắp cho con. . .” – Giọng nói của Giản Chấn Lâm khô khốc và già nua – “Cha mong có người chăm sóc con, yêu thương con. Thành Kỳ Quân tiên sinh có địa vị có sự nghiệp, đối với con, không có ứng cử viên nào tốt hơn.”

Ghê tởm. . .

“Tiểu Kiệt, con không cần phải lo lắng cũng như nghĩ ngợi lung tung, Thành tiên sinh rất coi trọng con, tuy hai người hơn kém mười bảy tuổi, nhưng chồng già vợ trẻ tình cảm càng bền lâu. . .” (Ju: tóm thật x_x)

Ghê tởm ghê tởm ghê tởm. . .

“Nếu con đồng ý, ngày mai cha sẽ bàn chuyện với Thành tiên sinh, Tiểu Kiệt, con phải tin cha, cha sẽ không hại con, cha làm vậy chỉ muốn tốt cho con, vì tương lai của con sau này. . .”

“Đủ rồi!!!”

Rốt cuộc không thể nhịn được phải thốt lên thành tiếng, thực ra, nếu mình thông minh hơn một chút, ngay từ đầu đáng lẽ ra không nên hy vọng gì, kết thúc thì kết thúc, tất cả hãy kết thúc đi! Tôi không hề muốn trả thù nhà họ Giản, cũng không có nghĩa là bọn họ sẽ buông tha không gây tổn thương cho tôi nữa, thậm chí!

“Tiểu Kiệt?”

Tôi nhìn người cha vừa mới nói những câu giả dối phải “bù đắp” cho tôi, mở miệng cười nhạt, giọng nói lạnh đến không thể lạnh hơn – “Thật là một người cha vĩ đại nhỉ, vì quyền thế của mình mà không ngại gọi về đứa con gái đã đuổi đi từ sáu năm trước. Thành Kỳ Quân sao?” – Từ từ cúi xuống, nhặt bức ảnh dưới chân lên – “Một vị quan chức, ôi, coi trọng tôi, coi trọng tôi cái gì chứ? Ngoài cái ngoại hình, cơ thể tàn tạ, cha à, thế ông có nói với với lão ta rằng đứa con gái này của ông từng hút thuốc, thế ông có nói với lão ta đứa con gái này của ông thậm chí còn có một bàn tay phải khuyết tật không?”

“Cái, cái gì?”

Nhẹ nhàng phui đi bụi trên bức ảnh – “Muốn tốt cho tôi, vì tương lai của tôi? Sao phải lấy có tốt đẹp, sao phải lựa lời cảm động tim phổi người ta, sao cha không nói thẳng là cha muốn dùng tôi để đổi lấy món lợi to lớn hơn có phải thành thật không, có lẽ, như vậy, tôi sẽ không cảm thấy ghê tởm như thế này, có lẽ, như vậy, tôi còn có thể rũ lòng thương mà giúp đỡ ông cũng không biết chừng.”

“An, An Kiệt. . .con nói gì vậy. . .hút thuốc, tàn phế. . .” – Trầm Tĩnh Du sững sờ đi tới trước mặt tôi, kéo tay tôi.

Hung hăng gạt bàn tay đó ra, quát to – “Cút ngay! Đừng có chạm vào tôi! Trầm Tĩnh Du, rõ ràng trong lòng bà hận không thể băm vằm tôi ra, lại còn giả bộ thiện lương, cho ai xem, không thấy mặt sao?”

Trầm Tĩnh Du có chút bồn chồn – “An Kiệt, năm đó nói con là thù phạm, là đi sai rồi, đi lúc ấy, lúc ấy...”

“Không, đứa trẻ đó, là tôi giết đấy.” – Tôi cười lạnh – “Đứa trẻ đó, tôi sai, tuy nhiên, Trầm Tĩnh Du, bà bớt bày ra cái bộ dạng này cho tôi nhờ, nhìn mà ghê tởm! Tôi chỉ nợ mỗi cái sinh mệnh kia thôi! Tôi nói, là lỗi của tôi, nhưng tôi không nghĩ tôi nợ các người cái gì cả!”

Lạnh lùng đảo mắt nhìn những người trước mặt, cha đang khiếp sợ, Trầm Tĩnh Du nhìn tôi không tin nổi, cùng với Tịch Sĩ Thần vẫn đang ngồi gục đầu ở ghế sofa – “Các người... tôi không nợ gì cả!”

“Tiểu Kiệt, con đừng như vậy.”

“Đừng như thế nào? Chẳng lẽ các người vào hùa nhau đẩy tôi vào cái hôn nhân chính trị này, tôi cũng không ý kiến ý cò!! Thật xin lỗi, tôi đã không còn là Giản An Kiệt trước kia! Tôi không còn yếu đuối tùy ý để các người lợi dụng nữa đâu!”

“Không phải vậy đâu Tiểu Kiệt, cha thật sự chỉ muốn chọn cho con một người thích hợp, để hắn chăm lo cho con cả đời.”

“Buồn cười! Sáu năm qua tôi toàn tự chăm lo cho chính mình, vẫn sống yên ổn, giờ việc gì phải kiếm người nào đó tới mà làm hư thân đi?”

“Tiểu Kiệt, sao con phải cực đoan như thế...” – Thân thể Giản Chấn Lâm run rẩy như lá khô trước gió – “Còn nữa, hút thuốc là sao? Cơ thể con làm sao, vì sao tay phải lại tàn phế?”

“Cha à, có lúc tôi rất muốn... giết ông.” – Chết rồi còn chạy tới hỏi vì sao lại chết, ha! Mấy lời rở tiền và giả dối này bây giờ nghe đến chỉ làm tôi tăng càng thêm oán giận!

Giản Chấn Lâm chặt vật lui về sau từng bước, nhìn tôi, kinh ngạc không chịu nổi.

Không ngờ, sự thực kết thúc sớm vậy, vẫn là bằng cách này, tuy nhiên, cũng tốt thôi... Ngay sau đó, tôi bình tĩnh đi tới trước mặt Giản Chấn Lâm, lấy ra cái thẻ tín dụng vẫn luôn để trong túi áo, ném xuống đất, trong mắt đã không còn chút hơi ấm – “Còn cái này của ông, bên trong cũng không ít, về sau... Tôi, cùng Giản tiên sinh ngài, không còn quan hệ.”

Sau đó, xoay người, rồi đi, lưng rất thẳng, mang theo một chút kiêu ngạo cuối cùng, chứng minh lúc này đây mình cũng không phải là bị đuổi khỏi Gián gia! Đi ra khỏi hành lang, mưa lạnh như băng bên ngoài tấp lên người, tiếng mưa rơi bằng bạc mà tôi lại không nghe ra âm thanh gì, yên tĩnh mà trống rỗng, chết lặng đi xuyên qua hoa viên, dùng cánh tay phải yếu ớt đẩy cánh cổng sắt có bao nhiêu ý nghĩa kia ra, tôi nghĩ, lần này thật sự đã xong hết cả rồi.

“Tiểu Kiệt ngoan, cha mới mua trang viên, ngày mai chúng ta sẽ chuyển nhà nha.”

“Mẹ à, sao lại trồng trúc trong vườn?”

“Vì Bộ Trúc trong Tứ Quý mang ý nghĩa vĩnh hằng” (Juu: Tứ Quý là “tùng, cúc, trúc, mai” ý)

“Phòng Tiểu Kiệt đẹp lắm nhé.”

“Phác Tranh, là màu hồng đó.”

“Con bé này thích ban công này lắm à?”

“Thích, có thể nhìn được những nơi rất xa.”

“Tiểu Kiệt, phòng tranh này là cha tặng cho con nhé.”

“Tranh Tiểu Kiệt vẽ đẹp lắm.”

“Có thích nơi này thế nào, Tiểu Kiệt cũng không ở đây mãi được.”

Cuối cùng nước mắt không ngăn được mà tràn xuống theo mưa, sau đó đi tới chui vào trong áo của người đàn ông đã đứng rất lâu trong mưa kia – “... Em mệt mỏi quá, thực sự mệt mỏi quá... Anh, đưa em rời khỏi đây đi...”

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Áp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23

Tháng tư, thời tiết Paris ôn hòa và dễ chịu.

Trở về hai tháng rồi, tâm tình cũng đã lắng đọng lại.

Sáng thứ bảy, đường phố sạch sẽ lát gạch đỏ, người qua lại rất ít, mang theo giá vẽ đi ra một hồ nước ở ngoại ô, ở đó có một nhà thờ theo phong cách Gothic thời kỳ đầu, sáng thứ bảy sẽ có rất nhiều người tới cầu nguyện.

Gần nhà thờ có một ngôi trường tiểu học cũ kỹ mà xinh đẹp, những đứa trẻ ở đó đều là dân của thị trấn, chất phác và trong sáng. Đôi khi tôi cũng được nhà trường nhờ dạy cho các em một số kỹ thuật vẽ tranh cơ bản, thường là chiều thứ năm, bởi thời gian đó tương đối rảnh rỗi. Đi đến ven hồ, dựng giá vẽ cẩn thận, lấy từ balo ra những vật liệu cần thiết, xong xuôi liền chậm rãi bắt đầu khắc họa lại khung cảnh đẹp đẽ dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ này.

Trên đường có mấy đứa trẻ con chạy chơi đùa nghịch, nhưng sẽ không tới gần quấy rầy tôi.

Mấy cặp tình nhân nằm trên bãi cỏ tận hưởng ngày nắng đẹp hiếm có này.

Hai giờ sau, tay phải cầm bảng pha màu đã hết chịu nổi, cho nên không thể không tạm dừng bức tranh mới chỉ được một nửa, hy vọng lần sau có cơ hội có thể hoàn thành bức tranh này. Nghĩ đến năm hôm nữa sẽ đi Phần Lan, thế mà lại có phần lưu luyến với cái nơi mình vốn không hề thích này.

Tuần trước, lấy văn bằng ngành luật của Pháp từ trường đại học René Descartes chuyển sang học thạc sĩ ngành luật quốc tế tại trường đại học Helsinki(尔辛基) của Phần Lan. Mặc dù mình vẫn còn nửa năm học môn Tâm lý học thạc sĩ, nhưng bởi quan hệ máu mủ, cũng phải nghe lời cô mà sớm sớm sang Phần Lan.

Buổi chiều trở về ký túc xá. Từ xa đã nhìn thấy bà Marouges(马丹), mái tóc lụa thưa bay trong gió, khuôn mặt sáng ngời dưới ánh nắng mặt trời nhạt nhòa.

Bà Marouges chạy tới thân thiết hôn hai má tôi, giọng nói hơi xúc động – “Ôi, Ann, cháu cuối cùng cũng về rồi, có một chàng trai trẻ châu Á rất ưa nhìn tới tìm cháu đây, thằng bé chờ cháu suốt cả buổi sáng.”

Có chút ngạc nhiên, ở nơi này tôi có thân quen người châu Á nào đâu, cho dù có cũng chỉ là quen biết sơ sơ, hầu như không thân tới mức có thể tìm tới được.

“Cám ơn bác Marouges.” – Chậm rãi rảo bước đi tới, trong lòng thầm đoán rốt cuộc là ai vậy.

Có lẽ cũng đã đoán ra được là anh rồi, chàng trai châu Á ưa nhìn, cho nên khi nhìn thấy anh trong nháy mắt cũng không quá ngạc nhiên và bối rối.

Diệp Lận đứng dưới tán cây trước cửa ký túc xá, một thân áo trắng sạch sẽ, mái tóc hơi dài đã được cắt ngắn bớt, thoát nhìn rất sáng sủa và tinh anh.

“Tới Pháp bao giờ vậy?” – Đến gần anh rồi lên tiếng trước, tôi không ngờ mình còn có thể bình tĩnh như thế, có lẽ bởi chuyện gì cũng có thể buông xuôi được rồi.

Diệp Lận nhìn tôi một hồi lâu rồi mới thân nhiên nói – “Hôm qua.” – Ánh mắt có phần phức tạp, cũng có phần áp lực – “Có rảnh không? Cùng ăn một bữa.”

“Được. Nhưng chờ em vào cất mấy thứ này đã.” – Chỉ chỉ giá vẽ phía sau.

“Anh chờ em”

“Ừm”

Trở về phòng ngủ, chỉ có cô bạn người Singapore mới đến đang viết ca từ, những người khác đều không ở, tôi trèo lên gác xếp cất giá vẽ.

“Ann. Buổi sáng có người tìm cậu, anh ta chờ cậu cả buổi.”

“Ừ.” – Đi vào phòng tắm rửa sạch màu vương trên tay.

Cô bạn cùng phòng có vẻ rất hứng thú với chuyện này – “Cậu gặp anh ta rồi à?”

“Ừ.”

“Tớ tưởng anh ta đi rồi cơ. Nói thật, anh ta cũng thật đẹp trai, người nhà à?”

“Không phải.” – Rửa tay xong rồi nhưng lại phát hiện ra trên ống tay áo cũng bị dính màu, hơi ngán, đi đến tủ quần áo lấy bừa ra một cái áo khoác len rồi đi vào phòng tắm.

“Bạn trai?”

“Không phải.” – Đối với mấy câu hỏi tò mò này tôi vốn không thích, thường không trả lời, nhưng mà thế này cũng chẳng thể coi là trả lời.

“Ha! Ann, cho tớ số điện thoại của anh ta đi!” – Thay xong quần áo bước ra từ phòng tắm, cô bạn cùng phòng tay cầm cây bút chì cùng mảnh giấy viết đầy ca từ chạy đến trước mặt tôi – “Nếu không phải bạn trai của cậu, vậy tớ theo đuổi cũng không sao nhỉ.”

Tôi không khỏi buồn cười, nhưng cũng rất chân thành nhắc nhở cô nàng – “Anh ta có lẽ sẽ về Trung Quốc ngay thôi.”

“Khoảng cách không phải vấn đề.” – Cô bạn cùng phòng khoát tay, làm bộ không hề quan tâm.

Tôi không ngờ cô ấy sẽ nói như vậy, trông cũng không có vẻ đang đùa, nhưng mà – “Tớ không biết số điện thoại của anh ta.”

Cô bạn cùng phòng liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó nhú mày kêu lên – “Phải rồi. Lần trước Audrey coi trộm điện thoại của cậu cũng chỉ thấy lưu mỗi hai số của cô với anh cậu.” – Cô nàng có vẻ mất hứng, thì thào lầm bầm – “Khó lắm mới có một người coi được.”

“Tớ ra ngoài đây.” – Không có nói gì thêm, vậy sẽ tốt hơn với... cái người đang chờ dưới lầu kia, dù sao, không cần phải can thiệp vào chuyện của người khác.

“....hoàng tử mặc âu phục đen...” – Khi khép lại cửa phòng nghe được một câu của cô bạn cùng phòng.

Âu phục màu đen? Tôi nhú mày, nhưng cũng không để ý. (Juu: nhưng mà ta để ý :> anh ý lại vừa xẹt qua)

Ăn tối cùng Diệp Lận, tôi dẫn anh tới một nhà hàng Ý cách trường không xa, nói tới cũng thật buồn cười, ở Pháp sáu năm rồi nhưng mới chỉ nếm qua đồ ăn Pháp có một hai lần, chẳng qua cũng chỉ bởi không hợp khẩu vị.

“Nhà hàng này đồ ăn rất ngon.” – Tôi nói.

“Thường đến?”

“Hồi trước từng làm thêm ở đây.” – Uống một ngụm nước lọc – “Anh ở đây đến khi kết thúc tuần lễ thời trang Pháp à?”

“Không, anh còn ở thêm hai ngày nữa.” – Ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn chiếu lên khuôn mặt vẻ thần bí khó lường.

“Mấy hôm nay em có việc, khá bận rộn, nếu không em sẽ đưa anh đi dạo chơi Paris một chút.” – Tôi nói thật lòng.

Tiếp theo chẳng ai nói gì thêm, một khoảng thời gian tĩnh lặng trải ra.

Rất lâu sau Diệp Lận mới mở miệng nói – “Anh phải kết hôn.”

“.....Ừm” – Tôi đảo đảo đĩa spaghetti trên bàn – “Chúc mừng anh.”

“Giản An Kiệt, anh không muốn nghe nhất chính là câu chúc mừng này của em” – Diệp Lận ngẩng đầu lên nhìn tôi, trong ánh mắt ẩn chứa sự cố chấp.

“Nhưng mà, Diệp Lận, em cũng chỉ có thể nói một câu chúc mừng này.” – Bình tĩnh nói thẳng.

“Đáng lẽ ra anh không nên đánh mất tất cả cơ hội, sáu năm trước, sáu năm qua...” – Khi Diệp Lận nói lời này đã hoàn toàn mất hết hy vọng.

Có lẽ, nhưng đã chẳng còn gì để nói nữa rồi... em sẽ coi anh như một bóng hình đã xen vào cuộc đời em suốt sáu năm, quét đi tất cả những mảng màu xám xịt, với anh, chỉ giữ lại đơn thuần sáu năm kia, để say này ngày nào đó nhớ lại, sẽ mỉm cười, như vậy cũng đủ rồi.

Ngày hôm sau, bắt đầu lục tục thu dọn một ít hành lý, cô nói sẽ đích thân tới đón, nhưng tôi nghĩ sáu năm ở đây cũng có đến cả trăm cả ngàn thứ linh tinh, thực sự một chiếc xe không chở hết được, cho nên nhân lúc còn thời gian rảnh rỗi đem soạn lại, thứ vô dụng thì thẳng tay vứt luôn, nếu còn có ích thì đi quỳn góp cho giáo hội.

Dụng cụ vẽ có lẽ sau này không cần nữa, bởi tự mình cũng cảm thấy gần đây vẽ càng lúc càng khó khăn; một đồng đĩa hình của Christine, quỳn góp thôi, giáo hội chắc cũng gần thiên đường; gấu bông, à, quả sinh nhật Phác Tranh tặng, lớn quá, không biết vứt đi có bị mắng không nữa; găng tay màu phấn hồng cô tặng, dường như hơi trẻ con, tặng cho đứa bé nào ở giáo hội luôn cho rồi... Sửa soạn qua lại được chừng hai mươi phút, mà thực ra nhোáng một cái đã tới đáy tủ quần áo để lộ ra một chiếc áo, nhú mày cầm lên... Thật xa lạ, một chiếc áo vest màu đen tuyền, không có hoa văn hay họa tiết gì đặc biệt, thương hiệu lớn nên chắc là đắt tiền lắm...

...Ký ức mơ mờ, một cơn mưa xối xả, ngã tư đường bụi bặm, không sao nhớ được đường về, đứng dưới mưa hai tiếng liền rồi cuộc thể lực cũng không chịu nổi nữa ngã xuống, khi ấy mơ hồ nhớ rằng có ai đó ôm lấy mình, rồi đưa tới bệnh viện... (Juu: là anh ý rồi :>)

Chiếc áo này hẳn là của người ấy để lại, đắp lên người tôi mà quên lấy về...nghĩ ngợi một hồi quyết định để lại vào trong tủ quần áo, lại vô tình nhận ra trong túi áo bên phải hình như có cái gì đó, dừng lại một chút vẫn không tìm được tờ mớ lờ ra, là mấy tờ Euro và hai cái thẻ tín dụng... người ấy có phải bất cần quá không, còn có một tờ giấy được gấp rất gọn gàng, nghĩ một chút rồi cũng mở ra...quảng trường Châtelet (Juu: =,=) đa tạ ss Charon), buổi chiều mùa hè, đài phun nước, chim bồ câu, người đi đường, quán cà phê ngoài trời...

Chương 24

Mấy ngày sau đó bề bộn nhiều việc, giáo sư Bernard của môn tâm lý học vẫn muốn khuyên tôi ở lại đại học René Descartes tiếp tục đào tạo chuyên sâu, tất nhiên là tôi cũng kiên trì cự tuyệt, đã nhận lời cô rồi thì không nên đổi ý. Giữa trưa giành ra một chút thời gian chạy tới phòng trưng bày của cung điện để xem triển lãm tranh, cái việc nhân nhả này trước kia cũng làm không ít, hôm qua nghe nói trong các tác phẩm trưng bày sẽ có một bức của Monet thời kỳ đầu, cứ phập phồng háo hức cả một đêm, bởi tôi rất yêu thích Monet. Từ phòng triển lãm đi ra đã là năm giờ chiều, theo lối cũ mà về, khu vực này tập trung một lượng lớn các quán cà phê cao cấp và bar chính thống, dạo trước Christine thích uống rượu, tôi cũng từng đi theo mấy lần, giờ phút này không biết vì sao nhìn thấy quán bar trước mắt lại rất muốn vào mua rượu, cho dù tâm trạng mình lúc này thực bình tĩnh cũng thực rõ ràng, cho dù biết rõ rằng mình không thể uống được rượu.

Lúc này trong bar chỉ có lác đác vài người, ngoài mấy bartender(Ju: là người pha chế rượu ấy, từ này vẫn được dùng nguyên gốc thể này :) bồi bàn, chỉ có vài ba gã khách quen không biết vì sao ban ngày ban mặt đi uống rượu cũng như tôi. Ngồi trên chiếc ghế cao gọi một ly Martini, loại này rất dễ say, mà cũng rất mau tỉnh.

“Người Trung Quốc? Hay người Nhật Bản?” – Bartender rót rượu cho tôi là một thanh niên ngoại quốc tóc nâu mắt xanh.

“Người Trung Quốc.”

“Hey! Ông chủ của chúng tôi cũng là người Trung Quốc đấy.”

Tôi liếc mắt nhìn anh ta một cái cũng chẳng trả lời, chuyện này có gì lạ đâu.

“Jeff, đến từ Mexico.” – Như không để ý tôi trầm mặc ra sao, vẫn nhiệt tình tự giới thiệu với tôi.

“Anatasia.” – Ở nước ngoài tôi rất ít khi dùng ba chữ ‘Giản An Kiệt’.

“Dành cho Anatasia xinh đẹp.” – Jeff lập tức pha một ly Tequila Mexico đưa đến trước mặt tôi – “Cô có một đôi mắt đẹp động lòng người, rất động lòng.”

“Cảm ơn.”

“Không thích sao?” – Một lúc lâu sau Jeff thấy tôi không có ý định uống rượu bèn lên tiếng hỏi.

“Không, không phải.” – Tôi cười ảm đạm – “Tôi không uống được rượu.”

Mắt Jeff thoáng cái tròn to – “Trời ạ! Tiểu thư cô không uống được rượu mà cũng vào bar sao?” – Phản ứng của Jeff rất phóng đại, mà cũng thật buồn cười.

Tôi cười – “À ừ, cho nên tôi cũng định đi đây.” – Thực ra lúc này đi vào cũng chỉ là tùy hứng mà thôi, cũng không phải thực lòng muốn uống rượu, chỉ muốn thử cảm giác say rượu, mà tiếp tục cũng chỉ làm chuyện vô bổ.

“Tôi nghĩ tôi có thể pha cho cô một ly không cồn.” – Jeff đề nghị.

“Đấy đâu phải là rượu.”

“Có lý.

Anatasia...” – Anh ta bỗng như nhớ ra điều gì – “Anatasia cái tên này hình như tôi nghe ở đâu rồi...” – Trầm tư một lát – “Có lần ông chủ say rượu...” (Ju: dự cảm... dự cảm nha...)

“Tôi nghĩ cái tên Anatasia này cũng không ít người dùng...” – Tên người nước ngoài đảo tới đảo lui cũng chỉ có vậy.

“Ừ, cũng phải.” – Jeff tỏ vẻ đồng ý.

“Cảm ơn ly rượu của anh.” – Nhấp một ngụm coi như phép lịch sự tối thiểu, đặt tiền lên mặt quầy rồi đứng dậy rời đi.

“Quý cô Anatasia, lần sau tới tôi sẽ mời cô nước trái cây.” – Tiếng nói trong sáng của Jeff từ phía sau truyền tới.

Lần sau? Tôi nghĩ tôi hẳn sẽ không đến nữa.

Tiếng chuông nhà thờ vang lên, đánh động một bày chim câu trắng trên quảng trường. Ánh mắt nhìn theo chúng, lướt qua mấy ngọn tháp theo phong cách

Gothic, giờ phút này tự dừng tôi rất muốn tự do đi tham quan Paris, một mình.

Sương mù man mác tan bên hồ, ánh mặt trời ấm áp, rạng rỡ, trong từng hơi thở, có một thứ cảm giác lạnh lạnh nhẹ nhàng khoan khoái. Đường như chút mát mẻ này cũng để lộ dần vị ngọt mát đầu xuân xanh mượt. Sắc trời màu xanh ngọc bích, mây trôi về xa, như thể chưa từng tồn tại, không vương lại dù một vệt màu trắng. Âm thầm hít vào một hơi. Mọi thứ đều đã xong rồi, bỏ lại phía sau thành phố ấy, dù là tình thân hay tình yêu.

Những bồi rối, nặng nề, oán hận, quyết tuyệt... từng mang trong lòng đều đã nhạt nhòa đi...

Chậm rãi đi tới vùng đất cổ kính phía trước.

Sau chừng mười phút, chân đã đặt lên phía ngoài của tòa thành cổ mà trước kia Christine thường kể, con đường nhỏ hẹp quanh co, tầng tầng tán cây, tòa thành này ở đây ít cũng phải từ thế kỷ mười lăm. Bản thân người Pháp dường như cũng lãng quên mất nơi này, mà khách du lịch cũng rất ít tới thăm.

Về đẹp cổ kính chân thật, dù có miêu tả bao nhiêu, cũng không thể tả hết được vẻ đẹp từ thời Trung cổ còn lại này. Lúc này cũng không mang theo dụng cụ vẽ. Lần trước ở đây cũng có một bức tranh còn chưa hoàn thành, khoe miệng giương lên một nụ cười nhạt, hơi mang ý tiếc nuối nhưng cũng có phần nhẹ nhõm.

Đi qua cánh cổng vòm khắc hoa màu trắng, nền đất bên trong đã bị thời gian ăn mòn hư hại. Bước từng bước sâu hơn vào trong sân, chợt nhớ năm ngoái có để chiếc lắc tay pha lê ở một trụ bạc trên bức tường cổ kính, là quà của Christine tặng, biết đâu lần này có thể tìm thấy cũng nên...

Chậm rãi bước đi, cũng không biết đã đi bao lâu, trong khi đang trầm tư suy nghĩ đột nhiên vang lên một tiếng nổ, cảnh vật bốn bề rung động kịch liệt, khói đen, bốn phía kiến trúc vụn vỡ, rồi dưới chân đột nhiên hụt hẫng, rơi xuống thẳng tắp...

“Sụt lún.” – Trong đầu lập tức hiện lên từ này.

Thậm chí cả la hét cũng không kịp.

Hoảng sợ nháy mắt tràn ngập toàn thân.

Ngay khi màu xanh ngọc bích của sắc trời sắp sửa biến mất khỏi tầm mắt, một bóng đen hiện lên...

Giữa mịt mờ u ám, mùi ẩm mốc nồng đậm xộc vào mũi, bên tai còn có tiếng nước giọt giọt.

Tôi khò sờ sờ mắt ra, một màu đen vô tận như dự đoán.

Có cả chuyện này sao?! Có lẽ Thượng Đế an bài cho tôi kết cục là bị chôn sống, chợt cảm thấy thực buồn cười, có lẽ “Gián An Kiệt” theo cái cách này mà biến mất hoàn toàn triệt để khỏi thế giới này!

Tay chân vừa mới lấy lại được cảm giác, lại bị đau đớn dần dần đánh úp lại, cả người đau ê ẩm, nhất thời cũng chẳng xác định được là bị thương ở đâu. Nhưng rất lạ là, cũng chẳng đau ghê gớm như tưởng tượng.

Lúc này mới cảm giác được mặt đất dưới thân hơi khác thường, không phải sỏi đá gạch vụn, cũng không phải nền đất cứng rắn, trái lại còn có phần ẩm áp, còn có mùi hương bạc hà thơm mát xa lạ mà quen thuộc ấy... (Juu: giờ thì chị biết tại sao không đau chưa =.=)

Bàn tay đưa lại cảm giác về chất vải...tim đột nhiên lại nảy lên hoảng hốt, giây giũa đứng lên, eo lại bị giữ chặt lấy, cơ thể vừa mới hơi vươn dậy lại ngã xuống lần nữa, bên tai vang lên một tiếng rên rất nhỏ.

Cảm giác thấy người dưới thân cũng đang chậm chậm tỉnh lại, trời buộc nơi thắt lưng cũng được buông ra, vội vàng xoay người ngồi qua một bên, trong bóng tối những mảnh đá vụn đâm vào làm tôi đau đớn lạ thường, trái tim lại bởi sự hoang mang mà đập loạn lên, có lẽ nào?! Người đó sao có thể xuất hiện ở Pháp được, lại còn rơi xuống cùng tôi đúng lúc như vậy chứ!

“Em...không sao chứ?” – Giọng nói trong trẻo lạnh lùng cùng chút âm khàn khàn chưa hồi phục lại, quả nhiên là giọng nói quen thuộc ấy! (Juu: từ giờ ta sẽ đổi cách xưng hô dần dần :))

Mắt đã bắt đầu quen với bóng tối vô tận kia, có thể thấy được đây đây là một đường hầm hẹp dài, mặt tường trong u ám cũng giống như ở đồng đồ nát của trường tiểu học mà những ngón tay đã từng vuốt qua.

Phía trước là một đồng gạch đá vụn bịt kín lối đi, phía sau là tối tăm không rõ.

Hẳn là sự sụt lún đã sinh ra chấn động khiến cho tòa kiến trúc lâu năm không được tu sửa chắc phải rất mong manh này sụp đổ, nhưng cũng may là chỗ sụp đổ lại đúng vào chỗ có đường hầm này, cho nên mới tránh được cái kiếp nháy mắt bị chôn sống...Đời là thế, khiến cho người ta chẳng biết nên than vãn hay mừng vui nữa!

Cũng như...tôi không muốn nghĩ đến vì sao Tịch Si Thần lại xuất hiện ở đây, cùng tôi rơi xuống, còn làm đệm đỡ cho tôi!

Bên cạnh truyền đến tiếng “póc” nhẹ tênh, giống như tiếng gõ gỗ gì đó, trong mơ hồ thoáng hiện lên một chút ánh lửa.

Rồi cũng hiện ra đột ngột như vầng ánh sáng này – Tịch Si Thần không biết bằng cách nào đã thấp sáng lên những cây đuốc trên tường.

Đường hầm càng hiện ra rõ ràng trước mắt, những tảng đá lớn không đồng đều phủ đầy rêu và bị nước xói mòn, còn có những hốc cắm đuốc với những hình điêu khắc họa tiết cổ xưa và xa hoa, có thể thấy được vẻ diêm lệ đã suy tàn của kiến trúc Gothic thời trung cổ.

Thứ thẩm mỹ đại diện cho thiên chúa giáo và thần quyền, phát triển cho đến nay, đã hoàn toàn thay đổi.

Có người nói, Gothic giống như là người anh em song sinh nổi loạn của lãng mạn, là bệnh tật tâm tối đằng sau đóa hoa xinh đẹp... Tôi cười khổ, lòng mình thế mà vẫn bình tĩnh như vậy, nói thật, so với vụ sập lún này, sự xuất hiện của Tịch Si Thần còn khiến tôi kinh ngạc hơn!

Trong ánh lửa, tôi thấy Tịch Si Thần đang cầm trong tay một chiếc đồng hồ tinh xảo, sợi dây kim loại quấn quanh những ngón tay tái nhợt và thon dài của anh ta lặng lẽ trượt xuống, đoạn cuối hình như có gì đó hơi đen, trên mặt có nạm một viên ngọc màu xanh lam tỏa sáng cực kỳ bắt mắt.

“Sapphire Xương Lạc, theo truyền thuyết nó được phát hiện ở một xóm núi nhỏ có tên là Tân Vượng, khi đội thám dò địa chất nói chuyện phiếm với những người già, tình cờ phát hiện ra những hòn đá đánh lửa màu xanh họ buộc trong túi thuốc lá rất giống sapphire, sau khi kiểm tra, xác nhận đây là sapphire chất lượng tốt nhất ở Trung Quốc từ trước tới giờ... Không ngờ nó cũng có lúc trở về với công dụng ban đầu.” – Giọng nói thân nhiên truyền tới, như là lo lắng giải thích.

“Không có bật lửa sao?” – Cảm giác hơi hơi lạ lẫm trôi qua, buồn thay bản thân lại còn thêm hiểu kỳ.

Mà lúc này đôi con ngươi sâu xa kia đang lẳng lặng nhìn tôi chăm chú, ánh lửa lác lác nhẹ chiếu lên khuôn mặt anh ta những cái bóng không rõ ràng – “... Tôi không hút thuốc.” – Không hiểu sao lời nói chẳng đầu chẳng đuôi ấy lại khiến tôi có cảm giác còn điều gì đó ẩn chứa đằng sau.

“Trường tiểu học gần nhà thờ kia là trang viên của công tước Mona-de-Adel, giáo đường cũng thuộc về ông ta, cho nên đường hầm này hẳn là do ông ta vì nguyên nhân nào đó mà bí mật xây dựng, quý tộc ngày đó cũng thường xây dựng đường hầm bí mật để phòng có lúc cần như một quy luật ngầm” – Tịch Si Thần lấy cây đuốc từ trên vách tường xuống, nhìn đường đã bị đá vụn bịt kín – “Phía thông sang giáo đường đã bị chặn rồi, nhưng phía kia nhất định có lối ra.” – Trong lời nói lạnh nhạt đến nỗi không có một tia tình cảm nào, chỗ chết bị anh ta nói tới một hồi, phảng phất như chẳng còn gì nữa.

Người đàn ông trước mắt này, đã quen nín nhịn, lạnh lùng và toan tính, toàn nói một nửa giấu một nửa, khiến người ta không chạm tới được ý đồ thực sự của anh ta. Mà thực ra lại là lần đầu tiên trò chuyện thẳng thắn như vậy, tôi hơi gấp gáp – “Đối với nơi này, thế mà anh rất là quen thuộc.”

Tịch Si Thần liếc mắt nhìn tôi một cái, cũng lặng im.

Hồi lâu, cái người đang cầm đuốc kia cuối cùng mới có động tác.

“Đi nào.” – Tiếng nói trầm thấp, hướng tới hành lang tối tăm không biết điểm dừng kia mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mùa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Tôi giữ khoảng cách một mét mà bước theo, dù không muốn, cũng không còn lựa chọn nào khác. Cúi đầu xem đi động một chút, vẫn là không tín hiệu.

“Chiều dài chắc cũng không quá trăm mét, nếu có rẽ nhánh, sẽ mất thêm một chút thời gian.” – Lại một câu vô tình giải thích.

“Nếu cuối cùng vẫn không ra được thì sao?” – Chuyện đáng sợ này rất có khả năng.

Bóng dáng cao gầy kia dừng lại, xoay người đứng đối diện tôi từ xa, ánh lửa lóe lên trong mắt anh ta bắn ra ý tứ nào đó – “Tôi sẽ đưa em ra ngoài.” (Juu: hứ, soái ca đã nói thì phải tin, à quên, trừ cái câu “anh sẽ không ăn em” ra nhé)

“Anh nắm chắc mấy phần.” – Sự tự tin của anh ta thật nực cười.

“Tôi sẽ đưa em ra ngoài.” – Lặp lại, trong lời nói bình thản man mác buồn buồn.

Tôi cười nói – “Chính xác, tôi phải đi ra ngoài.” – Dừng một chút – “Tôi nghĩ Tịch tiên sinh anh hẳn phải biết rõ lý do.” – Tôi không sợ chết, đúng vậy, nhưng mà lúc này, tôi không muốn chết, không muốn chết ở đây... cùng cái người trước mắt này!

Sắc mặt Tịch Si Thần trở nên khá là u ám, một lúc lâu sau mới thân nhiên nói – “Đi thôi.”

Ánh đuốc phía trước theo hành lang run rẩy, tôi dừng một chút rồi đi tới. Đi được chừng chục mét, bức tường xưa cũ mà ẩm ướt dần mở rộng ra, các loại cây dây leo cũng dần dần tăng thêm.

“Mặt đất trơn lấm, cẩn thận một chút.” – Lúc này giọng nói nhàn nhạt vang lên.

Còn tưởng rằng anh ta vẫn sẽ im thin thít chứ. Tôi cất bước đi theo cái bóng chảy dài ra dưới ánh lửa kia, nhưng cũng không hề đáp lời. Thực tế là tôi đã có phần đuối sức, thân thể quá mức suy yếu vốn là không thể vận động quá nhiều, mà cả ngày nay chạy tới chạy lui đã khiến tôi tương đối mệt mỏi, lại còn rơi vào cái cảnh này nữa.

Bắt đầu lạng lẽ vịn vào tường hành lang mà đi, hy vọng có thể tiết kiệm được một ít sức lực, trước khi tìm được lối ra không được chập vọt ngã xuống trước mặt anh ta.

Vài phút sau, mặt tường hai bên bỗng thẳng ra. Thực tế là chúng tôi đã tiến vào một nền đất hình tròn, trống trải không có gì, vách tường hư hại, trên mặt còn khắc một ít phù điêu, cũng không tính là nghệ thuật chân chính, còn hơi thô cứng, như thể vì không muốn tường quá đơn điệu mà tùy ý khắc lên, trong không khí lan tràn một chút hương rượu, nơi này chắc hẳn là hầm giấu rượu của quý tộc trung cổ rồi.

Tịch Sĩ Thần đã thăm dò toàn bộ địa hình chỗ này, có hai con đường. Tôi bước tới, tùy ý chọn con đường bên trái toan đi vào.

“Chờ một chút.”

Xoay người một cái, con dao găm phòng thân xoẹt qua cánh tay phải đang hướng về phía tôi của anh ta, tôi cười nhìn Tịch Sĩ Thần, tiếng nói rất nhạt cũng rất chậm – “Đừng có chạm vào tôi.”

Trong nháy mắt tất cả như chết hết, Tịch Sĩ Thần nhìn tôi, vẻ mặt thoáng chốc trở nên lạnh lùng mà tâm tôi, con mắt đen vừa lạnh lẽo vừa cháy bỏng đánh lại, đôi con ngươi như đêm tối kia từ từ hiện ra một sự đau đớn khôn cùng, nhen lên một ngọn lửa sâu không lường được. Ngay sau đó, cánh tay phải còn cháy máu đột nhiên kéo tôi ôm vào trong lồng ngực, nhanh chóng áp đến một nụ hôn mạnh mẽ, tràn ngập một cảm giác đau khổ, thăm dò và day miết không hề lu lút. Tôi hoảng hốt, dùng hết sức lực còn lại mà giãy dụa, vô ích, đổi lại chỉ là anh ta càng siết chặt ôm ấp, tôi muốn hét lên nhưng tất cả âm thanh đều đã bị anh ta mạnh mẽ nuốt vào! Cái lưỡi nóng rực xộc thẳng vào trong miệng, quấy động quay cuồng, trong khoang miệng ẩm ướt nóng bỏng không nhưng dây dưa, tàn khốc hút lấy, mạnh mẽ và bất cần như thế, như thể người lữ hành lạc giữa sa mạc cố níu giữ lấy giọt nước ngọt lành cuối cùng, đầu tranh cố gắng đã trở nên vô ích thậm chí nực cười! Tịch Sĩ Thần như vậy tôi chưa bao giờ gặp qua, có phần khiến người ta kinh hãi!

...Cứng rắn cắn xuống, khoảnh khắc vị tanh ngọt hòa cùng hương bạc hà nhàn nhạt xâm nhập vào các giác quan của tôi, máu cũng từ đôi môi đang dây dưa kia chậm rãi nhỏ xuống, mí mắt hơi nhướng lên, đôi con ngươi phức tạp và cháy bỏng kia nhanh chóng giữ chặt lấy tôi, sự điên cuồng trong đôi mắt đã tan biến, để lại một sự buồn thương lạng lẽ. Tôi cũng nhìn thẳng vào anh ta, hơi nín thở che giấu sự bối rối của bản thân, đúng vậy, bối rối! Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng quả thật là nó tồn tại, cứ ngỡ rằng mình đã lãnh đạm cứng cỏi rồi, kết quả là vẫn bị anh ta dễ dàng khuấy động tâm trí!

“An Kiệt...” – Bàn tay tái nhợt thon dài hướng đến hai má tôi, trong lời nói nhàn nhạt ẩn chứa sự si mê – “Tôi phải làm sao em mới có thể tha thứ cho tôi... mới có thể không hận tôi nữa, không từ chối tôi nữa...?” (Juu: hự, đứt cả ruột :))

Giọng điệu mềm mòng như thế, lời nói như thế, ánh mắt thâm thúy như thế, trong lòng như bị ai vụng trộm lay động một chút, khiến trái tim đập loạn!

“Nói cho tôi hay... Đến cùng thì tôi phải làm sao.....” – Những ngón tay thon dài vuốt ve hai má của tôi, mang theo sự lưu luyến và trân trọng.

“Anh...” – Sau một lúc ngầy người cảm giác lạnh như băng trên mặt mới khiến tôi bình tĩnh, cương quyết gạt tay anh ta ra – “Tịch Sĩ Thần! Tôi nói rồi, đừng có chạm vào tôi!” – Đứt khoát xóa sạch hương vị bạc hà trong miệng. (Juu: ta thèm mà không được nè TT^TT)

“An Kiệt, em quá không công bằng với tôi... An Kiệt... Ngay từ đầu em đã hoàn toàn chối bỏ tôi, làm gì tôi cũng đều cảm thấy mình như thừa ngốc, biết rõ không có được chút gì đáp lại...” – Khuôn mặt thanh lịch trở nên thâm trầm phức tạp, con ngươi đen mê người tỏa ra ánh sáng chân thành.

“Tôi không biết anh đang nói gì cả!” – Tôi chợt cảm thấy có chút cáu gắt.

“Em biết, em vẫn luôn luôn biết... em biết làm thế nào để quăng Tịch Sĩ Thần luôn ngoay ngoay trên cao xuống mặt đất, khiến cho gần như điên cuồng, em còn biết làm thế nào đẩy hẳn ta vào đường cùng, đau không sống nổi... An Kiệt, em biết mà, em vẫn luôn luôn biết mà.” – Về mặt đau đớn tràn ngập khổ sở.

“Anh nói bậy bạ gì đó!” – Phản bác kiểu ấy bản thân mình nghe còn thấy yếu ớt.

“Kể cả tôi chết cũng còn có kỳ hạn không phải sao... Thế mà, tôi cũng không được lựa chọn để mà chuộc hết tội.....”

“Tịch Sĩ Thần, anh rốt cuộc đang nói linh tinh cái chết tiết gì thế!” – Trước cái tình hình khó nắm bắt này tôi bắt đầu cảm thấy có chút bất lực, nơi nào đó có dự cảm sắp có chuyện gì đó xảy ra.

“Tôi không nói bậy, em biết mà, tôi chỉ.....” – Cũng không nói hết câu, Tịch Sĩ Thần dùng sức kéo tôi vào trong lòng, lần này so với lần trước càng cương quyết không để cho phản kháng chút nào, cả người tôi dán vào ngực anh ta, mà bàn tay để sau eo kia cũng gát gao khóa chặt tôi, không cho tôi máy may cử động, giãy tiếp theo, môi áp vào môi, hơi thở nóng bỏng tràn tới, thân thiết hôn sâu, lưỡi quấn quýt dữ dội làm tôi hơi cảm thấy đau, vị tanh ngọt cay đắng lại một lần nữa tan ra trong miệng, giờ đây thậm chí cũng chẳng biết là máu của ai nữa. Không hề giãy dụa vô ích, hay cầu xin buông tha, cho đến tận lúc cả hai cùng hôn hên mới chấm dứt được cái nụ hôn với vấn này. (Juu: *lườm* nụ hôn của anh Thần mà vớ vấn á???)

Nhắm thật chặt mắt lại, điều chỉnh lại hô hấp rối loạn – “Tịch Sĩ Thần, đừng ép tôi hận anh.”

Tịch Sĩ Thần vẫn không buông ra, tay phải vẫn giữ phía sau tôi – “.....Em đã hận rồi không phải sao?” – Cảm giác được như anh ta đang thần nhiên cười, khăn khăn và thân mật, thoải mái và dứt khoát, sau đó, bàn tay tái nhợt nắm lấy tay phải đang cầm dao găm của tôi. .đột nhiên đâm vào chính ngực mình! Máu tươi đỏ thẫm từ từ thấm qua lớp áo thuần màu, tạo nên một đóa máu đơn kỳ dị.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn anh ta, anh ta điên rồi sao?! Cảm giác nóng ảm trên tay cho tôi biết tất cả chuyện này đều không phải ảo giác! Cường quyết lắc đầu, theo bản năng muốn đẩy anh ta ra!

Tịch Sĩ Thần lao đảo lui về phía sau mấy bước, suy sụp dựa vào tường, quần áo rách nát, máu chảy tràn ra, dù cách xa nhau một khoảng nhưng vẫn có thể cảm giác được rõ ràng hương vị tanh ngọt nồng ảm kia, tóc đen rối bời che khuất đôi mắt, che dấu một nỗi buồn sâu sắc, Tịch Sĩ Thần như vậy, lại mang một vẻ yếu ớt khó nói nên lời!

Không khí ngưng đọng lại, hai người nhìn thẳng vào nhau, giữ chặt lấy thân thể đương đau đớn. Những cảm xúc không tên cứ tầng tầng lớp lớp đổ dồn đến, như những lưỡi dao sắc bén cứa vào tâm trí tôi!

Trên con dao găm máu không ngừng rơi xuống, tôi đột nhiên chuyển hướng chạy sâu vào trong đường hầm! Anh ta dựa vào đầu mà có thể làm như vậy, hết sức vô lý, hết sức vô lý!

Bên trong chỉ toàn một màu đen, cảm giác như mình rơi vào một cái động không đáy, hai chân nặng nề liêu mạng chạy về phía trước, gió bên tai như đang muốn xua đi những suy nghĩ trong đầu.

Bước chân hỗn loạn, lao đảo một cái ngã trên đất, đầu gối và lòng bàn tay đập mạnh xuống mặt đường đá, cảm giác rất buốt lập tức truyền tới khắp cơ thể, hơi thở nặng nề trong cái không gian kín mít này dường như càng rối loạn và ướt át.....vì sao lại tới đây! Vì sao lại ở đây....vì sao phải.....rối loạn! Tất cả đều rối loạn! Tịch Sĩ Thần, anh quá tàn nhẫn.ở thời điểm tôi đã hạ quyết tâm phải quên đi tất cả những gì đã qua này, anh xuất hiện, dùng cách thức như thế, bạo lực và cực đoan phá hoại!!!

.....Khi tôi quay lại chỉ thấy Tịch Sĩ Thần đang dựa vào tường, một mồi ngòi trên mặt đất, tay đặt trên đầu gối, áo sơ mi trắng đã nhuộm một màu đỏ nhức nhối, cảm thấy hoảng hốt, chạy qua nắm lấy bả vai anh ta – “Tịch Sĩ Thần!” – Phát hiện giọng của mình có phần khô khốc – “Không phải đã nói sẽ dẫn tôi ra ngoài sao! Thế này nghĩa là sao, đôi ý rồi ư?” – Tôi hận bản thân đã đi rồi còn quay lại, càng hận mình bị ảnh hưởng bởi anh ta!

Đôi mắt sáng ngời từ từ mở ra, khi nhìn thấy tôi hiện ra một tia trong suốt, sau đó sáng mất thu về, mở miệng cũng dịu dàng chưa từng thấy – “.....Tôi sẽ đưa em ra ngoài.” – Anh ta đưa tay trái còn chưa dính máu tới đỡ lấy hai má của tôi – “An Kiệt...” – Cây đuốc rơi trên mặt đất chỉ còn lại một chút tàn lửa, bập bùng ánh lên, rồi cũng tắt ngấm, đường hầm lại một lần nữa tràn ngập bóng tối vô cùng – “Đối với em, tôi không bao giờ đôi ý...” – Tiếng thầm thì vừa ngưng, đôi môi lạnh như băng phũ lên, vuốt ve nhẹ nhàng như lông vũ.

“Anh.....”

“An...Tôi muốn hôn em, rất muốn.....” – Giọng nói nhẹ nhàng hơi mất tự nhiên, như là ngần ngại.

Khi tôi còn đương ngỡ ngàng hết sức thì Tịch Sĩ Thần đã hoàn thành nụ hôn nhẹ nhàng như nước này rồi, cố gắng hết sức đứng dậy, thấp lại cây đuốc, những ngón tay thon dài tái nhợt vịn vào mặt tường đổ nát.

“Anh, miệng vết thương...” – Tôi cũng vừa vịn đứng dậy theo, hành vi của anh ta sớm đã ngoài phạm vi phân tích và ứng phó của tôi rồi, chạm tay vào môi, nơi ấy còn chút ẩm áp, trên môi xẹt qua một nụ cười nhạt, nhưng mà cũng chỉ là tự giễu.

“Tôi không sao cả, xin lỗi, tôi đã làm em sợ...” – Giọng nói thanh nhã mang theo nụ cười yếu ớt mà dịu dàng an ủi tôi.

Tôi nhếch miệng, cũng không nói gì thêm.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, anh ta dẫn tôi tiếp tục tiến tới, chúng tôi thực sự không thể dừng chân lâu ở chỗ này.

“Châu Âu thời trung cổ, loại đường hầm bí mật này...” – Đưa tay che miệng ngăn một trận ho khan yếu ớt rồi mới nói tiếp – “Loại đường hầm này ngoại trừ dùng để đào thoát, còn dùng để bí mật chuyển tải sản và tù nhân. Cũng vì không muốn cho kẻ thù có thể đuổi tới, cho nên đặt rất nhiều cạm bẫy, cũng thường có các ngã rẽ để gây nhầm lẫn.” (Juu: ta xót anh Thần quá)

Mềm mỏng giải thích rõ ràng như thế không phải có ý muốn nói với tôi rằng anh ta còn chưa chết được đầy đủ, không hề nhiều lời, chúng tôi đều cố ý làm như không muốn nhắc đến chuyện điên cuồng lúc này. Tôi tự nhủ với mình, chỉ là sợ thôi, sợ sự điên cuồng của anh ta...

Suốt dọc đường đi, Tịch Si Thần vẫn cứ liên tục thử mọi cách trong khó khăn bế tắc(Juu: ở đây tác giả dùng một thành ngữ là “举步维艰” [jǔbùwéijiān] – “cử bộ duy gian” đại loại là khó mà bước tiếp được ý :)), từ chinh thể đến từng chi tiết nhỏ, không khí truyền tới mùi rêu phong ẩm mốc, âm thanh nước nhỏ giọt vang vọng. . .Tôi cũng chưa bao giờ bình tĩnh hơn trước mặt anh ta. Đối với hoàn cảnh này cũng không hề thận trọng vô ích, hay mất kiên nhẫn mà kháng cự. Mà mấy tiếng trước, Tịch Si Thần không biết bằng cách nào đã từ trên tường mở ra một lối đi. Cũng khó tin y như lúc đốt lửa bằng sapphire, Tịch Si Thần dường như có thể tận dụng mọi thứ xung quanh để đạt được mục đích của mình. Như thể trên thế giới này, chẳng có gì mà anh ta không biết, mà anh ta không làm được. (Juu: chuyện, soái ca nhà ta mờ li)

Một con chóng mặt ập tới, trước mắt lại trở nên nhạt nhòa, gay gắt cắn mạnh môi dưới, trong miệng mùi máu tươi khi này còn chưa tan hết, một trận tanh nồng lại một lần nữa tràn đầy.

Khi bị nhốt thường cảm thấy thời gian kéo dài ra vô hạn, dù thời gian chắc còn chưa tới một ngày, mà cứ giống như đói khát ba ngày ba đêm không ăn không uống vậy.

Dòng chất lỏng ẩm áp được mớm vào trong miệng, mang theo hương bạc hà thơm mát.

Trong đầu tôi còn tự dung xuất hiện cái thành ngữ buồn cười “lá lành đùm lá rách” (Juu: nguyên bản là “相濡以沫” – tương nhu dĩ mạt, có nghĩa tương tự), muốn kháng cự nhưng mà tay chân chẳng chịu nghe lời đại não, cứ như bị bóng đè vậy, không biết là thức dậy rồi hay vẫn còn trong mộng.

Xung quanh là một màu xanh bụi bặm, màn mưa tầng tầng lớp lớp không cho thấy rõ con đường phía trước, khiến cho cái lạnh buốt giá thấm qua quần áo ướt đầm đến tận xương tủy, sự ẩm áp và thoải mái bất ngờ đến như thế, và rồi, khi tỉnh lại đã là trần nhà màu trắng muốt.

Áo vest đen trùm lên người bởi đứng dậy mà rơi xuống, không có ánh mặt trời, không có trần nhà, đập vào mắt vẫn là con đường đá lồi lõm và ngọn lửa bập bùng vô định kia.

Tất cả hoảng hốt vừa rồi chỉ như một giấc mộng.thực sự chỉ là mộng mà thôi. . .

Tịch Si Thần quỳ ngồi bên cạnh, trong mắt không giấu nổi sự lo lắng, tay phải buông thõng bên người, tay trái muốn đỡ tôi đưa tới nửa chừng, lại ngại ngần dừng lại giữa không trung, không còn áo vest che dấu, đóa mầu đơn đỏ thắm trên nền áo sơ mi trắng muốt kia càng hiện ra rõ ràng trước mắt tôi.

Không thể phủ nhận là anh ta có một làn da rất đẹp, khuôn mặt góc cạnh, sống mũi cao cao, mặt tường đá phía sau phản chiếu một bóng dáng rất tuấn tú. Nhưng mà sự tuấn tú ấy lại mang theo thần thái lạnh lùng, cùng ngạo khí đến thần thánh cũng không thể xâm phạm được. Nhận thấy tôi nhìn không đời mắt, Tịch Si Thần nghiêng mặt đi ho nhẹ, như thể đứa trẻ con bị bắt quả tang đang làm chuyện xấu, khuôn mặt dưới ánh lửa ửng hồng lên một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Áp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Nhận thấy tôi nhìn không đời mắt, Tịch Si Thần nghiêng mặt đi ho nhẹ, như thể đứa trẻ con bị bắt quả tang đang làm chuyện xấu, khuôn mặt dưới ánh lửa ửng hồng lên một mảnh.

Vết thương chưa xử lý trên ngực đã kéo vẩy, máu tươi đỏ thắm gần như đen đã không thấm ra nữa. . .

Trong nháy mắt, trong đầu chợt sáng tỏ! Bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, rung cả mình. . .Muốn cười to, thực sự muốn cười thật to. . .Tôi lại cứ hết lần này đến lần khác như đứa ngốc để cho những điều giả dối ấy lừa gạt! Sao tôi lại quên mất, Tịch Si Thần là loại người ích kỷ thế nào. Vậy ra, tình cảm của mình toàn bị người ta đùa cợt!

Sự lo lắng trong ánh mắt thoáng cái đã không còn! Những bối rối và mê mang lúc này, còn có cả dư vị của sự dịu dàng mà man mác buồn khiến lòng tôi rối loạn của anh ta, giờ biến thành những tiếng cười nói si nhục tôi, điên cuồng nhạo báng sự ngu xuẩn của tôi.

Tịch Si Thần không nhận ra sự thay đổi của tôi, bình tĩnh đứng lên, lại như bị choáng váng mà khựng lại, tay phải theo bản năng bám lấy tường đá mà vưon dậy, nhoáng một cái đã ổn định thân mình. Máu còn ẩm áp, chảy xuống một dòng theo mặt tường đá mấp mô.

“Có đứng lên được không?” – Tịch Si Thần hỏi, nụ cười toát ra vẻ dịu dàng, mà tay phải đang buông kia như thể đang vô tình chà xát mặt tường thô ráp, xóa sạch vết máu kia, chỉ để lại những vết màu hồng, tựa như những vết máu khô cặn đã lâu bám trên tường.

“Phía trước là cầu thang dẫn vào hầm rượu, nhưng cửa đá để mở vào đã bị hỏng rồi. . .” – Giọng nói dần dần yếu đi, mà tôi cứ lẳng lẳng chẳng nghe lấy một từ, mí mắt sụp xuống che đi toàn bộ cảm xúc này.

Tiếng nói mong manh kia dần dần ngưng lại, rồi như chợt nhớ ra điều gì, lại vang lên – “Trừ phi. . .” – Lại còn thả ra hai chữ này.

Phía trước là một hành lang dài tăm tối, nhỏ hẹp khó mà qua được. Lối ra của khối kiến trúc rộng lớn cổ kính vô cùng này không ngờ lại khiêm tốn đến vậy, nhưng đúng sai gì thì cũng chẳng quan trọng nữa rồi.

Tôi đứng dậy bước về phía đó. Quay đầu lại thấy Tịch Si Thần vẫn đứng ở rất xa phía sau, nhẹ nhàng ôm ngực ho khe khẽ, bước chân hơi lộn xộn và mơ hồ. Tịch Si Thần, thực ra việc gì anh phải như vậy. Rốt cuộc cũng không muốn lo lắng vớ vẩn, vì hiểu rõ được sự giả dối bên trong.

Để ý tới ánh mắt đánh giá của tôi, Tịch Si Thần sừng sốt, đứng thẳng mình, đẩy mắt đen tối hiện lên một tia u ám, thân nhiên nói – “Tôi lấy được cái đã.”

Sau cánh cửa cuối con đường nhỏ là một hầm rượu, những chai rượu vang hàng thế kỷ được đặt xen kẽ ngay ngắn trong những hốc trên tường đá.

Một số đã bị vỡ, để lại trong những hốc trên tường các mảnh vỡ.

Hương rượu tản mát trong không khí nồng đậm hơn nhiều so với lúc trước.

Mùi rượu quá nồng khiến tôi cảm thấy không được khỏe.

Sắc mặt Tịch Si Thần đỏ lên lạ lùng, đứng không vững như muốn ngã về phía tôi.

“Tịch Si Thần!” – Tôi quát khê theo bản năng.

Không tiếp tục cái dáng vẻ ngã nghiêng nữa, anh ta thuận tay cầm lấy một bình rượu trên kệ nói – “Nơi này không có thức ăn nước uống, đành phải uống tạm thứ này... nhưng mà hình như hơi nhiều quá...” – Thân nhiên tự giễu, cả bản thân anh ta cũng không tin được cái lời giải thích này.

Nhấn nhện trong lòng đã đến cực điểm rồi, lại nảy sinh ý muốn trả đũa.

“Tịch Si Thần, anh thích tôi điểm nào chứ?” – Khẽ cười bước từng bước đến bên anh ta, giọng nói mềm mại vốn không có ở tôi – “Thân thể tàn tạ này, hay là... linh hồn nực cười này?”

Tịch Si Thần ngây người, mặc cho bàn tay lạnh như băng của tôi đặt lên cơ thể mình.

Nhận thấy chiếc áo sơ mi trắng kia đã ướt đầm rồi, đoá mẩu đơn đỏ thắm kia cũng đã phai màu rồi.

“Thực là một trò đùa không tồi.” – Lần lượt cởi bỏ từng chiếc khuy áo ngay ngắn, để lộ ra khoảng ngực trần trụi.

Ngón tay chậm rãi lướt qua vết thương ngăn ngăn kia, dừng ở nơi trái tim đập phồng.

“Đáng lẽ ra anh nên đâm vào đây.” – Giọng điệu nhẹ nhàng chất chứa sự cay đắng. Cảm giác được khối cơ thể dưới tay này trong nháy mắt trở nên căng thẳng, ngay cả nhịp đập phồng dưới đầu ngón tay cũng như ngừng lại. – “Vết thương ngăn và nông như vậy, sau khi rút dao ra máu mới có thể chậm chậm chảy ra, sau đó trong nháy mắt nắm chặt lấy lưỡi dao, để máu ở lòng bàn tay chảy tràn trên miệng vết thương, giả làm thương nặng... Tôi không ngờ Tịch tiên sinh có thể diễn hay như vậy.” (Juu: haizz, khổ nhục kế, chỉ là khổ nhục kế thôi)

Không hề trả lời.

Sức nặng dần dần ép xuống người, hơi thở mang hương rượu phảng phất thổi qua bên tai tôi. Thân thể nóng rực, mồ hôi dấp dính, hô hấp rối loạn, lòng tôi rối bời, vội vàng đẩy anh ta ra theo phản xạ.

Tịch Si Thần mất thăng bằng ngã vào mặt đá thô ráp, tay phải va rất mạnh lên mặt tường lõm chòm, vết thương chưa hề khép miệng lại ứa ra một dòng đỏ thắm.

Hồi lâu cũng không có lên tiếng.

Anh ta dựa lên bờ đá, tóc đen rối rắm rủ xuống che về mặt mơ hồ, bàn tay phải nắm chặt, máu theo kẽ tay rò xuống, từng giọt từng giọt rơi, tạo nên những đoá hoa lung linh diễm lệ – “Đứng, khổ nhục kế. Mặc dù cũ rồi, nhưng với em... sẽ có hiệu lực.” – Con mắt hơi nheo lại thoáng chút thất thần, tiêu cự trong mắt tan rã lại tụ – “Bồi Giản An Kiệt rất lạnh lùng nhưng cũng rất... mềm lòng.”

“.....”

“Em không muốn cùng chết với tôi trong này không phải sao? Cho nên một đao ấy không phải là thật, em nên cảm thấy mừng.”

Anh ta có ý gì? Chăm chọc sự bất lực của tôi sao? Đúng! Mê cung này đúng như anh ta nói, nếu không có anh ta dẫn đường, tôi nhất định sẽ không ra được.

Thân thể Tịch Si Thần chậm rãi di chuyển sang một bên, cuối cùng ngồi xuống.

“Cầu thang ở ngay đây, em đi lên đi...” – Những bậc thang ẩn trong bóng tối, bị tàn phá suýt nữa nhìn không ra. Đột nhiên có những tiếng ầm ầm, những bậc thang mà anh ta nói như kỳ tích mở ra, một luồng ánh sáng mặt trời theo cửa hầm chiếu xuống.

Tôi nâng tay che luồng ánh sáng trắng chói mắt, sau khi đã thích ứng được, lạnh lùng quay đầu lại nhìn Tịch Si Thần – “Anh không đi à?” – Tuy nhiên giờ phút này bản thân hoàn toàn không có ý muốn đỡ anh ta.

Tịch Si Thần ngồi tựa dưới đất, chậm rãi cười nhàn nhạt, thân thể hơi hơi run rẩy, như thể đang cố gắng chống chọi cái gì, hay chịu đựng cái gì. – “Bậc thang cũ nát không được tu sửa, chỉ bằng để em đi trước xem? Dù sao tôi có chết cũng chẳng liên quan gì đến em không phải sao?”

“Đúng là chẳng liên quan!” – Câu trả lời của tôi gần như là phản xạ, nhưng thể chứng minh với chính mình điều gì đó, nhưng, không thể phủ nhận lời anh ta nói khiến tôi có cảm giác nhói đau. . .

“Hay là em quyến luyến? A, ‘sống cùng đi chết cùng chôn một mộ’ cũng thật lãng mạn.” – Giọng nói lạnh lùng thốt ra không nhanh không chậm, không biết xấu hổ mà làm tổn thương người ta. . .

Tôi cố gắng không chế sự phẫn nộ của mình, không quan tâm anh ta có đi lên hay không nữa, lê lét thân thể suy yếu, bước lên những bậc đá vỡ lởm chởm.

Đi tới bậc thang cuối cùng, chân bước lên mặt đất đã lâu không thấy, cảm giác nhẹ nhõm sau khi thoát chết trong gang tấc này khiến tôi cảm thấy có chút hư ảo.

Mặc dù không có lý do, vẫn nhìn không được liếc mắt nhìn xuống một cái.

Trong ánh mặt trời tôi nhìn thấy nụ cười nhợt nhạt mệnh mang ấy, mơ hồ như thể sắp tiêu tan.

Một dòng tơ máu chậm chậm chảy ra từ khóe miệng anh ta, con mắt thất thần lạc mất tiêu cự, rồi chảy xuống, cơ thể suy yếu ngã nghiêng, xung quanh vang vọng tiếng âm âm.

Ngay lúc tôi còn đang khó hiểu, những khối đá bên chân bỗng dung đóng lại, tạo nên một trận bụi mù, những cơ cấu từ xa xưa kia cũng gầm rú ma sát theo. Mặt đất kín bưng không một khe hở, như thể cửa động vừa rồi chưa bao giờ xuất hiện.

“Tôi chết không liên quan tới em.” – Trong lúc hỗn loạn bên tai vẫn vang vọng những lời này. Bây giờ mới nhận ra, nó như thể lời dự báo trước về cái chết.

Dòng máu theo khóe miệng anh chảy ra khi cuối, càng giống như mấy cảnh sinh ly tử biệt trong võ hiệp. (Juu: chú ý nhớ, từ đây chị thay đổi dần thái độ đối với anh, nên cách gọi cũng sẽ đổi dần dần.)

Trong hoảng hốt nhớ lại rất lâu trước kia khi xem phim võ hiệp rất bức mình cái kiểu hơi tý lại ho khạc máu – “Không phải lao phổi cũng chẳng phải viêm phế quản, ho ra máu như vậy rất giả tạo.”

Gia Trần sẽ bày ra khuôn mặt khóc như hoa lê, quả quyết rằng – “Bị nội thương cũng sẽ ho ra máu mà.”

Tôi nghi ngờ liếc nhìn cô nàng. Bùi Khải ở bên cạnh cũng rất có lòng phụ họa – “Nội thương có thể bị gây nên bởi những ngoại lực bên ngoài tác động đến con người như: ngã ngựa, đánh nhau, rơi từ trên cao xuống. . . hô hấp mất cân bằng, gan và dạ dày đảo lộn, sau đó sườn và bụng đau đớn, buồn nôn đầy hơi không ăn uống được, nhớ đâu phạm tới phổi, đường dẫn khí. . . sau khi nội thương bị máu tràn vào, gây khó thở, ho ra máu, chảy máu cam, nôn ra máu. . .”

“Thôi thôi thôi.” – Hàng loạt những giải thích thuộc về y học cổ truyền thật khiến người ta đau đầu, Gia Trần dờ khóc dờ cười – “Bùi Khải, sau này anh có thể tính đi làm giảng hồ lang trung được đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Sao Mưa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Trong phòng bệnh, tường trắng muốt, drap giường trắng muốt, không khí lạnh lùng hòa cùng mùi thuốc sát trùng, tất cả những thứ này đều cho tôi cảm giác quen thuộc không thôi, nhưng mà lúc này đây, người nằm trên giường bệnh không phải là tôi.

Tôi chậm chậm bước tới, ngồi xuống cạnh mép giường, Tịch Si Thần đang hôn mê có vẻ tiêu tụy và vô hại, toàn bộ đường nét trên khuôn mặt hoàn mỹ đều mềm mại hơn, thậm chí còn mang vẻ thơ trẻ, tóc đen tán loạn ôm lấy trán, đôi môi trắng bệch mím lại, vẻ cao ngạo thường ngày đã không còn nữa, chỉ còn lại phần nào nhợt nhạt.

Lợi dụng, lừa gạt, tranh thủ tình cảm, chiều này nói tiếp chiều kia, tính toán cẩn thận từng quân bài trong tay, những tướng nếu cần, ngay cả chính sinh mệnh của mình cũng đưa vào toan tính được.

Nhưng mà thông minh như anh, trước chuyện tình cảm cũng vụng về ngốc nghếch.

Chậm rãi ngược mắt lên, trong khoảnh khắc đã rơi vào ánh nhìn sâu sắc của một đôi mắt không biết mở từ lúc nào đang nhìn tôi chăm chú, tôi sững sờ, rồi vội vàng đứng dậy khỏi mép giường, nhưng không chờ tôi đứng vững cổ tay đã bị Tịch Si Thần nhẹ nắm lấy – “An.” – Tiếng nói khàn khàn cổ thoát ra khỏi miệng.

“Tôi đi gọi bác sĩ.”

“Không cần.” – Tịch Si Thần khó khăn ngồi dậy, đôi mắt thăm thẳm như hồ sâu vẫn không dời đi, giọng điệu hơi tha thiết – “Thế này được rồi.”

Tôi bị ánh mắt của anh làm cho không được tự nhiên, nghiêng nghiêng đầu – “Tịch Si Thần, tôi sẽ không vì một lần cảm kích mà đón nhận tình yêu.”

“Tôi biết.” – Yên lặng một lúc lâu sau anh mới nói bình tĩnh một cách lạ lùng – “Có điều, tôi đã nghĩ rằng em sẽ không quay lại.”

“Tiếc cho màn khổ nhục kế diễn quá hoàn hảo của anh.” – Tôi hơi trào phúng, giờ nhớ lại cái lúc ấy vẫn còn hơi hoảng, nếu không hiểu được sự đau đớn của anh ta không phải là giả, nếu không hiểu ra đằng sau từ “trừ phi...” ấy chính là trừ phi có người ấn nút mở cửa, nếu không đã không mở lại được cửa đá.... Thực tế là tôi vẫn luôn chán ghét sự giả dối không chân thực này, nhưng cho tới giờ vẫn chưa hề ghét đến như vậy, ghét đến nỗi mất ngủ cả đi, nước mắt cứ tự nhiên chảy tràn đầy mặt.

“.....Hối hận?” – Ánh mắt đang tươi sáng chợt tối sầm.

Tôi nhìn anh mặt không chút thay đổi – “Đừng cố thử tôi.”

Tịch Si Thần cười khổ một tiếng – “Thực sự, tôi có làm gì cũng vô ích phải không?”

Có lẽ bởi đang yếu bệnh, nên lúc này trông anh thoát nhìn như thể một đứa trẻ phải chịu áp lực.

Tôi hơi nghiêng đầu – “Tịch Si Thần, tôi đã không còn hận anh, cho nên, anh cũng không phải làm gì nữa.”

Đột nhiên, khuôn mặt anh có chút tươi tỉnh lên, nhẹ nhàng kéo tôi lại gần, đưa tay tôi lên miệng thân nhiên đặt xuống một nụ hôn, cảm giác từ đầu ngón tay lạnh lạnh truyền tới làm tim tôi đập mạnh – “Anh.”

Tịch Si Thần ngược mắt lên – “Cám ơn, trước mắt, như vậy là được rồi.”

Tôi không ngờ Tịch Si Thần mà cũng dễ dàng thỏa mãn như vậy, anh như vậy, vừa xa lạ lại vừa mang tới sự ấm áp trong tôi.

Về tất cả những chuyện chính, chúng tôi đều vô tình không nhắc tới.

“Anh nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi lại tới.” – Tránh khỏi bàn tay của anh, cầm lấy áo khoác đi về phía cửa.

“An Kiệt.” – Tiếng nói dịu nhẹ từ phía sau truyền tới, chứa đựng biết bao ý vị – “...Tôi xin lỗi.”

Muộn thì cũng đã muộn rồi, không dừng lại, mở cửa đi ra ngoài, câu xin lỗi sau cuối ấy tôi chậm sáu năm, bây giờ nghe được chỉ có cảm giác nhẹ tênh như mây gió, trên thực tế, tất cả còn lại đến giờ cũng chỉ như mây gió mà thôi.

Tịch Si Thần nằm viện một tuần, tôi về trường xử lý nốt những việc đang dở, còn báo với cô hoàn kế hoạch lại.

Bạn cùng phòng cũng chẳng thắc mắc chuyện mấy ngày nay tôi lục tục vắng bóng, chúng tôi vốn rất ít giao thiệp, chỉ có cô nàng Singapore kia cứ hơi tí lại hỏi tôi về “Diệp Lân”, tôi chỉ có thể cười khổ đáp rằng anh ấy sắp lập gia đình, cô nàng thất vọng rõ rệt, nhưng cũng ngoan ngoãn không hề làm phiền tôi.

Trưa hôm nay mang cơm hộp của nhà hàng Ý tới bệnh viện, Tịch Si Thần đang ngủ, vết thương trên người đã lên sẹo, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt như trước.

Vuốt lên vết thương trên bàn tay anh, sâu đến đáng sợ như vậy, nhẹ nhàng lướt qua, mang theo mấy phần đau lòng mà ngay cả chính mình cũng không nhận ra. Ngay sau đó cảm thấy những ngón tay của anh chậm rãi nắm lấy năm ngón tay tôi, chặt chẽ ràng buộc – “Lại đây...” – Tịch Si Thần đã coi như không hận thành đón nhận, được một bước lại muốn tiến thêm một bước.

“Hôm nay thấy sao?” – Bác sĩ nói anh hồi phục rất nhanh, hôm qua còn nói có thể ra viện sớm.

“Không tệ.” – Ánh mắt Tịch Si Thần thật tươi sáng.

Tôi rút tay lại, rót một ly nước đưa tới – “Vết thương của anh, tôi ít nhiều cũng phải có trách nhiệm.”

“.....rất xin lỗi, tôi đã làm em khó xử.” – Cúi đầu, nhìn cái cốc thủy tinh trong tay.

Trước chuyện tình cảm anh ta thực sự như một đứa trẻ, rất cẩn thận mà lại miễn cảm lạ lùng, thăm dò từng chút một, không thể kiềm chế được tình cảm,

sau khi tôi từ chối tình cảm, lại tự giác lùi tới một khoảng cách hữu hiệu, rồi chờ đợi đến bước hành động tiếp theo.

.....Mà tôi có hơn gì anh không? Có lẽ, hận anh, chỉ là một sự trút giận, đối với sự yếu đuối khoan dung dành cho cha, đem tất cả những phần hận và uất ức không chỗ nào trút ra của mình đổ hết lên đầu anh, lại còn, tự nhủ với mình rằng đó là điều đương nhiên, vuốt ve má phải của mình, nơi đó sớm đã không còn đau nữa, chỉ là.....Có lẽ, chỉ là muốn qua anh mà khẳng định mình vẫn còn tồn tại, có lẽ, anh mới chính là người bị lợi dụng.....

Tôi thừa nhận lòng mình đã khác nhiều so với trước kia, tôi cũng biết mình đối với anh ngoài “cảm kích” ra còn có điều gì đó, lại chợt nhớ về những bồi rối của mình ngày hôm ấy, không khỏi cười khổ một trận, tôi cố chấp đến cùng để làm gì cơ chứ.....Đêm qua, suy nghĩ rất nhiều, nhớ tới cô, Phác Tranh, Christine, Diệp Lân, Tịch Si Thần, mẹ, cha, Lâm Tiểu Dịch, Mạc Gia Trân.....Tôi nhớ lại một lượt về tất cả những người đã từng gắn bó, tôi không biết mình sao lại liên quan tới mỗi Tịch Si Thần nhiều thế, có lẽ là vận mệnh an bài.....Nhưng buồn thay hai kẻ thù ơ lạnh nhạt đều không dễ bộc lộ cảm xúc, rồi lại ở bên nhau nảy sinh những điều mới mẻ, cho tới bây giờ...Giờ đây sau chuyện đó Tịch Si Thần trở nên ôn hòa và dịu dàng lạ lùng, như thể buông thả cái gì đó, chỉ là EQ có hạn nên anh không biết xử lý tình cảm như thế nào.

“An Kiệt, sao vậy, mệt mỏi ư?” – Tiếng nói thân thiện vang lên, mang theo sự dịu dàng.

Tôi đứng dậy, tự dung cảm thấy dễ dàng hơn, nhưng vẫn có chút bất đắc dĩ, từ từ thả ra một câu – “Tịch Si Thần, từ giờ chúng ta hòa thuận với nhau nhé.”

Tâm tình bình thản chờ xem anh, không mang theo chút thành kiến nào, có lẽ, tôi với anh có thể thực sự hòa thuận với nhau.

Đương nhiên nếu muốn định nghĩa hòa thuận với nhau này là tình yêu thì còn sớm quá, dù sao muốn lòng tôi hoàn toàn đón nhận một người không phải là chuyện dễ. Cho nên bây giờ chỉ có thể bước từng bước, tương lai, có thể sẽ hòa thuận bên nhau, cũng có thể sẽ lạnh nhạt chia xa.

Mà giờ phút này tôi chỉ biết là, tôi chỉ không muốn hận anh nữa, chỉ thế mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Hai hôm sau Tịch Si Thần chuẩn bị làm thủ tục ra viện, tôi tính sơ sơ, sau khi hồi phục kha khá anh sẽ quay về Trung Quốc, cho nên mình cũng phải rục rịch chuẩn bị việc đi Phần Lan, dù sao việc này cũng đã ấn định rồi, cô ở bên kia cũng thúc giục đi mau.

Đẩy cửa phòng bệnh đi vào, Tịch Si Thần ngồi trên giường lật xem một ít tài liệu, mặc bộ pijama màu trắng (Jur: hơ, chị Cố dùng từ “miền bố” tức là áo ngủ ý, cơ mà ta thay bằng pijama cho nó sang :D) đeo thêm một chiếc kính gọng bạc, lại có vẻ ôn hòa và tao nhã khó tả.

“Hôm nay hơi muộn.” – Tịch Si Thần ngẩng đầu lên, mỉm cười.

“Ừm.” – Tùy ý trả lời. Đi tới bên cửa sổ thay lọ hoa bách hợp (Jur: hoa loa kèn, huệ tây đấy, chả phải cái gì xa lạ đâu) hôm qua.

“Lại đây.” – Một bàn tay đưa ra, giọng điệu lạnh nhạt nhưng không mang ý ra lệnh.

“Đang ốm mà còn làm việc có vẻ không ổn.” – Tôi nói, còn chậm rãi đi tới bên giường.

Tịch Si Thần ngạc nhiên, đem giấy tờ trên tay nhét vào ngăn tủ bên cạnh, ý cười trong mắt lại nhuốm một tầng dịu dàng – “Những lời này của em, anh có thể coi là quan tâm”

Tôi nhú mày liếc mắt nhìn anh một cái.

Tịch Si Thần than nhẹ một tiếng – “An Kiệt, là anh vội vàng quá rồi, hay là em..”

Tôi mở miệng, giọng điệu rất bình tĩnh – “Anh nghĩ nhiều quá rồi.”

“Thật sao?” – Tịch Si Thần nhìn tôi, ánh mắt thẳng thắn và trong sáng, như thể tất cả những gì muốn che dấu trước kia đã không còn muốn được che dấu nữa rồi – “Bây giờ, lòng tham của anh.” – Cười khổ một tiếng, thì thảo lắm bầm – “Bây giờ, e là ngay cả bản thân anh cũng không khống chế được.”

“Anh bảo em phải làm thế nào?” – Tôi thở dài cười, biểu hiện được một bước lại muốn tiến thêm một thước của anh càng lúc càng rõ ràng, đôi khi cứ như lừa trẻ con, mềm mềm ngọt ngọt, tôi trước giờ không hay biết Tịch Si Thần cao cao tại thượng cũng có dáng vẻ này, nói thật anh thế này trước kia tôi ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Nụ cười của Tịch Si Thần trở nên mơ hồ, cảm lấy đuôi tóc dài thả xuống trước eo của tôi, quấn quanh đầu ngón tay nghịch ngợm – “Không, em biết

không, em không cần làm gì cả, anh sẽ không miễn cưỡng em, cũng sẽ không cố phá hoại cuộc sống của em, suy nghĩ của em, bản thân em lúc này, đã là quá on phước đối với anh rồi, chỉ là, có lẽ lòng tham của còn người luôn vô tận...” – Ngay lúc đó, anh ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt tôi, cái nhìn chăm chú thật táo bạo, táo bạo đến nỗi tôi không thể không nhìn lại, nếu không sẽ bị nó nhấn chìm – “Anh chỉ hy vọng em có thể đáp lại anh, dù chỉ một chút thôi, đừng để anh cảm thấy như mình đang tự biến tự diễn.”

Nói không bị anh tác động rõ ràng là tự lừa dối mình, nhưng sự thật là tôi có thể làm gì hơn? Trước mắt điều duy nhất tôi có thể làm chỉ là hòa thuận bên nhau được thôi, thêm nữa, tôi sợ sẽ càng ngày càng không giống mình, cũng càng ngày càng... đón nhận anh.

Đột nhiên, anh kéo bàn tay phải tôi để bên hông – “Bị thương? Vì sao vậy?” – Biểu tình có vẻ nghiêm trọng, nhìn vết thương hơi tím cạnh sườn ngón tay trở, muốn chạm vào nhưng lại không nỡ.

Tôi tránh ra nhưng không được, đành phải thuận theo anh, ở bên nhau mấy ngày cũng đủ để biết anh đối với tôi rất kiên trì – “Khi mua hoa không cần thận bị gai đâm” – Trước kia Diệp Lạn rất thích tặng tôi hoa, ngày nào cũng tặng không biết mệt, sau này sang Pháp, tự mình hình thành thói quen mua hoa.

“Hoa?” – Tịch Si Thần nhìn sang lọ bách hợp mới bên cửa sổ, có chút đăm chiêu, đúng lúc này thì y tá đẩy cửa bước vào, nhìn tôi cười nói – “Hôm nay cô đến muộn.” – Y tá này là Bella, y tá đặc biệt của bệnh viện, chuyên chăm sóc riêng cho một số ít những bệnh nhân phòng VIP, hơi lớn tuổi, nhưng cho người ta cảm giác rất nhiệt tình.

Tôi ngừng một chút, gật đầu. Lúc này Tịch Si Thần cũng nhàn nhạt nói rằng tôi tới muộn, nhưng mà tôi biết rõ rằng mình chỉ muộn có nửa giờ thôi mà.

“Tịch tiên sinh chờ cô lâu lắm rồi.”

Lời này khiến tôi ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn người đang nằm trên giường, thấy anh đã tháo kính xuống, biểu hiện rất tự nhiên – “Cứ tưởng rằng hôm nay em không đến.” – Tịch Si Thần vẫn nói tiếng Trung.

“Ha, người phương Đông thật là giàu tình cảm, đến muộn có một chút mà đã lo cuống cả lên.” – Bella cười cười nhìn tôi và Tịch Si Thần.

Người Pháp lãng mạn, khi nói chuyện lại không kiêng nể gì, nhưng mà bị nói như vậy, ít nhiều vẫn có phần mất tự nhiên, nhất thời không biết nói tiếp thế nào, nghĩ ngợi một chút tôi nói – “Em ra ngoài cái đã.”

“A, không cần, tôi chỉ kiểm tra vết thương của Tịch tiên sinh chút xíu, không cần phải tránh đi, hơn nữa cô cùng ngồi đây không phải tình nhân sao?” – Bella nháy mắt với tôi một cái rất mờ ám, cười thật thoải mái.

Tình nhân? Tôi cười khò, muốn phủ nhận nhưng nghĩ cũng chẳng quan trọng, dù sao nói mấy cũng vô ích, mà Tịch Si Thần bên kia rất bình tĩnh để người ta kiểm tra vết thương trên người mình, khéo miệng thậm chí còn mang một nụ cười nhàn nhạt.

“Nói thật, hai người cô cậu thật là đẹp đôi!” – Bella còn nói.

Tôi không ngờ Bella còn hào hứng đến vậy, chỉ biết tiếp tục câm nín.

“Cám ơn.” – Tịch Si Thần trả lời qua loa cho có, biểu hiện trước mặt người ngoài của anh vĩnh viễn hoàn hảo, hào hoa như vậy.

“Ok!” – Bella kiểm tra vết thương trên người Tịch Si Thần xong, thu dọn tài liệu, lại quay sang cười nói với tôi – “Tiểu thư xinh đẹp, mai gặp lại!” – Nói xong thân nhiên đứng lên bước ra khỏi phòng bệnh.

Tôi bất đắc dĩ hít một hơi, nhìn Tịch Si Thần, anh cũng đang nhìn tôi – “Bực mình sao?” – Giọng nói rất nhẹ.

“Không quan trọng nên không phải bực.” – Nhưng mà có phần không thoải mái cho lắm.

“Chúng ta bây giờ đang ở bên nhau, phải không?”

Tôi lắc đầu ngồi xuống cạnh giường anh – “Tịch Si Thần, từ bao giờ anh cũng bắt đầu biết bắt an?”

“Bởi vì em, nên anh mới có thể bắt an như vậy.” – Anh giữ chặt tay tôi, ánh mắt sáng ngời mà sâu thẳm – “An Kiệt, chúng ta đã bắt đầu rồi, ít nhất, anh cũng cho rằng em đã cho phép anh bắt đầu, nếu vậy, từ nay về sau anh sẽ không bao giờ buông tay nữa.”

“Nếu đến cuối cùng em vẫn không thể đón nhận được thì sao?” – Tôi đưa ra một giả thiết.

“Em sẽ chứ?” – Anh hỏi có phần hơi gấp gáp.

“.....”

“Em...có thể không cần đáp lại anh gì cả.” – Thoáng chùng mi mắt xuống – “Xin đừng cự tuyệt những cố gắng của anh, tất cả tất cả, xin đừng cự tuyệt.”

“Em có thể nói anh đây là lợi dụng lúc người ta khó khăn được không?” – Không khỏi cười nhạt nói, nói thực đối với anh, tôi cho đến giờ vẫn chẳng rõ ràng cho lắm.

“Có thể chứ?” – Tịch Sĩ Thần ngược mắt chân thành và tôn thờ nhìn tôi, cũng nắm lấy một lọn tóc đưa lên miệng nhẹ nhàng hôn.

Trái tim tôi bị hành động này của anh làm cho run bắn lên, như thể bị cái gì đó lôi kéo, lẳng lẳng nhìn vào mắt anh, không biết bao lâu sau, đến cuối cùng mình đã trả lời anh thế nào cũng không nhớ được rõ ràng.

“Sau này đừng mua hoa.” – Tịch Sĩ Thần đưa ngón tay nhẹ nhàng đan vào trong mái tóc tôi, giọng điệu mềm mòng, rất cẩn thận – “Dù mọi thứ của em anh đều rất quý trọng, nhưng hoa... xin hãy để anh tặng cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ám Áp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Khi trở lại ký túc xá bất ngờ nhận ra ba cô bạn cùng phòng đều ở đó. Chiếc bàn nhỏ trong phòng khách được trải khăn, trên đặt đầy đồ ăn vặt, Audrey ngồi trên ghế sofa, tôi vừa mới bước vào đã nghe thấy cô nàng đang nói chuyện về một anh chàng người Đức nhảm chán.

“Anh ta không có làm chuyện đó với tôi.”

“Cái bọn đàn ông Đức khô cứng, ở cùng một chỗ thành một đám bị điên, hai lần thế giới đại chiến không phải do bọn họ phát động sao.” – Lương Ngải Văn, cô gái Singapore tiếp lời, tên của cô nàng đến tận hôm qua tôi mới miễn cưỡng ghi nhớ.

“Chẳng thà anh ta điên luôn ấy!”

Đi ngang qua bọn họ, tiến thẳng vào phòng tắm.

“Đàn ông chẳng có ai chung tình cả, Karl chẳng phải cũng có quan hệ với ba người phụ nữ sao, cả Klinsmann nữa.”

“Klinsmann đẹp trai mà.”

“Nhớ hồi trước tôi còn tìm đến anh ta.” – Amélie cười đắc ý.

“Klinsmann, à, người đàn ông Anastasia Giản không vừa mắt mà mấy cô còn tranh nhau.” – Audrey không để ý sự có mặt của tôi, lớn tiếng nói.

“Cái người hôm trước tôi nhìn thấy mới gọi là xuất sắc! Đáng tiếc...” – Nghe giọng Lương Ngải Văn thấy vô cùng tiếc hận – “An không có số điện thoại của anh ta.”

“Trong di động của An thì có mấy số chứ.” – Amélie chăm chọc.

Tôi cười cười, không để ý lắm. Vừa cúi đầu, di động vang lên.

“Em à?” – Một giọng nói nhàn nhạt mà vô cùng dịu dàng.

“Ừm.”

“Không làm phiền em chứ?” – Nhận thấy bản thân anh cũng không được tự nhiên, tính ra đây là lần đầu tiên chúng tôi có thể “bình tĩnh” nói chuyện điện thoại.

“.....Ừm.”

“An Kiệt.” – Nhẹ nhàng nói nhỏ – “Ngày mai có thể tới đây sớm không?”

“Có việc gì ư?”

“Ừ, có việc. Nhưng mà bây giờ chưa nói được.” – Anh cười khẽ, có lẽ còn khẽ bụng trằn.

Nghĩ ngợi một chút rồi đáp – “Em sẽ cố gắng.”

“An Kiệt.” – Đầu bên kia thở dài một tiếng – “Em không muốn nói gì với anh sao?”

“Cái gì?” – Tôi nhăn trán, mình mới từ bệnh viện trở về có mười lăm phút thôi mà, có phần bối rối, đối với kiểu trò chuyện như tình nhân này vẫn không quen cho lắm.

“Không. Không có gì.” – Ngừng một chút rồi anh lại nói, nghe giọng có chút cô đơn, nhưng vẫn ôn hòa bình thản – “Vây, mai gặp nhé.”

“.....Được.”

Cúp máy, bàn thần nắm đi động trong tay, vừa xoay người, đã thấy Audrey đang tựa vào cửa phòng tắm nhìn tôi – “Đàn ông à?”

Tôi cười không trả lời cô nàng, đi về phía giá sách của mình.

“Tôi thấy cậu cũng không phải người an phận gì, bọn họ thì cứ coi cậu như đức mẹ Maria tái thể.” – Audrey đi theo sau tôi.

“Giản An Kiệt, tôi hỏi cậu, có thực cậu không có số điện thoại của người hôm nọ không? MSN cũng được.” – Lương Ngải Văn là người duy nhất có thể kêu đầy đủ và chính xác tên tiếng Trung của tôi.

Tôi liếc mắt nhìn Lương Ngải Văn một cái, lắc đầu, tôi và Diệp Lận thực sự đã cắt đứt liên lạc rồi.

(Người mà Lương Ngải Văn nói tới chính là Tịch Sĩ Thần luôn mặc đầu phục đen trang nhã, mà Giản đại tiểu thư của chúng ta vẫn cứ cho rằng đó là Diệp Lận.)

Sáng sớm hôm sau thức dậy, xem điện thoại thấy tin nhắn báo cô tôi đã tới Pháp, còn chẳng kịp bắt ngõ vội vàng thay quần áo chạy tới sân bay, bởi lệnh của cô là trước 9 giờ phải xuất hiện trước mặt bà, mà bây giờ đã là 8 giờ 40 phút.

Bóng dáng trưởng thành rực đỏ ở cửa sân bay khiến lòng tôi chợt cười, bà so với bất kỳ ai đều đẹp hơn, thực sự.

Cô đang đi thì nhìn thấy tôi, gần như là hét chói tai lên – “Ôi An của cô!”

Cô rất đẹp, so với mẹ còn trẻ trung hơn, tính ra cũng chỉ hơn tôi chín tuổi, tính tình còn có chút trẻ con. Tôi ôm lấy cô – “Không phải cô nói ngày kia mới tới sao?”

“Hoảng hốt chưa? Haha, cô muốn cho con một niềm vui bất ngờ, thật sự rất muốn làm An của cô phát hoảng.”

Tiếng nói trong trẻo quen thuộc của cô cho tôi cảm giác rất an bình – “Có cần về trước nghỉ ngơi không ạ?”

“Không, không, trên máy bay đã ngủ nhiều lắm rồi, gần như ngủ suốt thôi.”

Tôi nhìn đồng hồ – “Cô à, bây giờ con không thể ở lâu với cô được.”

“Sao vậy? Còn có chuyện gì quan trọng hơn tiếp đón cô sao?” (Juu: tự sướng quá =.=)

Tôi lấy áo khoác giúp cô, nghĩ nghĩ rồi nói – “Cô có nhớ được ai ở Giản gia không?”

“Giản gia?! Hừ!”

Tôi cười nhạt nói – “Cô đừng bực bội như vậy, con đã chẳng bận tâm nữa rồi.”

“Nhắc mới nhớ, tháng trước con cũng trở về đó nhì, nếu Tiểu Phác không nói với cô...”

“Cô à.” – Tôi ngắt lời cô, giữ lấy cánh tay cô bước đi về phía trước – “Còn không còn để ý đến những người đó nữa, cho nên cô cũng không cần phải quan tâm nhiều như vậy, bây giờ, người thân duy nhất trên thế giới này với con chỉ có cô và mẹ thôi.” – Sau đó lại nhớ đến cái người cứ đi mách lẻo khắp nơi kia, cười nói – “Tất nhiên còn cả Phác Tranh nữa.”

Cô cúi đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, nhẹ mà sâu sắc – “Sao đột nhiên nhắc tới người nhà họ Giản?”

“Tịch Sĩ Thần, cô còn nhớ ai không?”

“Cháu của Trầm Tĩnh Du.”

“Vâng. Đạo này, con cứ luôn suy nghĩ một chuyện, khoản tiền năm ấy cô nhận được phải chăng đều là anh ấy gửi.” – Những trải nghiệm trong quá khứ từ đầu đến cuối đều đã vị anh thay đổi, như vậy, có rất nhiều chuyện phải xác nhận lại lần nữa.

Cô dừng bước, nhìn thẳng vào tôi – “Cậu ta đang ở Pháp à?”

“Vâng.”

“Người con đang định đi gặp cũng là cậu ta?”

“Vâng.”

Cô khẽ thở dài một hơi – “An Kiệt, cô tin con, tin tưởng con hiểu rõ mỗi việc mình làm”

Tôi lắc đầu, kéo tay cô tiếp tục chậm rãi bước đi – “Không chỉ có khoản tiền này, cái khoảng thời gian con chữa bệnh, lúc ấy cô ở Đức không thể giúp gì, nhưng chính lúc ấy lại có người lấy danh nghĩa của cô giúp đỡ con, còn nữa, khi tay phải bị thương, khi bác sĩ Rosaline xuất hiện, cô ấy nói mình là tình nguyện viên người Thụy Sĩ, thực ra, cô ấy là người Mỹ, mà ở tại Pháp đúng lúc con bị thương, khác biệt hơn nữa là, cô ấy không phải tình nguyện viên, mà là bác sĩ khoa xương cốt nổi tiếng của Mỹ.”

Cô mở miệng mấy lần, cuối cùng mới thốt ra một câu – “.....một người không thể có khả năng làm được nhiều việc như vậy.”

“Vâng, thậm chí đằng sau đó còn liên quan đến chất kích thích...” – Tôi lựa chọn từ ngữ một chút – “Cho nên bây giờ con chỉ đơn giản là nghĩ xem có khả năng hay không thôi. Nhưng mà, anh ấy cho con cảm giác, có rất nhiều sự việc thật quá đối trùng hợp, trùng hợp đến mức...bao nhiêu chuyện đặt cùng nhau như vậy mà không chút sơ hở. Nếu như không dụng tâm điều tra, e là cả đời này con cũng không biết, cho dù chỉ một chút.”

Cô tôi mày bắt đầu nhui lại, vẻ mặt hỗn loạn mang theo sự tập trung – “Thằng bé ấy...sáu năm trước cô chỉ gặp qua vài lần, nói thật cũng không phải là người dễ gần, thực ra, nói cách khác, như con An Kiệt, chỉ là vẻ ngoài không khuyến khích người ta tiếp cận, mà cậu ta, là lạnh lùng đến tận cùng.”

“Cô muốn nói gì sao?” – Tôi thờ dãi.

“An, trước kia con rất hận cái người tên Tịch Si Thần này phải không?”

Tôi cúi thấp đầu, không trực tiếp trả lời.

“Mà bây giờ con lại muốn đem một phần hận biến thành một phần yêu sao?”

Ngẩng đầu đón lấy ánh mắt thăm dò cùng với quan tâm của cô – “Cô à, cô biết mà, con sẽ không.”

“Ừ, cô biết con sẽ không, nhưng cậu ta thì sao? Một người âm thầm ở đằng sau chỉ phối giúp đỡ con sáu năm liền, cậu ta sẽ để cho con từ chối sao?”

“Cô à...”

“Mặc dù con người của thằng bé đó đến giờ cô cũng chưa rõ ràng, nhưng mà, An, cô có thể nói chắc chắn với con rằng, cậu ta không thích hợp với con, ...rất phức tạp, đúng vậy, rất phức tạp, nếu theo như lời con nói, hoặc hơn thế nữa, thật sự là một tay cậu ta nắm giữ tất cả, như vậy, cô chỉ có thể nói, cậu ta thực sự rất lợi hại!”

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ám Áp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Tịch Si Thần đứng bên cửa sổ, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng đùa nghịch những cánh hoa bách hợp, quần áo bệnh viện đã thay ra rồi, mặc một bộ đồ thường ngày nhạt màu, cạnh mặt dưới ánh nắng có phần mờ mờ, chưa kể đến những sợi tóc dài phủ trên trán, tạo thành bóng che đi ánh mắt.

Ngày hôm qua không tới bệnh viện, anh cũng chẳng gọi điện cho tôi, có một số việc, cả tôi và anh đều quá bận rộn.

Đi đến bên cạnh anh lấy những cành bách hợp ra, thay vào đó là những bông hồng trắng tươi mới.

Tịch Si Thần quay đầu nhìn tôi, biểu hiện rất bình tĩnh, làm như sớm biết đến sự hiện diện của tôi, hai giây sau lại nhìn những bông hồng trắng tinh khôi kia, dịu dàng cười nhẹ – “Thật là cô gái không biết nghe lời.”

“Đã thành thói quen mất rồi.” – Bình tĩnh đáp lời, nhưng tôi cũng không chắc anh đang muốn nói đến chuyện mua hoa này...hay còn chuyện gì khác nữa.

“Ra ngoài đi dạo cùng anh được không?” – Kéo lấy tay tôi, giọng nói nghe rất ôn hòa nhưng không cho phép từ chối, có đôi lúc tôi còn cảm thấy, Tịch Si Thần còn bá đạo hơn cả Diệp Lân.

“Ngày kia, em sẽ đi Phần Lan.”

Bàn tay đang nắm siết chặt lại – “Ừ.” – Giọng nói bình thản.

“Ngày mai ra viện.” – Tôi nhàn nhạt nói – “Khi nào anh về Trung Quốc?”

“Cô của An Kiệt cũng đến Pháp rồi phải không?” – Tịch Si Thần nhẹ nhàng đưa tay gạt những sợi tóc rơi trước mắt tôi ra sau tai.

Các cuộc nói chuyện giữa tôi và anh luôn có gì đó không liền mạch, lời này vừa nói ra, một lúc lâu sau tôi mới gật đầu – “Cô vừa đến hôm qua.” – Cũng không hề hỏi anh vì sao biết chuyện này, có rất nhiều chuyện, như thể đã thành quy ước, anh không nói, tôi cũng vĩnh viễn không hỏi.

“Nếu là cô của An Kiệt, có lẽ anh cũng nên gặp một lần.” – Khóe miệng nổi lên một nụ cười nhẹ nhàng, đáy mắt lặng yên mà sâu thẳm.

“.....”

Tịch Si Thần than nhẹ – “Trò chuyện cùng anh, lúc nào em cũng phải suy tính kỹ rồi mới nói sao?” – Đầu ngón tay tao nhả lướt qua hai má tôi.

Tôi bị đầu ngón tay lạnh lẽo kia làm cho run lên, lui lại một chút theo phản xạ.

Một bước này thôi, tôi nhận ra đôi mắt u ám của anh có một tia chua xót xa xăm.

Mấy giây sau anh mới mở miệng tìm lại tiếng nói chậm rãi lạnh nhạt quen thuộc kia – “Anh biết rồi.”

Trong ngực có chút buồn bực khó hiểu – “Hôm qua anh bảo em đến sớm...” – Lúc này tôi chỉ muốn nói gì đó phá vỡ không khí trầm buồn này, không hiểu sao tôi rất không thích.

“Lạnh lùng có, mà mềm lòng cũng có, không hiểu sao giờ anh chột không thích sự mềm lòng của em” – Khóe miệng là nụ cười tự giễu, vẻ mặt trở nên ảm đạm lạ thường – “An Kiệt, em thực sự... vẫn đối với anh, Tịch Si Thần này, ngoài không hận, vẫn không có gì khác sao?”

Tôi nhìn anh, không nói gì, thực ra tôi cũng không biết nói thế nào nữa.

Thật lâu sau Tịch Si Thần mới lạnh nhạt nói – “Ngày kia, vậy thì ngày kia anh cũng đi.”

Không hiểu sao lời này của anh khiến tôi có phần bực mình, giằng tay ra khỏi anh – “Em về đây.”

“An Kiệt!” – Cánh tay thon dài mà mạnh mẽ bỗng ôm chặt lấy tôi từ đằng sau, tiếng cười trầm thấp bật ra – “Chúng ta hôn gì nhau đây?”

Tôi ngẩn ra! Bởi hành động của anh, cũng bởi từ ... “hôn gì” anh vừa nói, hôn gì, chứ không phải cãi nhau.

Cánh tay đặt bên sườn chậm rãi đặt lên lưng tôi, xoay người tôi thành đối diện với anh, ngón tay thon dài như của nghệ sĩ chơi đàn đỡ lấy hai má tôi, nhẹ nhàng hôn xuống... Nụ hôn dịu dàng đến vậy, nhẹ nhàng vuốt ve, liếm láp, đôi môi lạnh lẽo mềm mại chà miết, từ tốn cẩn thận đảo qua miệng... hôn khẽ, cắn hút, khi sâu khi nhẹ... Tôi vốn không thích hôn, thực ra mà nói trước kia Diệp Lân hôn cũng chỉ đến độ khiến tôi không ghét mà thôi, chứ không gọi là thích, mà mỗi lần Tịch Si Thần hôn tôi luôn có cảm giác lạ lùng trong ngực, không ghét, thậm chí...

Những ngón tay thon dài len lỏi vào mái tóc tôi, nụ hôn nhẹ như nước chậm rãi từ nhẹ nhàng biến thành cuồng nhiệt, đầu lưỡi nhẹ nhàng vuốt ve khoang miệng tôi, lưỡi tôi khi thì bị quấn quýt, khi thì bị hút lấy.

Trong mê mẩn tôi không tự chủ được chỉ biết đáp lại, nhắm mắt, đôi mắt anh mở ra, đằng sau lớp sương mờ là một màu đen không thấy đáy.

Khẽ ngậm một tiếng rên, nụ hôn càng thêm sâu.

“Ồi! Xin lỗi ~ Xin lỗi ~ Xin lỗi! Tôi không cố ý đâu!” – Tiếng Bella thốt lên thảng thốt ở cửa phá vỡ bầu không khí.

Rất lâu rất lâu sau sau lúc bối rối ấy mới bình tĩnh trở lại được, Tịch Si Thần thờ dãi một tiếng – “Lần nào cũng có người quấy rầy.” – Vùi đầu trong mái tóc tôi cố nén sự khàn khàn trong tiếng nói – “Giờ này thực ra lại nhớ tới chỗ kia, ít ra, nơi ấy hôn em sẽ không bị quấy rầy.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mùa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Hôm nay Tịch Si Thần ra viện, hôm qua “hôn gì” rốt cuộc cũng coi như là êm đẹp, tôi nghĩ vậy.

“Con sao vậy, cứ bồn chồn suốt.”

Tôi gạt mình, ngẩng đầu lên cười nói – “Không, không sao ạ.”

Di buông dao xuống, dùng khăn ăn chà lau khóe miệng – “Biểu hiện này của con làm dì không thể cho là không có gì.”

“Hôm nay đi có nhất định phải đi dạo chơi nước Pháp không?”

Di nhủ mày – “Có hẹn à?”

Tôi cười cười lắc đầu – “Di cứ muốn điều tra con.”

“Đó là bởi con cứ cố giấu diếm di.”

Thở dài rất nhỏ – “Được rồi, đi à, nói thật, chắc đi cũng tra ra anh ấy rồi phải không?”

Di dừng một chút – “Hắc, thực ra tâm tư của An nhà ta cũng không phải vừa đâu nhé.”

Tôi cười nói – “Có rút ra được kết luận nào không ạ?”

Di mỉm môi – “Sau tất cả những gì cậu ta đã làm, con không thể không có cảm giác.”

“Vâng.” – Khuấy cà phê trong chén – “Dù sao con cũng chỉ là một người bình thường thôi.”

Di hừ nhẹ một tiếng – “Cậu ta thì chưa chắc là người bình thường.” (Juur: ừa, anh là thánh ~*o*~)

“Di thật sự không thích anh ấy.” – Đây là một câu khẳng định.

“Chẳng ai thích được một kẻ tâm tư quỷ quái, suốt ngày tính kế, lại không từ thủ đoạn.”

“Vâng.” – Tôi cười khẽ gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Di nhìn tôi, trầm mặc vài giây, cuối cùng nghiêm túc nói – “An, di vẫn muốn nói, di không tán thành con và cậu ta bên nhau.”

“Chúng con đâu có bên nhau.”

“Ừ, hai đứa không có ở bên nhau, chỉ đang cố gắng ở bên nhau.”

Tôi đưa tay nắm lấy bàn tay phải của di trên cạnh bàn – “Di à, ngày mai chúng ta đi Phần Lan rồi.”

“Lời này của con là muốn cho di coi lòng hay là lơ là cảnh giác đây?”

Tôi cười ra tiếng, thật là càng nói càng lạch lạch – “Di à, di thật sự nghĩ phức tạp quá rồi.”

“Đơn giản một chút không hẳn đã là tốt, di đây xấu xa còn muốn phá hoại đây.”

Bất đắc dĩ thở dài, di của tôi bình thường thoải mái vui vẻ, nhưng đã cố chấp thì ngay cả Phác Tranh cũng không theo kịp được ba phần.

Cuối cùng tôi nói – “Hôm nay con sẽ dành cả ngày đưa di đi chơi Paris.” – Coi như là cam đoan không đi tìm Tịch Si Thần.

Thực ra đi chơi Paris cũng chỉ đơn thuần là đi thăm mấy điểm du lịch của Paris, cung điện Elysses, quảng trường Concorde, nhà thờ đức bà Paris.....Di cũng chẳng nể hạo hứng, bà vốn không thích phong cảnh nhân văn mà, chuyến đi này chắc cũng chỉ vì “muốn phá hoại” thôi, nhưng cuối cùng cũng thực sự mệt mỏi không thể “phá hoại” thêm được nữa, miễn cưỡng lưu lại Champ Elysses lười biếng hưởng thụ trà chiều.

Tôi không chào hỏi đã đi ra, so với ngồi hầu trà chiều thì tôi thả đi ra ngoài còn hơn, biết đâu còn có thể gặp triển lãm tranh, nhưng thật ra cũng không nghĩ tới phải lộn lại để tìm Tịch Si Thần, ở một mức độ nào đó, tôi thực không mong mình quá chịu ảnh hưởng của anh, cho dù bây giờ có chút không khống chế được, cũng không nên quá buông thả.

Bước đi lung tung, ánh hoàng hôn vàng nhạt đã buông xuống chừng hai chục phút, xuyên qua con đường nhỏ đi về phía bắc, đi vào một quảng trường nhỏ bày các tượng điêu khắc, chọn một chiếc ghế ở chỗ vắng vẻ ngồi xuống nghỉ tạm, một lát sau, cảm nhận thấy có người nhìn chăm chăm về phía mình không dời mắt, nghiêng đầu nhìn lại – là một người đàn ông Pháp điển hình, cao lớn sáng sủa lại có phần hợp thời trang.

Người đàn ông mỉm cười bước về phía tôi, còn dắt theo một chú chó chăn cừu Đức, trông rất đẹp. (Juur: người đẹp, không phải chó, con chó đẹp sẵn rồi =)))

“Xin chào.” – Anh ta dùng thứ tiếng Anh gượng gạo mở lời.

Tôi ngẩng ra một chút rồi đứng dậy, nhàn nhạt dùng tiếng Pháp đáp lại.

“Cô phát âm thật dễ nghe.” – Miệng anh ta hơi giương lên, lần này dùng tiếng Pháp.

“Cám ơn.”

“Có thể cùng tôi đi dạo không?” – Anh ta nói, thực trực tiếp.

Tôi vừa định mở miệng, vai đã bị một vòng tay ôm lấy, có người ôm chặt tôi từ phía sau. ...huơng bạc hà quen thuộc!

“Thật xin lỗi, cô ấy chỉ có thể cùng tôi.” – Lời nói trầm thấp lạnh nhạt, thứ tiếng Pháp rất chuẩn.

Tôi hồi phục khỏi một chút ngây ngẩn, không khỏi khẽ cười nói – “Anh xuất hiện lúc nào cũng như bóng ma.”

Cảm giác thấy cổ bị ai nhẹ nhàng cắn một cái, tựa như còn thờ ra lời nào, nhưng quá nhẹ đến nỗi không nghe được.

Tịch Si Thần đứng thẳng người, tao nhã bước từng bước tới bên cạnh tôi, còn rất tiện tay nắm lấy tay trái tôi vẫn buông một bên, nắm ngón tay đan vào, cùng nắm – “Thứ lỗi.” – Anh nói lời này là dành cho người đàn ông Pháp kia, trang trọng lịch sự.

Nói xong liền lôi tôi đi về phía con đường nhỏ.

“Làm sao vậy?” – Tôi cười hỏi, hội tụ cả cao quý và tao nhã, bước chân vội vã khiến anh thoát nhìn như thể sắp tuột tay.

Bước chân dừng lại, Tịch Si Thần đột nhiên xoay người, đôi mắt tăm tối khóa chặt lấy tôi, khuôn mặt có chút u buồn, sau một lúc lâu, lại nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cũng không nói gì.

Tôi cười – “Bây giờ, em muốn đi qua bên kia, có muốn đi cùng không?” – thuận tay chỉ chỉ phía bên kia.

Tịch Si Thần nhìn thẳng vào tôi, cuối cùng cũng mở miệng, lời nói thốt ra thật choáng váng – “An Kiệt, anh yêu em.”

Tôi ngây người thật là lâu, rồi cũng đáp lời – “Ừ.”

Tịch Si Thần vẫn lẳng lặng nhìn tôi, mắt đen u tối, tôi cười thành tiếng – “Sao giống trẻ con vậy, Tịch tiên sinh.”

Đột nhiên Tịch Si Thần kéo tôi vào lòng ôm chặt lấy – “An Kiệt.” – Giọng nói dịu dàng, cũng chan chứa tình cảm.

Tôi ngạc nhiên, cứ để mặc anh ôm, nhìn người đi đường cũng chẳng mấy quan tâm.

“Cho tới giờ vẫn chưa có ai bảo anh... trẻ con cả.” – Tựa đầu rúc vào cổ tôi, nhẹ nhàng cười.

“Còn nữa... Anh vừa thô lỗ.” – Lời nói quẩn quanh lẫn trong tóc.

“Ừ.” – Tôi cười, ánh mắt không biết từ lúc nào trở nên thật dịu dàng – “Đúng rồi, sinh nhật vui vẻ, Tịch tiên sinh, dù đã muộn hai ngày. Nhưng mà, em nghĩ... sang năm chắc sẽ không muộn nữa đâu.”

Mắt chùng năm giây, cả người Tịch Si Thần cứng đờ như hóa đá, ngay sau đó hơi kích động buông tôi ra, nhìn tôi, ánh mắt mang tia sáng kỳ dị – “Em... đồng ý rồi sao?” – Anh hỏi rất rất nhẹ, cũng rất rất cẩn thận.

Bất đắc dĩ thở dài – “Dì em nhất định sẽ giận...”

Một nụ hôn nóng bỏng ngạt thở nuốt lấy hết những lời tôi định nói, không ngừng gắn bó quẩn quýt, cho đến tận khi rời môi ra, cả hai hô hấp còn hỗn loạn.

Cái con người này, càng lúc càng không biết để ý gì cả.

Bình ổn lại những rung động trong lòng, tôi nhẹ nhàng cười hỏi – “Anh có vẻ rất thích hôn em nhỉ?” – Cũng thích vuốt ve mặt tôi.

Khuôn mặt tuấn dật ửng hồng lên, những ngón tay tinh nhả lập tức bung lấy trán, như thể muốn ngăn trở cái gì, rồi nỉ non thốt ra – “...tình cảm khó khống chế”.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Áp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Khi trở về khách sạn của di đã là sáu giờ chiều.

“Còn biết đường về.” – Di ngồi yên vị trong phòng khách sạn nhìn tôi cười.

“Đi uống trà chiều có vui không?”

“Vui vui vui, tất nhiên là vui”

Tôi bước tới ôm cổ di – “Di à, giận dữ sẽ mau già đấy.”

Di hừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía lối vào, trong ánh mắt hiện lên rõ ràng sự không đồng ý – “Cậu còn trẻ, tôi cho cậu một cơ hội nữa, cậu có thể quay đầu bước đi.”

Tịch Si Thần chưa nói một lời, lạnh nhạt gật đầu đồng ý, cất bước tiến vào, cử chỉ thanh nhã.

“Nói gì thì nói, tôi cũng coi như bề trên của cậu.” – Di ngược mặt.

“Vâng.” – Mím cười – “Ngài là di của An Kiệt.”

Di cầm lấy tách cà phê nhấp một ngụm, trực tiếp đi thẳng vào chủ đề – “Cậu hẳn phải biết, tôi không thích cậu.”

Tịch Si Thần thần thái lãnh đạm thản nhiên – “Ngài thích hay không, cũng không quan trọng.” (Jur: thái độ gì đây o_0)

Di sừng sốt cười nói – “Có ai nói với cậu chưa... Cậu thật lạnh lùng”

“Không ít.”

“Sao phải tìm tới An?” – Lời nói vừa chuyền, sắc bén lạ thường.

Tịch Si Thần quay đầu nhìn tôi, trong ánh mắt là sự dịu dàng chỉ có tôi thấy được, mà dịu dàng như vậy, lại khiến tôi có phần bần chồn, chột dạ, lại bị di nhắc nhở – “Nhất gan đầu có giống con, An.”

Tôi gượng cười nói – “Di cứ đùa.”

“Bà Phác.” – Giọng điệu bình thản không nghe ra một chút cảm xúc nào. – “Tôi không muốn làm cô ấy khó xử.” – Tiếp theo đó, ngữ khí trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng. – “Lại càng không muốn bà làm cô ấy khó xử.”

“Sao nào? Bắt đầu lên mặt dạy ta đây.”

Tịch Si Thần mặt không chút thay đổi. – “Di của An Kiệt, tôi cần phải tôn trọng.”

“Di của An Kiệt! Hừ, nếu không có tầng quan hệ này, cậu định đối xử với tôi như thế nào? Chẳng trai trẻ, cậu hiểu biết nhiều, nhưng nói thực, tôi không cho rằng như cậu biết kính trọng bề trên đã là tốt.”

Tịch Si Thần liếc nhìn tôi một cái, nhú mày – “Bà Phác, có vấn đề gì cứ trực tiếp hỏi tôi, không cần phí thời gian.”

“Sao nào, lo lắng? Yên tâm, cậu cũng biết người ta có điều tra cũng chỉ thu được những gì cậu cho người ta biết mà thôi.”

“Bà muốn biết gì?”

“Nói chuyện với người thông minh thật thoải mái, nói cho tôi, mục đích cậu tiếp cận An là gì? Đừng nói với tôi là yêu, tôi không tin được!”

“Vậy thì...” – Giọng nói lạnh lùng có phần mềm nhẹ hơn – “...mê luyện thì sao, có chấp nhận được không?”

Di ngừng lại một chút, quay đầu lại nhìn tôi, tôi chỉ cười cười, cầm cốc uống nước, tay có chút lạnh. Khi hồi hộp tôi thường uống rất nhiều nước, nước lạnh.

“Mê luyện? Cậu...” – Di trừng lớn hai mắt nhìn Tịch Si Thần.

“Mười hai năm, đủ không?” – Giọng điệu bình thản nghe không ra cảm xúc.

Tay run lên, cốc nước trong tay suýt chút nữa rơi xuống... Tôi không hề biết, lâu như vậy, mười hai năm sao...

Qua một lúc lâu sau, di mới lạnh lùng nói – “Kiếm lời? Người ta nhận xét về cậu cũng có cơ sở. Cậu nghĩ tôi sẽ tin được mấy lời hoa mỹ ấy sao?”

“Lòng tin của bà đối với tôi không quan trọng lắm.”

Di hừ cười – “Vậy, như lời cậu nói thì cậu đã yêu An nhà tôi từ năm mười tám, vậy sao sáu năm trước chưa tìm đến nó?” – Lời nói của di có phần nghiêm lại.

“Phát triển sự nghiệp.” (Juu: yêu luôn x)

“Hừ, phát triển sự nghiệp, đừng có lấy cớ! Vậy thì sáu năm qua, cả một quãng thời gian sáu năm qua vì sao cũng không tới?” – Chợt nhớ ra cái gì, lạnh lùng cười – “Tới công khai.”

Đôi mắt thanh thúy gọn sóng không thôi, nhìn tôi, ánh mắt ôn hòa, nhưng lời nói thốt ra cũng... – “Giản Chấn Lâm còn chưa thất thế.” – ...bình thần tự nhiên.

“Soạt!” – Di đứng bật dậy khỏi sofa, biểu tình có phần khiếp sợ quá đỗi.

Ánh mắt của Tịch Si Thần nhẹ nhàng khóa chặt tôi.

“Ha!” – Di hoàn hồn, như vũ bão lao tới đứng trước mặt Tịch Si Thần – “Cậu thật đúng là vĩ đại nhỉ! Sao nhỉ, còn muốn giúp An trả thù! Thế sao cậu không cho mình vào danh sách trả thù luôn đi?”

“Đã làm rồi, không gặp cô ấy.”

“Cậu có ý gì?” – Di thốt lên.

Tôi biết là ý gì... (Juu: ờ, maybe có lẽ là anh ý bảo k được gặp chị là trừng phạt rồi, ta mạnh mẽ thế chứ thực ra cũng không chắc chắn, ai bảo anh thâm sâu khó lường =.=)

“E là cô giận lâu đấy.” – Nhìn bóng dáng cô tức tối vịn phần đầu cửa đi ra ngoài, tôi cười khổ nói.

Tịch Si Thần đến trước mặt tôi, nắm tay tôi, mười ngón đan vào nhau, mấy hành động nhỏ anh đã thành quen – “Giận không?” – Mắt đen sâu thăm nhìn tôi...

“Em không giận.” – Tôi cười nói, không biết có phải là ảo giác của tôi hay không, Tịch Si Thần luôn sợ tôi giận, dù chỉ là một chuyện nhỏ xú – “Nhưng thật ra cũng không biết tài ăn nói của anh tốt như vậy.”

“An Kiệt, anh không biết ăn nói hoa mỹ.” – Tịch Si Thần ôm chặt lấy tôi – “Chưa bao giờ nói như vậy, mê luyện nọ kia ấy...” – Mặt đã rúc vào cổ tôi.

“An Kiệt, dù anh đau khổ bởi em hận anh suốt sáu năm qua, nhưng trái lại cũng vui bởi nhờ vậy em nhớ đến anh sáu năm... em có biết, tính tình em vốn lạnh nhạt, làm việc gì cũng tùy hứng, nếu vậy, thời gian sáu năm như thế, Giản An Kiệt e là đã sớm quên sạch Tịch Si Thần chỉ có vài lần qua lại.”

Cổ bị anh cọ cọ có chút ngứa, tôi bật cười – “Tịch Si Thần, anh đúng là càng ngày càng giống trẻ con.”

Ôm chặt hơn mấy phần, thật lâu sau chỉ nghe tiếng anh thì thào – “Anh có thể không trẻ con.”

Người này, lại cắn cổ tôi! (Juu: ko biết anh có phải hậu duệ vampire không nhỉ, sao mà giống thế =.=)

“Tới chỗ anh đi, nơi này có vẻ không được.”

Tôi ngẩn ra, giấy tiếp theo mặt nóng bừng lên – “Anh...”

Tiếng cười trầm thấp nặng nề tràn ra, tràn đến lòng tôi thành từng đợt rung động.

“Em đang nghĩ lung tung phải không, An Kiệt?” – Người vừa khiến tôi nghĩ lung tung một khắc trước đã nói vậy đấy.

“An Kiệt, trước kia miệng lưỡi em rất lợi hại.”

“.....” Người nọ đang khiêu khích sao?

“Nói chuyện với anh nào, An Kiệt.” – Tiếng nói trầm trầm khàn khàn, ngón tay thon dài chạm đến xương quai xanh của tôi, có chút ấm nóng, từ trước đến nay, Tịch Si Thần trong ấn tượng của tôi vẫn luôn lạnh như băng – “Nếu không, chỉ sợ anh lại nghĩ lung tung.”

“.....”

Buổi sáng di ném một đồng tư liệu vào lòng tôi – “Nhìn xem, hừ, trẻ tuổi, cũng không phải đơn thuần chỉ có tiền có quyền, tính cách trầm ổn, kỷ luật, làm việc tâm ngoan thủ lạt, lại quá đỗi khôn ngoan.”

“Đây có thể coi là... hành động đen tối không?” – Tôi ni non.

Ngay sau đó, lời nói ni non kia bị đôi môi nóng bỏng gọi cảm nuốt hết.

Chương 34

Đến Phần Lan một tuần, thích nghi tốt, ngôn ngữ cũng tạm tạm, thông tin cơ bản đều có thể trao đổi được, đi nói không cần phải kiểm lớp học tiếng, và Helsinki một tuần có bảy tiết, cũng khá thoải mái, về phần ký túc xá cũng không tính ở đó nữa, phần vì không muốn chát vật ở chung với người khác, phần vì căn hộ của đi cũng gần trường, tính ra chỉ có trăm mét, khi nào có giờ học chỉ cần đạp xe qua, rất thuận tiện, thực ra lúc trước chọn trường này chủ yếu cũng vì vị trí của nó.

Buổi chiều học ba tiết pháp luật, hơi khó nghe, vị giáo sư người Thụy Sĩ kia phát âm đặc sệt giọng địa phương, tôi thậm chí nửa từ cũng không hiểu được, hơi buồn bực, thất thểu một mình dắt xe về trên con đường nhỏ trong khuôn viên trường.

“Hey, hey, em gái! Em gái xinh đẹp, chờ chút nào!” – Tiếng nói kích động vang lên từ cách đó không xa.

Tôi dừng lại, nhìn thấy một chàng trai tóc nâu chạy lại, hé ra khuôn mặt đáng yêu thuần chất phương Tây – “Có việc gì sao?” – Đáp lại cũng là tiếng Anh.

Chàng trai hơi ngại ngùng cúi cúi đầu – “À à, tôi là sinh viên mỹ thuật mới vào, có thể phiền cô làm người mẫu cho tôi không?”

“Người mẫu?” – Chú ý tới bảng vẽ sau lưng anh ta.

“Đừng đứng, sẽ không làm mất nhiều thời gian của cô đâu, chỉ là một phác thảo rất đơn giản.” – Ánh mắt vô cùng thành khẩn.

Tôi đương nghĩ ngợi, toan mở miệng thì di động vang lên, xem số gọi tới, gật đầu xin phép người đối diện rồi dắt xe đi trước vài bước, nhận điện, bên kia tiếng nói trầm thấp dịu dàng truyền tới – “Muốn gọi từ sáng sớm, chỉ ngại em còn đang ngủ.”

“Ừm.”

“Có bận gì không? Bây giờ ấy.” – Tiếng nói dịu dàng mang vài phần dụ dỗ.

“Vừa mới hết tiết, đang định về chỗ đi.”

Bên kia, trầm mặc một lúc mới nhỏ nhẹ lên tiếng – “An Kiệt, anh lại bắt đầu nhớ em rồi.”

Tôi giật mình, tuy không phải lần đầu nghe anh nói những lời ngọt ngọt ngào ngào, nhưng vẫn có chút không tự nhiên, thần nhiên chuyển đề tài – “Anh bên đó hẳn đang là buổi tối.”

Rõ ràng nghe được một tiếng than nhẹ – “Ừ, gần rạng sáng...” – Sau đó là tiếng cười trầm thấp – “...đại loại thế.”

Không chú ý lắm tới lời anh nói, nhìn nhìn chàng trai vẫn đứng phai sau mình, tôi cười nói – “Có người nhờ em làm người mẫu tạo hình.” – Đối với hết thảy những gì liên quan đến hội họa và mỹ thuật, ít nhiều tôi vẫn luôn đề ý và ưu ái.

Bên kia trầm mặc một lúc lâu – “Là...bạn học?” – Lên tiếng rất bình thản.

“Ừ, không rõ lắm, nói là sinh viên mới vào.”

“Sinh viên mới, tuổi hẳn là không lớn.”

“Đàn ông ngoại quốc, nhưng thực ra nhìn khó đoán ra tuổi.” – Tôi nói cũng không đề ý mấy.

“Đàn ông à...học hội họa à, cũng hiếm thấy.”

“Ừm.” – Đúng thật là hiếm thấy, học hội họa phải có tính cẩn thận và nhẫn nại.

Tôi nghiêng người nhìn anh chàng phía sau, để anh ta chờ như vậy cũng thật ngại ngùng, bèn mở miệng dùng tiếng Anh nói – “Bây giờ e là tôi không rảnh, nếu được, anh có thể để hôm khác không?”

Anh ta vừa nghe vậy, lập tức bước đến gần tôi mấy bước, cười thật xán lạn – “Có thể, có thể, tôi tất nhiên lúc nào cũng có thể.”

Tôi bị nụ cười xán lạn như ánh mặt trời này cuốn hút, cũng thả lỏng tâm tình, cười nói – “Anh có thể tới Khoa Luật tìm tôi, sáng thứ tư nào tôi cũng ở đó.”

“Cám ơn, vô cùng cám ơn! Tôi là Oliver Davis, người Anh.” – Nói xong lại ngượng ngùng gãi đầu gãi tai, lại còn hơi đỏ mặt – “À...còn nữa, cô rất đẹp, thật đó!” – Nói đoạn liền lập tức xoay người chạy đi.

Tôi không khỏi cảm thấy buồn cười – “Nhưng hình như quên hỏi tên tôi thì phải.” – Cũng không biết đến thứ tư có tìm được tôi không nữa.

Lạo xạo tiếng nói lại chậm rãi vang lên – “Xem ra là một người Anh sáng sủa.” – Thản nhiên mà còn như mang theo ý cười.

Tôi đem di động để sát vào tai – “Vâng?”

“An Kiệt, anh nghĩ bây giờ anh sắp gặp được em rồi... hơn nữa, hẳn là luôn đây thôi...” – Giọng điệu bình tĩnh, sau đó đó là tiếng điện thoại bị ngắt rất nhỏ.

Câu trả lời ngắn gọn mà hơi hơi lãnh đạm này cùng với ngắt điện thoại khiến tôi không khỏi ngáy người ngẩn ngơ.

“Này, chàng châu Á đẹp trai... Chàng châu Á...” – Tiếng trầm trầm xuýt xoa hơi ồn ào truyền đến bên tai, theo phản xạ quay sang nhìn theo tầm mắt của bọn họ Là Tịch Si Thần!

Áo sơ mi màu đen tuyền, quần vải màu cà phê, ôm lấy cơ thể thanh mảnh vô cùng tao nhã, hơi thở lãnh đạm, thần thái bình tĩnh, hai tay nhét trong túi quần, chậm rãi bước tới gần tôi, tướng mạo đẹp đẽ cùng khí chất cao nhã đi giữa người người qua lại có vẻ rất nổi bật.

Tịch Si Thần vẫn nhìn tôi, khóe miệng còn mang một mạt cười nhàn nhạt khó hiểu.

Thu hồi sự kinh ngạc vừa rồi, tôi đứng yên một chỗ chờ anh bước lại.

“Thật là đau đầu...” – Tịch Si Thần đứng thẳng trước mặt tôi, sau đó nhẹ nhàng nói, giây tiếp theo bước rất nhanh tới, đem tôi ôm vào trong lòng, thở dài một tiếng, đôi môi lạnh như băng đã áp lên môi tôi.

Nụ hôn này thật nhẹ, tôi nghĩ, hẳn là anh đang kiểm chế.

“Không phải nói một tháng sao?” – Tôi chậm chậm điều hòa hơi thở.

“Ừ, đến sớm” – Tịch Si Thần ôm tôi – “Nhớ em...”

Chỉ nói đơn giản bằng tiếng Trung, cũng không ngượng ngùng, mà có ngượng ngùng hơn thì anh cũng đã làm rồi, ngại gì một chút như vậy, hơn nữa anh vẫn luôn chẳng để ý hoàn cảnh gì cả.

“Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Đi cùng anh.” – Tịch Si Thần nói như thể chuyện thường tình, biểu tình có chút... bí hiểm, cuối cùng cười nghiêng người dựa vào tôi, ghé môi bên tai tôi thì non nói – “Anh nghĩ ngày mai, cũng chính là thứ tư, em sẽ bề bộn nhiều việc.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Áp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Edit: Liệt Tuyết(Juukapup)

“Anh vừa đến Phần Lan đã mua nhà luôn rồi?” – Tôi bị Tịch Si Thần kéo xuống khỏi xe, đối mặt với tòa biệt thự màu trắng theo phong cách châu Âu bên bờ biển này, không khỏi thở dài cười. Ngôi nhà được xây dựng trên một triền núi bằng phẳng và xanh tươi, một con đường sỏi trắng trải dài về xa, màu xanh của biển Baltic chạm tới đáy mắt.

“Không thích sao?” – Tịch Si Thần hơi hơi nhú mày.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh cười nói – “Đẹp lắm.” – Bước trên cỏ mềm đi tới bên hàng rào trắng, liếc nhìn xung quanh – “Hàng xóm nơi này e là còn chưa biết nhà này đã đổi chủ.”

“Em nói sang chuyện khác đi có được không, Anastasia tiểu thư?” – Tịch Si Thần đi tới từ phía sau ôm lấy tôi(LT: làm ta tự dưng nhớ lại cái trang fb hồi nào ta like tên là “Những cái ôm từ phía sau thật chặt” :> lại YY rồi ^^~) – “Còn nữa, căn nhà này vẫn chưa hề đổi chủ.” – Nói đoạn liền xấu xa cắn liếm cổ tôi một chút.

“.....”

“Không cần nghĩ nhiều.”

“Sao anh biết là em nghĩ ngợi, mà sao Tịch tiên sinh càng lúc càng giống con cún con ưa cắn người thế nhỉ?”

Tịch Si Thần sùng sốt, xoay người tôi lại, đẩy mắt sâu thăm trầm tĩnh lấp lánh ánh sáng – “An Kiệt, anh đang yêu.”

“Ừm.” – Tôi tỏ vẻ vẫn còn lưỡng lự – “Tình hình trước mắt có vẻ như là vậy, tất nhiên, nếu anh...”

Lời nói tiếp theo bị một nụ hôn hung hăng nuốt lấy.

Một phút sau, Tịch Si Thần hài lòng nhếch nhếch khoe miệng, trong mắt là ý cười gian xảo – “Có vị kem.”

Tôi theo bản năng liếm lại môi – “Làm gì có vị kem đâu?” – Tôi nhớ rõ hôm nay không có ăn đồ ngọt mà.

“Không có sao? Ồ, để anh kiểm tra lại...”

“.....”

Môi hơi hơi đau.

“Đi giúp anh ngủ nào, An Kiệt.” – Kiểm chế lắm mới tách ra được, hô hấp có chút nặng nề.

Ba giây sau – “Nếu em vẫn muốn như vậy, anh rất vui về chiều theo.” – Trầm thấp cười.

Cái con người này... sao trước kia tôi có thể nghĩ anh ta là người đứng đắn được nhỉ.

Tịch Si Thần mất mười phút tắm rửa, sau đó hoàn toàn thư giãn vùi đầu vào gối rồi lâm vào trạng thái ngủ bán hôn mê.

“Bao lâu rồi anh không ngủ?” – Tôi không biết anh lại mệt mỏi đến vậy, như là thể lực cạn kiệt đến cực hạn.

Hai cánh tay ôm chặt lấy eo tôi, âm thanh lười biếng nặng nề buồn ngủ tràn ra – “Chắc cũng 48 giờ rồi...”

Bên ngoài hoàng hôn đã buông xuống, gió biển nhàn nhạt mong manh thổi tới mang theo chút mát mẻ đầu hạ, đứng trên ban công phòng ngủ, mải miết Baltic ngoài kia đã đen tuyền, sóng biển khàn khàn lặp đi lặp lại thứ ngôn ngữ của riêng nó.

Trong phòng ở gần cửa sổ có kê một chiếc bàn tròn thủy tinh nhỏ nhắn, chuông điện thoại vang lên, tôi tắt xuống, đang muốn chạy vào nhận điện, tránh ảnh hưởng đến giấc ngủ mới chưa được bốn giờ của anh.

“Beep!” – Máy trả lời tự động.

“Si Thần, sao lại không mở di động?” – Là tiếng Trầm Tĩnh Du!

Tay đưa đến nửa chừng liền dừng lại, mày cũng tự động nhướng lên.

“...Tìm được con bé chưa?”

Tìm được... ài?

“Ôi, cái con bé ấy... Si Thần, con tạm thời cứ ở bên cạnh nó đi...”

Tay chậm rãi rút về.

“Lần trước, gay gắt bỏ đi như vậy, thật khiến người ta không yên lòng...”

“.....”

“Nếu có thể mang nó trở về là tốt nhất.....”

“Cuộc kết thân đó, thực sự đã để chúng ta lo lắng bao hôm, không ngờ con bé đó lại cự tuyệt như vậy...”

“Nhưng mà, thực sự là vì muốn bù đắp cho nó mới làm vậy mà...”

“.....Chuyện kết thân, nếu con bé không thích, sau này không nói đến nữa là được...”

“...Cố thân cận nó nhé...”

“Đến khi nào có thể, mang nó trở về, để bên ngoài...cũng không hay ho gì...”

“Bây giờ chú Giản của con đang bị bãi chức...”

“An Kiệt dù gì cũng là con gái ông ấy...”

“Sì Thần, cô vẫn biết con không thích quản chuyện nhà họ Giản...”

“...Bảo con tiếp cận con bé kia cũng là cô ích kỷ rồi...”

“.....”

Còn có chuyện gì...mà tôi còn chưa biết.

Một đạo lực quá đổi mạnh mẽ kéo lấy tôi từ phía sau, rơi vào một lồng ngực ấm áp, khuôn mặt bị nâng lên, nụ hôn ngọt ngào nháy mắt áp đến!

Tôi sững sờ, giãy dụa!

Cánh tay ôm ngang bên hông như sợ hãi điều gì siết vào ngày càng chặt, như thể nhất quyết phải đem tôi tiến sâu vào thân thể ấy.

Đầu lưỡi dài nóng ẩm mang theo vị bạc hà xộc thẳng vào!

“An Kiệt...”

“Buông...tôi ra...”

“Không! An Kiệt, anh biết em hiểu lầm rồi!” – Mọi lại một lần nữa bị phủ chặt, anh hôn tàn nhẫn hơn, trong miệng lưỡi mẫn tuệ sâu sắc chuyển qua chuyển lại, mang theo một nỗi sợ khó lòng kìm nén được.

Tôi thống khổ nhắm mắt lại.

“Em đang hiểu lầm gì đó, An Kiệt...” – Tịch Si Thần hơi kích động nghẹn ngào, tiếng nói khàn khàn run rẩy – “Tin tưởng anh...”

Tôi nên tin tưởng cái gì?

Tôi cố gắng khiến cho bản thân mình bình tĩnh một chút, tôi muốn giãy khỏi anh, tôi muốn đạp cửa mà ra...

“An Kiệt...”

“Buông tôi ra.”

“Không!”

Những đầu ngón tay lạnh như băng mà hơi hơi run rẩy trượt sau cổ tôi – “Chỉ cần em tin tưởng.”

Tôi run lên, nhìn thẳng vào mắt anh, mảnh màu đen sâu thẳm kia đang dậy sóng gì vậy... – “Tôi nên tin tưởng anh sao, Tịch Si Thần...” – Cuối cùng, tôi chậm rãi hỏi ra, cũng không giãy dụa nữa.

Tịch Si Thần rõ ràng có sững sờ, sau đó nhanh chóng gạt gao kéo tôi vào lòng, lực đạo như vậy cơ hồ muốn nghiền nát tôi ra.

“Không....” – Tiếng nói bị đè nén cũng không đến mức đứt quãng, mà chỉ quá đổi nghẹn ngào – “Không đủ nữa rồi, An Kiệt, bây giờ...anh muốn em yêu anh...”

Tịch Si Thần buông tôi ra, dưới cái nhìn chân thành mà gần như tham lam ấy, tôi có chút bối rối ngập ngừng...

“Anh yêu em, An Kiệt, anh yêu em...” – Tiếng nói mê ly nhỏ nhẹ, anh bắt đầu hôn bả vai tôi, đầu lưỡi ẩm ướt ấm áp khiêu khích da thịt tôi.

“Tịch Si Thần...” – Run rẩy nói nhỏ, muốn đẩy anh ra, thế này quá nhanh, hơn nữa đầu óc tôi bây giờ còn lẫn lộn, tôi buồn bực bởi mình bị sự si cuồng của anh cuốn hút, rồi mê hoặc.

“An Kiệt, anh yêu em...” – Anh lại nói nhỏ một lần nữa.

“Từ từ, a...” – Nghĩ muốn ngăn trở, mở miệng cũng là tiếng nhẹ nhàng hơi hơi hỗn hển.

Thật lâu sau đó, thờ dài một tiếng, cuối cùng, chậm rãi nâng tay lên vòng ra sau cổ anh.

Cảm giác được thân thể Tịch Si Thần nháy mắt cứng đờ! Ngay sau đó, khàn khàn trầm ngâm, khuôn mặt đẹp đẽ ửng hồng chôn thật sâu vào trong tóc tôi – “An Kiệt, anh chỉ sợ...” – Nghẹn ngào, mang theo hơi thở nồng đậm tình dục bị kiềm chế – “Anh không muốn làm tổn thương em.”

Tôi nhắm mắt, hơi kiễng mũi chân, đem đôi môi run rẩy nhẹ nhàng ấn lên đôi môi lạnh lẽo kia.

Đôi gát mình cũng được, nhưng mà, tôi muốn tin tưởng, bởi vì, nếu chẳng bạn lòng, thì sẽ chẳng khó chịu nhiều như vậy..... bởi vì, Tịch Sĩ Thần, em thật sự đã để ý đến anh nhiều hơn...

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Áp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Đang mơ màng, cảm thấy được có một bàn tay không ngoan ngoãn thông thả mà mềm nhẹ mơn trớn chân mày tôi, dọc theo khóe mắt, lướt qua hai má, dừng lại ở môi, vuốt ve, mềm mại mà có chút nghịch ngợm, đụng chạm như vậy khiến hô hấp của tôi dồn dập lên, hơi hơi mở ra miệng, giây tiếp theo nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng cười nhẹ nhàng lười biếng, sau đó, môi bị người ta không thương tình phủ lấy...

Chậm rãi mở mắt ra, trong phòng tranh tối tranh sáng khiến tôi nhất thời không biết mình đang ở đâu, cho đến khi khuôn mặt đẹp đẽ kia trở nên rõ ràng giữa móng lung, ký ức về buổi tối hôm qua chậm rãi trở lại, mặt nháy mắt ửng hồng, nghiêng người quấn mình vào trong chăn, tay phủ lên trán.

Thân thể trầm xuống, một đôi cánh tay thon dài ôm cả tôi cùng với chăn nhét vào vòng tay ấm áp đằng sau lưng, tiếng cười nghẹn nghẹn ôn hòa vọng tới trong tim, những ngón tay ẩm ướt trườn lên quần lấy tóc tôi.

Hơi thở tràn đến gáy cũng có chút nóng bỏng, không khỏi làm tôi lại run lên.

“Cũng thật miễn cảm.”

“...Ngứa quá.” – Mở miệng tiếng nói có chút yếu ớt mà khàn khàn.

“Làm sao mà ngứa?” – Hồi cũng thực chân thành, nhưng vẫn cứ hôn, cắn, liếm láp đằng sau gáy vô cùng ác ý.

Tôi hơi hơi quẫn bách, đưa tay ra định ngăn chặn sự xúc động của anh.

Nhưng mà Tịch Sĩ Thần lại tiện tay kéo lấy một ngón tay của tôi cho vào miệng, nhẹ nhàng mút lấy.

Tôi giật mình, nhớ lại chuyện hôm qua, hoảng hốt xoay tay lại, muốn đẩy anh ra một chút.

Anh nhẹ nhàng thờ dài, tỏ ra rất nuối tiếc, dựa đầu vào vai tôi an phận nằm, không dám làm loạn nữa.

“À, An Kiệt, Phác phu nhân gọi điện tới rất nhiều lần.” – Tịch Sĩ Thần cười nhạt cảm di động vẫn đang nhấp nháy rung trên mặt đệm đưa cho tôi, cũng “chu đáo” giúp tôi ấn nút nhận điện.

Tôi đón lấy có chút bất ngờ.

“Anatasia Giản, phiền cô giải thích việc tối qua không về nhà.” – Giọng điệu của cô nghe rất nghiêm khắc.

“Con...” – Ngược mắt nhìn cái kẻ vẫn đang chăm chú nhìn tôi mỉm cười, lại không biết nói sao nữa.

“Cậu ta đến Phần Lan, hơn nữa, con còn ở cùng cậu ta?”

“Cô à...” – Nói không lúng túng là giả, không nói dối cô được, mở miệng chỉ có thể nói mấy từ ngớ ngẩn này – “Con, con giữa trưa sẽ về.”

Người bên cạnh đột nhiên ôm sát tôi một chút, cơ thể trần trụi mang hơi ấm, tay rất nhẹ nhàng di động từ sườn eo đi lên, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm mà mờ mịt kia, tôi run lên, xấu hổ bởi rồi hẳn thiết lắc lắc đầu, nhưng chỉ thấy anh càng cười giống như một kẻ xấu xa dùng môi nói từ “Không” rồi lại cúi đầu nhẹ nhàng cắn vào cổ tôi.

“Cô hy vọng con có thể về ngay bây giờ, An.”

Bàn tay phía trước bụng cũng lên vào trong chăn, thông thả lướt lên trên.

“Đừng...” – Tôi đột nhiên có chút hụt hoi.

“An, con vẫn nghe chứ?”

“Dạ, vâng ạ, cô à, con đang nghe mà.”

“Được, An, bác nghĩ, chúng ta thật sự cần phải nói chuyện nghiêm chỉnh một lần...”

Trong chốc lát những ngón tay tao nhã kia đã vuốt ve đến trước ngực tôi (LT: chết mất, anh cũng quá hoa lệ đi, đến lúc này rồi vẫn còn tao nhã được =)), sự nóng bỏng từ trong lòng bàn tay kia khiến tôi kinh ngạc đến nỗi thiếu chút nữa đánh rơi di động trên tay, lại càng quần bách hơn, bối rối đưa tay ra giữ lấy, theo bản năng muốn ngăn cản anh tiến thêm.

Da thịt hai người vẫn còn bị ngăn cách bởi một tấm drap giường hỗn độn mà mỏng manh, so với trần trụi cũng chẳng khác nhau là mấy, sức nóng cứ từng đợt từng đợt truyền tới, rõ ràng cảm giác được những ngón tay đẹp đẽ kia đang làm loạn bên eo, mà bàn tay còn lại đang bị tôi giữ lấy, như thể một con thú bị thuần phục im lặng nằm ở nơi cực kỳ ấm áp là ngực tôi, lại khiến tôi nhất thời không biết phải làm sao.

Luyến tiếc in xuống những nụ hôn dày đặc, thân thiết mà đầy khiêu khích, mỗi một lần lưu lại dấu hôn đều ôn nhu như nước, lại cuồng nhiệt như lửa. Ánh mắt trời rạng rỡ ngoài cửa sổ theo nơi rèm buông nửa chừng rơi vào, phản chiếu trên khuôn mặt ửng hồng đầy nam tính trước mắt, càng hiện rõ mê say.

Cặp mắt đen tuyền yên lặng mà tràn đầy ám áp nhìn tôi không rời mắt, đôi môi mỏng hơi hơi gợi lên, tham lam ấn hôn xuống.

Tiếng rên rỉ mỏng manh cũng bắt đầu tràn ra khỏi miệng.

“An, cô thực sự mong con đang nghe cô nói.” – Giọng nói của cô mang tức giận rõ ràng.

Bối rối quần trí đẩy Tịch Si Thần ra, lấy tay che miệng, kiềm chế tiếng hít thở hỗn hển, sau năm giây bình tĩnh mới mở miệng, nhưng tiếng nói vẫn không bình thường như trước – “Cô à, tôi nay con gọi lại cho cô được không, con...”

Bên kia dừng lại – “Anatasia Giản, cô nghĩ, Tịch tiên sinh bây giờ hẳn là đang nằm trên giường con... phải không?”

Trời ạ, tim trong nháy mắt muốn nhảy ra khỏi ngực – “Không, không phải, cô cả nghĩ quá rồi...” – Mặt đã đỏ lựng lên, xấu hổ hận không thể vùi đầu trong gối.

Mà thủ phạm ở bên cạnh kia lại chôn mặt vào hõm vai tôi cười nhẹ, lại còn thừa cơ cắn cắn nơi mẫn cảm nhất cơ thể tôi – vành tai, bàn tay vừa nghỉ ngơi kia cũng phối hợp phủ lên ngực tôi, yêu thương khiêu khích vuốt ve.

Tôi kích động ngo ngoáy, nhưng cánh tay đặt bên eo gắt gao ôm chặt, căn bản không thể động đậy.

“Anh.....” – Nhìn anh chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy trong mắt ấy là mê mẩn tình dục, lòng vừa hốt hoảng vừa quần bách.

“Giản An Kiệt, con rốt cuộc có nghe ta nói không!” – Hồi lâu không nghe tiếng, cô hẳn đã rất tức giận.

“Cô, Cô à, con có chút việc phải cúp máy trước.” – Không cho cô cơ hội phản đối, tôi tắt máy ngay lập tức, lần này cũng không quan tâm cô sẽ nghĩ thế nào.

“Tịch.....” – Di động lại rơi xuống mặt giường, đưa tay ngăn lại cặp mắt thăm thẳm mà nồng cháy trước mặt – “Đừng làm loạn mà.”

Tịch Si Thần cười nhẹ, nắm lấy tay phải tôi, đem lòng bàn tay dán vào trong ngực anh, tôi giật mình muốn rút lại, nhưng anh nhanh tay hơn giữ chặt lấy – “Anh yêu em, An Kiệt.” – Cảm giác được rõ ràng nhịp tim anh nảy lên mau hơn.

Làn da nóng bỏng dán vào nhau không một kẽ hở, sức nóng như dòng non lấp bễ bắt đầu lan tràn, môi lưỡi bá đạo kia liếm láp hôn mút lấy làn da tôi, từ trên xuống dưới, không bỏ sót chỗ nào, khiêu khích như vậy không thể không khiến toàn thân tôi dâng lên từng đợt từng đợt sóng trào rất khó tả, bàn tay dò dẫm đưa lên, do dự, cuối cùng dừng lại ở bờ vai anh.

Tịch Si Thần đột nhiên ngẩng đầu lên, tôi cảm giác được nồng đậm tình dục trong mắt kia chỉ càng mãnh liệt hơn!

Tiếng nói khàn khàn đến đặc lại mang theo ý cười nặng nề vang lên – “Em chủ động làm anh không thể kiềm chế được.” – Sau đó là hung ác kích hôn, cắn lấy đôi môi tôi, không hề thương tình mút lấy đầu lưỡi đang tránh né, không ngừng biến hóa góc độ xâm nhập, cắn càng lúc càng gấp gáp, mạnh mẽ như thể muốn nhét tôi vào sâu trong lòng.

Tiếng rên洩 mà, tiếng hôn hển, mồ hôi li ti lấp lánh trên trán, tôi chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô ran, giờ này phút này đây, chuyện gì cũng không làm nổi, chỉ nghĩ làm sao có thể uống cạn dòng suối lạnh duy nhất kia. Cùng với một chút hành động e dè, hướng tới tiếp cận nguồn hơi nóng cuộn cuộn kia, hy vọng có thể lấp đầy sự trống rỗng đam mê này, như thể một giọt máu rơi vào trong tuyết, để mặc cho chất lỏng màu đỏ ấy lan ra.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mùa Đông Ấm Áp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Buổi chiều hôm ấy trở về gặp cô, không ngờ người nghênh đón tôi thật là ngoài ý muốn, ngồi ở phòng khách – là người mẹ hai năm qua chưa gặp mặt của tôi.

“Về rồi à.” – Mẹ tôi, Phác Ngọc Quyên, mỉm cười buông chén trà trong tay đứng dậy, nhân nhả khéo léo.

“Sao mẹ lại tới đây?” – Tôi đứng ở ngưỡng cửa một lúc, rồi mới bước vào.

Mẹ nhìn tôi, thái độ vẫn như thế, không quá nhiệt tình cũng không xa cách rõ rệt, một lúc lâu sau bà lên tiếng – “An Kiệt. mẹ nghĩ con nên theo mẹ về Trung Quốc.”

Tôi sững sốt, mí mắt vô thức sụp xuống, nhân nhặt hỏi – “Mẹ dựa vào đâu mà... muốn con trở về?”

Phác Ngọc Quyên tiến tới vài bước nữa ôm tôi vào lòng, dịu dàng nói – “Con à, mẹ mong con có thể trở về.”

“...Con biết rồi.” – Về mặt mỗi mặt không gì bằng – “Bao giờ mẹ về, con về cùng mẹ.”

“Chỉ cả, đêm nay chị ở lại đây không?” – Cô chẳng biết từ bao giờ đã đứng tựa cửa phòng bếp.

“Không, chị về quán rượu.” – Mẹ buông ra, phúi nếp nhăn trên quần áo, giọng điệu khách khí lạ lùng – “Mai chị sẽ tới, phiền em rồi.” – Nói đoạn lại quay sang tôi – “An Kiệt, con chuẩn bị một chút đi, nếu hôm nay quá gấp gáp, chúng ta có thể lui lại một ngày.”

“Không đâu.” – Tôi nói.

“Con ngoan.” – Mẹ vừa cười vừa nói.

Nhìn bóng lưng mẹ rời đi, tôi lạnh nhạt.

“An, chị ấy là mẹ con, thế nhưng, cũng chỉ là người sinh ra con.” – Tiếng cô truyền tới từ phía sau, dịu dàng an ủi.

Tôi quay người lại ôm chặt lấy cô so với người kia còn nhỏ nhắn xinh xắn hơn – “Làm sao bây giờ, con rất muốn gọi cô một tiếng mẹ.” – Đáng tiếc không phải mẹ.

Run lên một cái – “Hư nào.”

“Không, con là bé ngoan.”

“Cô tha mong con là bé hư ấy.”

“Cô à.” – Tôi trừng mắt nhìn, có chút chua xót – “Nếu có thể gặp lại Phác Tranh, câu đầu tiên của anh ấy khi thấy con sẽ là, cái đồ phiền phức như em sao đã quay về rồi.”

“An.” – Giọng điệu của cô đột nhiên trở nên cứng cỏi – “Đừng để ai chi phối suy nghĩ của con, cho dù là người con quý trọng.”

“Con hiểu mà.”

Vừa mới vào phòng leo lên giường, điện thoại di động liên reo, là Tịch Si Thần, tôi không nghe máy, tâm trạng tôi lúc này không muốn nhận bất kỳ cuộc điện thoại nào, kể cả của anh.

Buổi tối ăn cơm với cô, Tịch Si Thần lại gọi tới, lần này tôi bấm nút nhận điện.

“Có việc gì không?” – Lời nói thật dịu dàng, cũng không nhắc tới chuyện khi nãy tôi không nghe điện.

“Đang ăn cơm.”

Bên kia làm như suy nghĩ một chút – “Vốn định cùng nhau ăn.” – Dừng một chút – “Mai anh phải về một chuyến.”

Thật là... trùng hợp.

Cô ngoảnh mặt nhìn tôi, cười trừ – “Sao vậy, mới nửa ngày không gặp, đã hỏi han rồi.”

Đối với chuyện Tịch Si Thần, cô có bảo tôi vào thư phòng nói chuyện, nhưng vì quá mệt mỏi, tôi mơ màng không nghe máy, sau đó hiển nhiên là bị mắng một bài dài, nhưng rồi cũng không đi đến đâu.

“Ừm.” – Tôi trả lời Tịch Sĩ Thần.

“Không hỏi anh bao giờ quay lại sao?” – Bên kia không nghe được câu trả lời như mong muốn, nhẹ thở dài một tiếng – “An Kiệt, anh có thể đoán được vắng anh mấy hôm em cũng không nhớ anh, mà anh thì nhớ em đến nỗi không ngủ được.”

Đến lúc này, không thể phủ nhận là tâm trạng xấu của tôi đã đỡ hơn rất nhiều – “Lời ngon tiếng ngọt?”

“Không, thật hơn cả thật.”

Tôi cười nói – “Nghỉ ngơi đi, ngày mai anh sẽ bận rộn nhiều đấy.”

“Anh chỉ có ở bên em mới ngủ được.” (LT: có mà càng không ngủ được ý :>)

“Vậy thì, hôm nay anh chắc là không ngủ không nghỉ rồi.”

Bên kia truyền tới tiếng cười trầm thấp – “Em qua đây, anh ngủ.”

“Không.” – Tôi từ chối thẳng thừng.

“Cô đang nghĩ, không biết cô vốn đánh giá cao năng lực của cậu ta nhưng thực ra là đánh giá thấp rồi.” – Tiếng của cô.

Ngắt điện thoại rồi nhìn sang cô – “Sao ạ?”

“Người đàn ông ranh ma như hồ ly.”

“Thực ra so sánh với sói thì càng chính xác hơn.” – Tôi cười.

“Tâm trạng khá hơn rồi à?”

Thật không ngờ lại biểu hiện rõ ràng như thế – “Để cô phải lo lắng rồi.”

“Bây giờ mới thấy tính nhân của con có ích một chút.” – Di bất đắc dĩ nói – “Cậu ta có biết con phải về không?”

“Con nghĩ chắc là không biết đâu.”

“Không nói cho nó sao?”

“Tạm thời chưa được.” – Dù sao về rồi cũng sẽ gặp nhau, trùng hợp đến như vậy, chạm mặt nhau chỉ là vấn đề thời gian.

Máy bay cất cánh từ Helsinki tới ở thành phố A lúc bốn giờ chiều.

Tài xế của mẹ đã chờ sẵn ở cửa sân bay, lên xe về thẳng chỗ ở của mẹ ở ngoại ô phía tây thành phố A.

Mẹ đã nói trước mấy câu rồi lên phòng nghỉ ở tầng hai, tôi ở tầng dưới cũng chọn lấy một phòng khách.

Ngày hôm sau, việc đầu tiên là gọi điện cho Phác Tranh, tại anh cứ luôn đòi, mà thực ra cũng nhớ anh.

Nhớ tới lần trước vội vã chặt vật rời Trung Quốc, thực sự đã dọa anh rồi, nếu không cũng không đi rêu rao là tôi “có chấp”.

“Cái con bé này sao đã về rồi?”

“Gặp nhau cái nào, anh.” – Giọng nói the thé của Phác Tranh khiến tôi rất khoái trá.

“Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng lẽ em cứ gọi cho anh là anh lại nghĩ có chuyện không may sao?” – Phải nói là tính tình Phác Tranh có phần không tinh tế, nhưng đối với tôi lại cực kỳ cần thận.

Phác Tranh lăm băm cười nói, cũng không hỏi nhiều thêm – “Được rồi, coi như em mời.”

Lái xe đến nhà hàng đã hẹn trước, vì còn sớm nên cũng không vội vào, tôi thường không thích những nơi gò bó, tất nhiên cũng chỉ là không thích mà thôi.

Ấm áp dễ chịu, ánh nắng rạng rỡ.

Lúc này quảng trường trước mặt đang có một đám đông, neho mắt nhìn, thì ra là một số người mẫu trong và ngoài nước đang chụp ngoại cảnh, vậy xem đa số là nữ sinh, tay cầm điện thoại di động tranh nhau chụp.

Cuộc sống thường ngày của bọn họ thật là thanh nhàn hạnh phúc.

Cuối tuần giành thời gian đi mua sắm với mọi người, hưởng thụ thời thơ ấu, người yêu, người thân...

Nhìn xuống nền đá xanh, gầy gầy mấy viên sỏi.

Cũng không biết bao lâu sau, cảm giác thấy trước mặt có người, ngẩng đầu lên liền rơi vào một đôi mắt màu xanh thăm thẳm như biển sâu, những đường nét qua hóa trang trở nên rạng rỡ sáng chói hơn dưới ánh mặt trời, trang phục thiết kế táo bạo mang màu sắc trong lành trên người khiến anh thoát nhìn như thể một vị hoàng tử kiêu ngạo và bước bình một mình trốn khỏi cung điện, quý phái phi phàm không vương một hạt bụi nhỏ. (LT: *tung bông**tung bông*)

“Sao em lại ở đây?” – Diệp Lận nheo mắt khàn khàn lên tiếng.

Lấy lại tinh thần sau một chút ngạc nhiên – “Anh...” – Nhớ tới cái studio ngoài trời kia, lại thấy bộ dạng của anh, tôi cười nói – “Đang làm việc?”

Diệp Lận nhú nhú mày – “Ừ.” – Nói xong câu này dường như trong nhất thời cũng không biết nói gì thêm nữa, mà anh có vẻ như tỉnh chỉ đứng không như vậy.

“Anh...” – Nhưng tôi nghĩ kiếm chuyện gì đó để nói, dù sao cứ đứng như vậy cũng rất ngại.

“Cùng ăn com nhé.” – Diệp Lận đột nhiên ngắt lời tôi – “Chờ anh một chút.” – Nói đoạn liền xoay người chạy về phía studio ngoài trời.

Mà tôi lúc này rốt cuộc mới nhận ra, mình dường như đã trở thành tiêu điểm của rất nhiều người.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mùa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Edit: Liệt Tuyết(juukapup)

Nhìn Diệp Lận chạy lại chỗ sân khấu ngoài trời, cho dù bị bao nhiêu người vây quanh, vẫn nổi bật rõ ràng như thế, mà mình này đây thôi còn không nhận ra.

Có điều, anh vừa ngo ý mời dùng com, nhưng tôi nhất định sẽ không nhận lời.

Đưa tay che nắng, cảm thấy hơi nóng nực, quyết định đi vào nhà hàng trước.

Nhưng không chờ tôi xoay người, cánh tay đã bị người ta nắm lấy – “Tiểu thư, chờ chút.” – Tiếng nói tươi đẹp mang theo hương vị mùa hè.

Một cậu trai thanh tú, tôi cúi đầu nhìn bàn tay bị cậu ta nắm, có vẻ như vì vừa vội vội vàng vàng chạy tới, dùng hơi nhiều sức, nên hơi hơi đau.

“A, xin lỗi!” – Cậu trai cũng nhận ra hành động của mình, buông tay – “À mà, anh Diệp mời chị qua đó.”

Diệp Lận? Nhìn lướt qua đám đông tới chỗ sân khấu ngoài trời lần nữa.

“Diệp sư huynh nói mời chị qua bên đoàn làm phim chờ một chút, sẽ không lâu lắm đâu, chỉ mười phút thôi.”

“Sao tôi phải đi?” – Tôi cười nhạt nhẹ nhàng nói.

“Ờ?”

“Sao lại đứng ở cửa vậy?” – Là tiếng của Phác Tranh.

“...Chào, Tranh.” – Nghiêng người nhìn Phác Tranh cách chừng hai mét đang bước về phía tôi, mặt tươi tỉnh hẳn lên.

“Không phải là bị người ta không cho vào chứ.”

“Vâng.” – Tôi trầm tư một chút, cười đáp – “Vẫn đang chờ vị Đồ Long kỵ sĩ đây hộ tống mà.”

“Vào thôi, không khéo lại xiù mất.” – Phác Tranh tới ôm lấy tôi.

“Bây giờ cũng không dễ ngắt xiù như vậy đâu.” – Tôi cười, tự nhiên ôm lấy cánh tay Phác Tranh, xoay người nói với cậu trai vẫn đứng bên kia – “Tôi sẽ gọi điện cho anh ấy.”

Cậu trai giật mình, sực tỉnh rồi mặt hơi ửng hồng – “Chuyện đó, chị, Diệp sư huynh...” – Thốt ra lại nuốt vào rồi chẳng thể nói được một câu rõ ràng.

“Đừng lo, tôi sẽ gọi điện lại cho anh ấy, anh ấy sẽ không làm khó cậu đâu.” – Tôi nhẹ nhàng cười nói.

“Không, không phải.” – Cậu ta lắc đầu.

Cái kiểu nói chuyện mơ mơ hồ hồ này không khỏi khiến tôi nhú mày.

“Sao vậy? Người quen à.” – Phác Tranh nói.

“Không hẳn là quen, đàn em của Diệp Lận mà.” – Tôi thần nhiên nói.

“Diệp Lận?” – Phác Tranh liếc mắt nhìn tôi.

Tôi chỉ chỉ sân khấu ngoài trời trước mắt.

Một lúc lâu sau, Phác Tranh đột nhiên nói – “Có muốn qua xem không?”

“Vâng?”

“Đi nào.” – Phác Tranh kéo tôi đi về phía sân khấu ngoài trời, phản ứng chậm, thế là bị anh lôi đi mất.

“Này, chú em, đi nào!” – Phác Tranh ngoái lại hồ lớn.

Tôi ngẩng đầu nhìn sùnn mặt Phác Tranh, nhất thời không hiểu rõ ý đồ của anh.

Đi tới rìa đám đông, tôi gần mới biết sân khấu ấy tỏa ra hiệu quả không thể coi thường, ánh sáng trắng mạnh mẽ chiếu lên đài cao, tuy là ban ngày, nhưng sự lạ lùng ấy tạo nên cảm giác đặc sắc mới mẻ, phong nền xung quanh là màu tối, làm tôn lên người mẫu, xinh đẹp mê người, mà Diệp Lận đứng ở chính giữa lại càng chiếm được sự nổi bật vô cùng, thay bộ trang phục màu xanh ngọc với trang sức tí mĩ màu lục, trên mặt bột phấn màu lam nhàn nhạt mà đẹp dễ như ăn như hiện, khuôn mặt trầm tĩnh, ung dung tùy ý để người ta tạo hình.

Anh luôn luôn biết mình phải biểu hiện như thế nào.

Một lát sau ánh mắt anh chậm chậm hướng về phía tôi đang lẫn trong đám người, như thể một cái nhìn chuyên chú tập trung, rồi không hề rời đi, động tác của anh đơn thuần mà tự nhiên, ánh nhìn chăm chú như vậy lại không khiến người ta chú ý đến tôi, bởi trước mặt anh là một diễn viên bẩm sinh, mà tôi thì không phải, nên sau đó cứ phải cố hết sức tránh đi ánh nhìn đó.

Trên sân khấu phát lên một bản nhạc nhẹ nhàng, những người mẫu lại thay đổi biểu hiện.

“Anh tính gì vậy?”

“Em không muốn gặp cậu ta?” – Phác Tranh hỏi lại.

“Em đang hỏi suy nghĩ của anh mà, Phác Tranh.” – Tôi nói có chút nghiêm túc hơn.

“Em...” – Phác Tranh toan mở miệng đã bị một cô gái chạy tới ngắt lời.

“Tôi là trợ lý của Diệp Lận, xin mời theo tôi tới hậu trường.”

Dừng một chút rồi tôi nói – “Phiền cô.” – Nếu đã đến đây rồi, có từ chối nữa cũng dư thừa, nói thế nào thì gặp Diệp Lận cũng là chuyện cần thiết, tôi chỉ không biết Phác Tranh muốn gì, anh muốn... tác hợp tôi với Diệp Lận sao? Tuy khả năng này tính ra cũng không cao, dù sao Phác Tranh hẳn cũng đã nghe chuyện Diệp Lận sẽ kết hôn cùng Dương Á Lợi rồi, hơn nữa, anh phải hiểu rõ thái độ của tôi nữa, như vậy, bây giờ, anh làm những điều này... là xuất phát từ mục đích gì, chẳng lẽ thực sự chỉ thuần túy là ghé qua xem người quen, hay là, có ai đó cũng bắt đầu mong anh sẽ làm gì đó rồi...

Đi vào hậu trường, cũng không nhiều người lắm, có mấy chuyên gia hóa trang và phục trang đang bận rộn, người mẫu lục tục đi ra ngoài.

Nữ trợ lý kia liền đưa tôi cho tôi và Phác Tranh một ly cà phê, tôi vừa đón lấy cái ly thì cảm thấy được một luồng ánh mắt hướng tới từ phía sau, quay đầu lại không bắt ngờ gì khi thấy Diệp Lận đang đi về phía tôi.

Tôi đứng thẳng lưng, giữ vững biểu tình vốn có trên mặt.

“Còn tưởng rằng em sẽ đi.” – Diệp Lận đi tới trước mặt tôi, khi nói đã bước tới gần lắm rồi, giọng điệu còn có phần mờ ám, nói xong liền nhìn về phía người bên cạnh tôi – “Phác Tranh, đã lâu không gặp.”

Phác Tranh cười cười – “Dạo này công việc thật bận rộn.”

“Cũng không tệ lắm” – Diệp Lận uể oải trả lời.

“Công việc bạn rộn luôn luôn tốt.”

Diệp Lận nghe vậy liền có chút trầm ngâm – “Không ngờ cậu cũng quan tâm chuyện của tôi.”

Phác Tranh không để ý, cười nói – “Tính ra thì tôi cũng là bạn học cùng trường với cậu.” – Ngừng một chút Phác Tranh còn nói – “Huống chi từ khi cậu qua lại cùng An Kiệt thì tôi cũng đã coi cậu như em trai.”

Tôi vô thức nhướn mày.....Phác Tranh là người hiểu rõ lòng tôi nhất.....nhưng sao bây giờ..... – “Được rồi, tôi chợt nhớ ra còn có việc phải làm” – Phác Tranh quay sang tôi – “Anh đi trước nhé, lát để Diệp Lận đưa em về.” – Vỗ nhẹ nhẹ lên cánh tay tôi.

Tôi chợt có chút phiền lòng, phui phui tay áo khoác tượng trưng – “Còn phải chụp không?” – Nhìn Phác Tranh đi về phía cửa ra của hậu trường, nhân nhạ mở miệng, tất nhiên là nói với Diệp Lận.

Diệp Lận nhìn tôi, ánh mắt lóe lên ánh sáng khó hiểu – “Anh đi thay trang phục.”

“Chị Amy nói bạn gái của Diệp Lận tới, đâu đâu?” – Diệp Lận vừa mời rời chân đi, một cô gái cao gầy đã lao tới hậu trường.

“Bạn gái của Diệp Lận sao, công tử đây cũng khá là hứng thú.” – Một người mẫu nam cũng tiến vào.

“Trời ạ, John quả có khả năng khiến người ta chết đi sống lại mà, tôi nghĩ tôi phải ngủ mất một ngày một đêm.” – Lần này là một người mẫu nam là người lai, rất thiếu thanh lịch đá giày trên chân ra – “Được rồi, ấy ấy của Diệp thiếu gia đâu nào, để tôi nhìn xem nào.” – Nói đoạn hai mắt liền bắn phá xung quanh.

Vừa nhìn thấy tôi một cái liền bật cả người dậy chạy tới – “Aha, nhất định là cô rồi!”

Người mẫu nam vào lúc trước cũng huyết một tiếng sáo, nhìn tôi liếc mắt, cười nói – “Nếu tranh với cậu ta, ai sẽ thắng nhỉ?”

“Nếu vậy thì cậu nên chuẩn bị sẵn tâm lý quyết tử.” – Tiếng nói nhẹ nhàng đặc biệt của Diệp Lận từ phòng thay đồ truyền tới, hơi dựa vào khung cửa, lời nói mang vẻ dịu dàng.

“Ăn thôi, ăn thôi, ăn thôi.” – Thêm mấy người nữa lục tục tiến vào.

“Diệp sư huynh, chúng ta đi ăn món Hàn Quốc nha.”

“Sư huynh nhà em hôm nay không rảnh đi ăn món Hàn Quốc với em đâu.” – Một người mẫu nam mở miệng trêu chọc.

“Ồ? Đúng rồi, sư huynh, bạn gái anh đâu?” – Cô gái vừa vào còn đang ngồi trước bàn hóa trang tháo trang sức hào hứng hỏi.

“Xinh đẹp mà không rực rỡ, mềm mại mà không yếu đuối, lạnh lùng mà không băng giá, tôi là trưởng nhóm này, John, khi nào muốn chụp ảnh quảng cáo cứ tìm tôi.” – Một người đàn ông trung niên ngoại quốc cười đưa tôi danh thiếp.

Vậy ra người vừa chụp ảnh trên sân khấu vừa rồi đây chính là người phụ trách của họ.

“Diệp sư huynh, nếu là bạn gái, vậy cùng chúng ta đi ăn được không?”

“Đúng đó, tôi cũng muốn hẹn hò nhiều chút tỷ lệ thắng sẽ lớn hơn.”

“Haha, Boss cũng tán thành rồi, Diệp thiếu gia, nói xem?”

Diệp Lận cười, có chút phối hợp.

Tôi không biết vì sao cục diện lại trở nên hỗn loạn như thế này.

Tuy rằng Diệp Lận có vẻ như không có phản ứng gì, nhưng cũng có vẻ như rất ưng ý kiến của họ, cũng không quyết định lựa chọn gì.

“Vốn định đi riêng, nhưng giờ xem ra không được rồi, đi cùng nhé, không sao chứ.” – Diệp Lận đi tới, tiếng nói có chút ngọt ngào nhẹ nhàng hỏi.

Tôi chớp chớp mắt.

Diệp Lận kéo tay tôi – “Nếu phải ăn cùng, ăn ở đâu chẳng như nhau.” – Tiếng cười tà tà mang theo sự độc tài không cho phản bác.

Anh nắm tay tôi rất chặt, muốn rút tay về mà khó quá, chau mày cúi đầu.....trái tim trong nháy mắt thất lại.....noi cổ tay đeo khăn lụa kia.....không cẩn thận để lộ ra, là vết sẹo sao?! Trời ạ, rõ ràng sâu đến như vậy.....làm sao có thể.....

Bàn tay kia bung lấy đôi môi run rẩy, ngăn đầu quan sát bóng lưng đẹp đẽ phía trước.

.....Tự sát sao.....

Vì, cái gì.....

Có lẽ là vì sao.....

Diệp Lận, lần này, anh đang chơi trò gì vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ám Áp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Edit: Liệt Tuyết(juukapup)

Tình huống bây giờ trở nên khá là kỳ quái, nói chung, tôi ngồi trong nhà hàng, đối mặt với một nhóm đồng người có thể coi là thuộc về giới giải trí, có chút đau đầu.

“Cái này có vị rượu.” – Diệp Lận lấy khỏi tay tôi món đồ uống màu hồng nhạt, đưa lại một cốc nước tinh khiết.

“Oa oa oa, Diệp sư huynh cũng biết chăm sóc người khác!”

“Anh mọi khi cũng vẫn chăm sóc em mà.” – Diệp Lận nhướn mày.

“Nói thế nào nhỉ, à, dịu dàng, sư huynh, anh là người không biết dịu dàng.”

Diệp Lận cười khê một tiếng – “Nhưng cũng thật không ngờ hình tượng của anh trong lòng em lại to lớn như vậy.”

Cô gái tên là Trần Lâm Lâm lẽ lẽ lười, cười tinh nghịch không nói gì thêm.

“Giản tiểu thư, chị với sư huynh quen nhau như thế nào vậy?” – Cô gái tên Amy, người có thể nói là điềm đạm nhất trong đó.

“Anh yêu cô ấy từ cái nhìn đầu tiên, mấy đứa đừng làm phiền cô ấy nữa, OK?”

“Sư huynh, anh cứ như vậy rất giống gà mái mẹ.”

“Lâm Lâm Trần, phiền cô chú ý cách dùng từ.”

“OK, OK.”

“Giản tiểu thư, món ăn không hợp khẩu vị sao?” – Tôi nhớ là anh ta họ Trì.

“Không có.” – Vô tâm gầy gầy đĩa thức ăn trước mặt.

“Tôi có dạo cho rằng tình yêu từ cái nhìn đầu tiên đều chỉ là nhất thời thấy đẹp thôi, trôi qua rồi cũng hết, tôi nói đến là ấn tượng, cô cũng biết, cảm giác ban đầu của người ta thường mong manh, Giản tiểu thư, ấn tượng về cô rất.....rất rất mạnh, dù là về ngoại, khí chất hay là phẩm cách, cảm giác.”

“John, đừng có ý đồ gì với cô ấy.” – Diệp Lận miễn cưỡng mở miệng.

“Haha, tôi chỉ muốn kiểm tra xem cô ấy còn giữ danh thiếp của tôi hay không thôi.”

Mọi người cười ha ha – “Boss, ông mà cũng có lúc phải đuổi theo người ta hy vọng được chụp ảnh cơ đấy.”

“Hy vọng, à, có thể nói như vậy, cô ấy cho tôi cảm hứng, mới gặp nhau một lúc ngắn ngủi, dư cang....cảm thấy vô cùng, có điều cô ấy không phải người đầu tiên mà tôi ‘theo đuổi’.”

“John, tiếng Trung của ông thực sự cần phải cố gắng thêm.” – Diệp Lận rót cho ông ấy một ly rượu.

“Câu này nghe thật là khó chịu, tôi tới Trung Quốc mới hai năm, có thể đạt tới trình độ này cậu phải khen tôi là thiên tài mới phải.” – Hai người chạm cốc thật ần ý – “Đương nhiên, nếu có ai đó biết tiếng Pháp, tôi nghĩ tôi sẽ tiến bộ nhanh hơn.”

Mồ hôi ra đầy trong lòng bàn tay khiến tôi khó chịu cực kỳ, muốn đi tới nhà vệ sinh để rửa tay, vừa đứng lên liền nghe thấy tiếng chuông gió ngoài cửa.

“Tịch tiên sinh.” – Tiếng nhân viên phục vụ trong nhà hàng truyền đến.

Tịch? Ngực run lên. (LT: xoẹt rồi, thế này có coi là hồng hạnh xuất tường bị bắt quả tang không nhỉ?)

Ngước mắt.....Tịch Sĩ Thần! Thực sự, có chuyện trùng hợp đến vậy ư.....Tôi đứng tại chỗ, một lúc lâu cũng không có một chút động tác gì, thực sự là có chút kinh ngạc.

Anh hôm nay, mặc một bộ vest giản đơn nhạt màu, quần màu tối, tóc đen có chút tự do, nhưng cũng không đến mức quá lộn xộn, mặc một bộ trang phục thanh tao lịch sự như vậy lại hài hòa và tuần nhã đến bất ngờ, mang theo kính mắt gọng bạc, càng thêm ôn hòa, chỉ là thái độ bình tĩnh lạnh nhạt vẫn khiến người ta không dám đến gần như trước.

Tôi chắc chắn, chỉ trong nháy mắt, anh đã nhìn thấy tôi, thế nhưng, cũng chỉ trong giây lát, ánh mắt anh lại thần nhiên chuyển đi, biểu tình trên mặt không một chút biến hóa, vẫn bình tĩnh như thế.

Mấy người đàn ông theo sau Tịch Sĩ Thần, đi theo sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, đi về phía tôi, khi chỉ còn cách tôi chừng chục mét, đột nhiên John nhảy dựng lên – “A, Elvis Tịch!”

Tịch Sĩ Thần bởi...một tiếng gọi này, đang đi lướt qua tôi liền dừng lại, ánh mắt nhìn về phía John.

“Thật là trùng hợp mà, Tịch tiên sinh, có thể gặp được anh ở đây!”

Tịch Sĩ Thần nhú nhú mày, còn đang nhớ lại, sau đó thực sự cũng nghĩ ra được – “John – Feld?” – Giọng điệu chậm rãi lạnh lùng

“Đúng vậy, Tịch tiên sinh vẫn nhớ, đó là vinh hạnh của tôi.”

Tịch sĩ thần như thể lơ đãng liếc mắt nhìn một lượt người ngồi trước bàn ăn, sau đó quay về phía John nhẹ nhàng gật đầu – “Xin lỗi không tiếp được.” – Giọng nói bình thường khách khí xa cách.

Nhìn bóng dáng cao gầy ấy biến mất đằng sau hàng ghế đầu hành lang, tôi mới ngồi xuống, không biết là cố tình hay vô ý, khi anh vừa mới đi lướt qua tôi, những ngón tay lạnh như băng lướt qua lưng tôi, lưu lại một mảnh lạnh lẽo.....Bất giác tôi đưa tay xoa lên nơi ấy, hơi lạnh còn đọng lại.

“John, người đó.....”

“Elvis Tịch, CEO của Thành Nghiệp, tính ra là ông chủ của mấy người đấy.” – John trả lời.

“Cái này ông không cần nói chúng tôi cũng biết, tốt xấu gì cũng là tổng giám đốc mà.” – Trần Lâm Lâm cười nói.

“Tôi đã từng xem rất nhiều bài viết về anh ta.” – Amy cũng hiếm hoi phụ họa.

“Boss, sao ông có thể quen được với anh ta, ý tôi là làm sao mà anh ta cũng biết ông, dù sao, nhân vật như vậy.....”

John cười ha ha – “Anh ta là người đầu tiên tôi muốn theo đuổi.”

Mọi người xôn xao.

“Bị từ chối hả?”

John cười cười – “Lúc ban đầu không biết thân phận của anh ta, khi gặp là ở ngoài tổng công ty, đuổi theo anh ta để mời làm người mẫu cho tôi, chỉ chưa thấy ai có thể lạnh lùng đến vậy, nhưng mà sau đó, ha ha, không dám đi nữa, đặc biệt sau khi biết anh ta là ông chủ của ông chủ của mình, tôi nghĩ, tôi vẫn còn muốn giữ một ít công ăn việc làm.”

“Nhìn qua đúng thật là loại người không dễ tiếp cận.” – Trần Lâm Lâm chống cằm nói theo.

“Nhưng mà nói thật, anh ta thật là xuất sắc, lắm tiền, đẹp trai, còn gì nữa nhỉ.....chắc, như ở trong tiểu thuyết đi ra.” – Cô gái lại xuýt xoa khen ngợi.

“Muốn làm dâu nhà giàu có sao?” – Một người mẫu nam cười nói.

“Có ai làm ngôi sao mà không phải vì muốn làm dâu nhà giàu.”

“Ôi chào Lâm Lâm, cô lại vợ đứa cả năm rồi, vẫn có một số người hiến thân vì nghệ thuật mà.”

“Đúng đúng đúng, giống như chị Amy vĩ đại của chúng ta.”

“Con bé chết tiệt kia.”

“Cora, đừng nhìn nữa, sớm mắt hút rồi! Haha, cô không phải mê anh ta rồi chứ?”

“Sao có thể! Chỉ là yêu thích thuần túy mà thôi, chị biết mà, người đàn ông quá đỗi xuất sắc thì không an toàn.” – Cora quay đầu lại cười.

“Cô nghĩ anh ta có vẻ không an toàn.”

“À, thực ra, em nghĩ mình không xứng với anh ta.”

“Cora nhà chúng ta mà có thể thốt ra cái lời này! Cô là cô gái tự tin nhất M-SHANG đấy nhé!”

“No, No, cái này với lòng tin không liên quan, người như vậy quá cao xa, rất khó nắm bắt, mà em chỉ thích nắm chắc trong tay.” – Nói xong liền trừng mắt nhìn đẹp đẽ.

Có người phụ họa, có người cười, có người tranh luận.

Tôi chẳng cần biết cho dù “ngôi sao” là ai, vẫn là ở trong bát quái, thật là hết thấy đều rất đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Áp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Edit: Liệt Tuyết(juukapup)

Hóa đơn của quý vị, Tịch tiên sinh đã trả rồi.

“Vị họ hàng này của em thật là hào phóng” – Diệp Lận, kéo tôi đi, về mặt vẫn bình thản lạnh lùng.

Tôi có ý lảng tránh đề tài này, ngược mắt nhìn đám người đi về hướng ngược lại với chúng tôi vẫy vẫy tay tạm biệt – “Anh không đi cùng bọn họ sao?”

“Anh bây giờ muốn ở cùng em!” – Đột nhiên đứng lại, biểu tình của Diệp Lận không được tốt cho lắm, bữa cơm vừa rồi anh vẫn luôn trầm mặc, bây giờ có vẻ như là bùng nổ hết ra.

Tôi cũng nhìn anh, nói thực, đến giờ vẫn không nghĩ lại đi cố sức đo đếm suy nghĩ trong lòng anh, bởi đã không còn sức lực như vậy nữa, cho nên, tôi chọn phương pháp trực tiếp nhất.

Kéo tay trái của anh.nơi đó quấn một chiếc khăn lụa màu đen mềm mại tinh xảo.

Diệp Lận cả kinh, toan rút tay về, nhưng bởi tôi nắm tay rất chặt mà không rút ra được, mặt rất không tự nhiên quay sang một bên, tay có chút run rẩy.

Vuốt ve vết rạch kia, ngón tay trơn trượt như chìm trong vết thương ấy – “Em muốn biết, vì sao?” – Ngẩng đầu nhìn anh.

“Không vì sao cả!” – Diệp Lận run run môi, sóng mắt vốn luôn bình tĩnh dường như bị một trận gió phá vỡ, tan nát và u buồn.”

“Diệp Lận.”

“Em sẽ quan tâm sao?! Em sẽ để ý sao?” – Những đường nét đẹp dễ bỗng trở nên tươi sáng, về mặt cũng trở nên cố chấp hơn.

Tôi bất đắc dĩ thở dài – “Em vẫn quan tâm anh mà, anh rất rõ ràng, không phải sao.”

“An Kiệt, An Kiệt, An Kiệt!!!” – Diệp Lận hung hung kéo tôi vào trong lòng – “Anh không chơi nữa! Giãn An Kiệt! Anh không chơi! Anh chịu thua! Anh chịu thua rồi!”

Tôi không giãy dụa cũng không hề phản kháng, một lúc lâu sau tôi mới nhẹ nhàng nói – “Anh lợi dụng cô ấy, cô ấy nào có tội tình gì.”

“Cô ấy.sẽ ổn thôi.”

“Vẫn là thật ích kỷ mà.”

“Ừ đấy! Anh ích kỷ, anh hẹp hòi!” – Vòng tay trong nháy mắt càng siết chặt – “Nhưng mà, đừng quên, Giãn An Kiệt, chính em đã lôi phần xấu xa này

ra.” – Câu cuối cùng kia, anh nói nhỏ nhẹ mà quyến rũ.

Tôi im lặng.

“Giản tiểu thư.” – Một giọng nói kính cẩn vang lên.

Cả hai chúng tôi đều sững sốt.

Quay đầu nhìn cách mình năm mét không biết từ khi nào đã đỗ một chiếc xe màu đen, cùng với tài xế đứng bên cửa xe.

Diệp Lận cười khê buông tôi ra, có điều tay phải vẫn giữ chặt ở thắt lưng như cũ – “Xem ra tài xế miễn phí anh đây hôm nay không dùng đến rồi.”

“Giản tiểu thư, tiên sinh bảo tôi đón tiểu thư về.”

Vị tài xế này tôi đã gặp, ông ta là người đi theo Tịch Si Thần. Tịch Si Thần sao.

Còn đang nghĩ ngợi, trán bị người ta nhẹ nhàng hôn lên một cái – “Thực ra, anh rất muốn đưa em về, nhưng mà, đột nhiên anh có chút việc, để ông ta đưa em về nhé.” – Nụ cười của Diệp Lận có chút mờ ám.

“Diệp Lận.” – Dùng chút lực đẩy anh ra, thái độ rõ ràng như thế của anh là diễn cho ai xem vậy.

“Anh muốn theo đuổi em một lần nữa, Giản An Kiệt.” – Hơi thở của anh lướt qua vành tai tôi, tuyên bố lời thề chỉ có mình tôi nghe được, nói xong liền tiêu sái xoay người đi về phía chiếc xe thể thao của mình.

Tôi có phần không phản ứng kịp, nhìn chằm chằm theo anh hướng về phía chiếc xe đỗ trước cửa nhà hàng, rồi lại nghênh ngang phóng đi.

Đến tận cùng là có ý đồ gì vậy.

“Giản tiểu thư, xin mời lên xe nào.” – Giọng người tài xế mang chút nóng vội kéo tôi khỏi mạch suy nghĩ.

Tôi ngừng một chút, gạt đầu, không để ý ông ta, mở cửa sau ngồi vào.

Cửa xe vừa khép lại, một cổ lực đạo mạnh mẽ lôi kéo lấy tôi từ phía sau, rơi mạnh vào trong một vòng ôm ấp, mà miệng bởi kinh ngạc mà hé ra trong nháy mắt liền bị che lại, hương bạc hà thơm mát quen thuộc xộc vào trong mũi, cổ sức mút vào, trần trọc, kéo theo một chút đau đớn, tấn công cướp đoạt tìm kiếm xâm nhập vô cùng gấp gáp, như thể muốn cho những cảm giác chân thực nhất chứng thực tất cả.

“Si Thần.” – Tôi tưởng chừng như bị ai đó hôn đến ngạt thở, thân thể hơi run rẩy, ánh mắt mê ly nhìn gương mặt tuấn nhã xuất chúng trước mắt.

Tịch Si Thần nặng nề nhắm mắt lại, hít sâu một cái rồi buông ra, ngón tay siết chặt đến tái nhợt.

“Trần Tuấn, lái xe đi.” – Chậm rãi lạnh lùng mở miệng, ánh mắt nhìn xuyên qua cửa sổ xe, nhìn ra phía bên ngoài, mơ hồ, lạnh lexo và xa cách.

“Em muốn xuống xe.” – Tôi bất ngờ nói, giọng điệu rất bình tĩnh.

Cảm giác được thân mình anh sững sờ.

Tôi xoay người thử mở cửa, cửa không nhúc nhích – “Cho em xuống xe.” – Giọng điệu tôi không hề nôn nóng, bình thường đến không thể bình thường hơn.

“Trần Tuấn, anh xuống xe đi.”

“Tịch Si Thần!”

“Chết tiệt, em rốt cuộc còn muốn giày vò anh đến khi nào.” – Gần như cứng cỏi kéo tôi vào lòng, đôi khát đề xuống, thô bạo đến mất hết cả tao nhã vốn có, thô bạo bởi xúc động mãnh liệt đến nỗi không không chế được, khó chịu đến không thở nổi khiến tôi mấy lần gãy dựa khỏi nụ hôn của anh, nhưng vẫn bị rơi vào vòng truy đuổi đến ngạt thở.

Thân thể bị ôm chặt ngăn cho không thể nhúc nhích mảy may, tôi nhắm mắt lại, bắt đầu không rõ mình rốt cuộc muốn làm gì nữa.

Đúng, tôi vừa rồi tức giận, tức giận vì anh khó chịu, tức giận vì rất là khó chịu khi mà anh khó chịu vì mình. (LT: xoắn cả não =.=’)

Cuối cùng, tôi trầm ngâm thờ dãi nói – “Tịch, không nên ở đây.”

Anh ngừng lại, buông, nhìn tôi, giây tiếp theo lập tức xúc động cúi xuống hôn lên môi tôi, nụ hôn lần này rất nhẹ, cũng rất dịu dàng.

Tình triều cuộn cuộn, như sóng biển trào lên lại chìm xuống, hai tay tôi bám sâu vào drap giường, cặp mắt sâu thẳm và đen đặc kia nhìn tôi chăm chú, dục vọng nóng bỏng rõ ràng đến vậy, chậm rãi, anh phủ người xuống, bờ môi nóng rực liếm từng chút từng chút một, mạnh mẽ mà lại có phần thông thả mang theo ý trừng phạt nghiêm khắc, cuối cùng, đầu lưỡi nóng ẩm dừng lại phía dưới xương quai xanh, mạnh mẽ hôn mút, mồ hôi nơi da hai người dãn vào

nhau bốc hơi bởi sức nóng, cảm giác được ngón tay nóng rực luồn vào dò xét phía dưới mình, cảm giác khô nóng khó chịu khiến tôi không ngừng phát run, sự tấn công của anh không mang theo dịu dàng, thậm chí có thể nói là dã man, hết sức mà ác liệt đến vậy, không khỏi thốt lên – “Tịch...”

Anh ngắt lời tôi, lời kéo tay phải của tôi tới thăm dò nơi bí mật của anh, tôi sửng sốt, muốn rút tay về, nhưng lại bị anh bá đạo khóa chặt lại, không thể nào chạy trốn, hơi ấm thiêu đốt cùng với cảm giác nóng cháy chân thực khiến tôi gần như xấu hổ muốn chết, nhưng anh có vẻ như muốn cho tôi cảm nhận được sức nóng chưa từng có ấy, tay phải yếu ớt được dẫn dắt, dùng lực run rẩy mà trúc trắc, phóng tung đầy khiêu gợi.

Dây dưa cuồng loạn, ngọn lửa trong mắt anh càng lúc càng cháy bỏng, lạnh lùng cao quý thanh nhã thường ngày không thấy đâu cả, chỉ còn lại một mảnh ham muốn nóng rực.

.....Anh bắt đầu thực sự chiếm lấy cùng cướp đoạt, tôi chỉ cảm giác trước mắt nổi lên một màn sương mù mênh mang dày đặc, sau đó liền rơi vào hỗn loạn bởi bị đòi hỏi mãnh liệt, nhịp điệu tình ái nương theo khoái cảm cuồng loạn, rơi vào trầm luân.....Thân thể ẩm ướt, drap giường mềm mại mà đáp dính, tất cả đều như quá đỗi vội vàng, rồi lại như dĩ nhiên là vậy...

Dư vị của đợt sóng vừa rồi còn chưa lắng xuống nửa phần, no nê thỏa mãn rồi mà anh vẫn lại bùng binh nảy sinh đòi hỏi(LT: chị quá ngây thơ, với sói chả bao giờ là đủ), khuôn mặt đẹp đẽ không gì sánh được, chăm chú nhìn tôi khao khát mà si mê, ngọn lửa trong đáy mắt đen sâu thăm tỏa ra sức nóng như muốn thiêu cháy tôi, xám chiếm vô cùng gấp gáp khiến tôi không kịp thở rồi một lát sau đó lại rơi vào một...đợt sóng cuộn trào nghiêng trời lệch đất khác.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Edit: Liệt Tuyết(juukapup)

Ánh mặt trời mong manh mờ hồ theo song cửa sổ chiếu vào, con gió êm dịu mát lạnh khẽ vén lên một góc rèm, bốn bề một mảnh tĩnh lặng, vỗ về huyết thái dương ngồi dậy nhìn xung quanh, thiết kế đặc biệt giản dị, hai màu trắng đen trang nhã là chủ yếu, bài trí rõ ràng, nhớ lại hôm qua hình như Tịch Sĩ Thần mang tôi tới một chung cư cao tầng ở ngoại ô phía Bắc.....cố gắng lắc lắc đầu, bị đau đầu buổi sáng khiến tôi không làm gì được, bọc chăn đơn xuống giường, đi về phía phòng tắm.

Thân thể trần trụi trước gương đầy những dấu vết tình ái.

Lơ đãng tắm dưới vòi sen, tìm lấy một bộ quần áo tạm coi là mặc được ở phòng thay đồ cạnh đó, hương bạc hà nhàn nhạt trên đó khiến tôi có chút nóng lên.

Day day ấn đường (LT: “眉心”mi tâm, ấn đường là điểm giao giữa hai lông mày ấy mà :D), tay vừa đặt lên nắm cửa, mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện truyền tới từ phòng khách.

“Hôm nay, con bé đó về Giản gia...”

“Phác Ngọc Quyên nói, nó thực ra vẫn sẽ nghe lời.”

“.....Sĩ Thần, con có muốn cùng về Giản gia một chuyến không?”

Sau một hồi im lặng, là tiếng Tịch Sĩ Thần – “Con sẽ qua.” – Giọng điệu bình thản không nghe ra tâm tình gì.

Chậm chạp lui về bên giường, cuộn mình nằm xuống, cũng không biết trải qua bao nhiêu hỗn loạn mới lại chìm vào giấc ngủ.

Trong mê mang, cảm giác được một bên đệm chậm rãi trầm xuống, người ở phía sau ôm chặt lấy tôi, khuôn mặt chôn sâu vào gáy tôi.

“.....Ngựa.”

Tiếng cười nhẹ nhàng – “Dậy ăn sáng nào.”

“.....Không đói.”

“Ăn một chút.

Dạ dày sẽ thoải mái hơn.”

Tôi nhàn nhạt cười, vươn tay ôm lại cổ Tịch Si Thần, nghiêng đầu hôn lấy cánh môi lạnh lẽo kia.

Tịch Si Thần hơi sững người, rồi lập tức chậm rãi làm sâu thêm nụ hôn này.

Đều ra ngoài một mình, đều có việc riêng phải làm, xét về mặt tính tình, cả hai đều có xu hướng độc lập, một chút cảm tình, sẽ không khiến tâm tính thay đổi nhiều, quấn quýt lấy nhau, thân mật không thể nào chia tách, đối với chúng tôi mà nói điều quá đỗi văn chương.

Đi tới nơi ở của Phác Tranh, không gặp được anh, nhưng lại không ngoài ý muốn nhận được điện thoại của mẹ, kêu tôi về Giản gia, tôi vâng lời.

Tôi không rõ ân oán tình thù của người lớn, cũng không muốn nghĩ ngợi nhiều, chỉ là, bà ấy là mẹ tôi.

Gạch xanh ngói đỏ, hành lang quanh co, hoa viên thơm mát, cảnh còn người mất.

Người làm thấy tôi không ngạc nhiên cho lắm, cung kính đón tôi vào nhà.

Phòng khách, Giản Chấn Lâm, Trầm Tĩnh Du, mấy người không nhận ra được cùng với....Tịch Si Thần thanh tao lịch sự ngồi một bên.

Giản Chấn Lâm vừa thấy tôi tới ngưỡng cửa, liền bảo Trầm Tĩnh Du đi đứng dậy.

“Về là tốt rồi, về là tốt rồi.....” – Già nua yếu ớt, nhưng vẫn kín kẽ cẩn thận như trước.

Bàn tay đang nắm siết chặt hơn, ngăn không cho mình tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác, nhưng mà, cái dạ dày không chịu thua kém từ lúc bước qua ngưỡng cửa cứ co quắp không ngừng, chút cháo hoa bị ép uống từ sáng xem ra lúc này không còn bao nhiêu tác dụng.

“Đây là Tiểu Kiệt sao, đã lớn thành thiếu nữ xinh đẹp rồi, bác là bác Ninh đây, còn nhớ bác không?”

“Ông Ninh, ông làm con bé sợ rồi kìa.” – Cái người trông trưởng giả cười nói.

“Xem ông Từ nói gì kìa, con bé khi nhỏ tôi cũng đã từng ôm rồi đấy.” – Người tự xưng là ‘bác Ninh’ cười phá lên, có vẻ là một người quan chức lời đời.

“Tiểu Kiệt nhà chúng ta ở nước ngoài lâu e là đã sớm quên các bác rồi.” – Trầm Tĩnh Du cười.

“Thanh niên bây giờ toàn thích sang nước ngoài sống, chẳng nhóc nhà tôi cũng ở lý bên Mỹ ba năm liền, khi về đến gọi bố cũng lạ miệng.”

“Cậu hai nhà họ Từ thế mà cũng là một thanh niên đầy triển vọng đấy chứ.” – Trầm Tĩnh Du cười.

“Triển vọng gì chứ, cả ngày ăn không ngồi rồi, hai mươi tám tuổi rồi mà vẫn chưa mang về cho tôi một cô bạn gái nào. Nếu nói thì phải là Si Thần mới hợp hợp lòng tôi, có thể có được một đứa con như thế, bảo tôi sống ít đi mấy năm tôi cũng cam lòng.”

“Si Thần đúng là... khiến người làm di như em đây cảm thấy vô cùng tự hào.”

“Haha, Tiểu Trầm, dù cô nói lời này không thật lòng, nghe vẫn thật là cảm động.”

“Bác Ninh nói thế là không được, em từ trước đến nay đều ăn ngay nói thật mà.”

Tịch Si Thần chỉ lẳng lặng ngồi, không hề tham dự bất kỳ một câu chuyện nào, đứng đưng như thể một người ngoài cuộc.

Trầm Tĩnh Du cười quay sang tôi – “An Kiệt, đứng có đứng đó, vào đây vào đây, hôm nay thật trùng hợp, mấy bác đây đều ghé thăm cha con.”

“Tiểu Kiệt.....” – Trong mắt Giản Chấn Lâm tràn ngập buồn thương và hổ thẹn.

Vẫn đứng ở cửa không bước thêm một bước – “Giản tiên sinh.” – Cuối cùng tôi cũng mở miệng – “Diễn lại vở kịch một lần nữa chẳng lẽ ông không cảm thấy.....buồn nôn.”

“An Kiệt!” – Trầm Tĩnh Du không ngờ tôi sẽ nói như vậy, cả kinh thốt lên, nhưng sau đó liền lập tức dịu giọng lại – “Sao có thể ăn nói như vậy với cha con chứ.”

“Tĩnh Du.” – Giản Chấn Lâm vỗ vỗ vai Trầm Tĩnh Du – “Là chúng ta có lỗi với con bé...”

“Chấn Lâm, Tiểu Trầm, hai người xem lại mình đi, để con mình phải có thái độ như thế, Tiểu Kiệt, bác Ninh sẽ làm chỗ dựa vững chắc cho con, đừng sợ, nhé.”

“Nếu không có chuyện gì khác, vậy thì, phiền Giản tiên sinh nói với mẹ tôi một tiếng là tôi đã tới rồi.” – Đang định quay đi, tiếng của Trầm Tĩnh Du lại từ phía sau gọi giật lại. – “Cái con bé này làm sao vậy hả!”

“Tiểu Trầm.”

“Mấy người cũng thấy rồi đấy, muốn hòa thuận cùng nó, nhưng tính tình con bé này cứ ương bướng như thế, để lấy lòng nó, có gì chưa làm đâu!” – Có

phần hồn giập ngồi xuống sofa.

“Khó khăn lắm con bé mới về, Tinh Du, em chịu khó nhìn đi.”

Nhìn? Nếu phải nhìn tôi thì việc gì phải gọi về.

Nhìn? A, toàn là tôi không phải với bọn họ!

“Tiểu Trầm, tôi rất thích con bé này, cô đừng trách mắng làm khó nó.”

“Anh Ninh! Ôi, bỏ đi bỏ đi, tôi lại quay về làm mẹ kế xấu xa đúng nghĩa là được.” – Trầm Tinh Du đứng lên, liếc mắt nhìn tôi, sự chán ghét trong mắt lúc này đã không hề giấu diếm. – “Chị Lâm, ăn cơm nào.”

Ăn cơm.tôi nghĩ, tôi lại phải ở thêm một lúc rồi, nhưng không chờ tôi nhắc bước đã thấy Tịch Si Thần thân nhiên đứng dậy bước về phía tôi, tôi còn đang trở mắt đã đứng bình tĩnh trước mặt tôi, nhẹ nhàng hôn xuống.người này, thật là không biết nhìn hoàn cảnh mà, tôi thờ dài trong lòng. (LT: anh thật làchỗ này toàn các ông già bà cả, nhờ lần ra đây lại tốn tiền thuốc men ~...biết là anh giàu rồi ~...)

Bàn tay buông xuống, mười ngón giao nhau.

“Hai đứa!” – Trầm Tinh Du là người đầu tiên phản ứng lại.

“Chúng tôi, ở bên nhau.” – Giọng nói của Tịch Si Thần trước sau như một không hề phập phồng gọn sóng, chỉ là bàn tay nắm chặt như công khai biểu hiện phần nào đó ý đồ chiếm.

Sắc mặt Trầm Tinh Du có phần khó coi – “Si Thần.con, con nói linh tinh gì vậy! Con bé là em họ con!”

“Không có quan hệ huyết thống.”

Giản Chấn Lâm cũng kinh ngạc không thôi. – “Si Thần, con và Tiểu Kiệt...”

“Nếu cô ấy bằng lòng, tôi sẽ cưới cô ấy...” – Tịch Si Thần nói chậm rãi mà thân nhiên.

“Hai đứa, hai đứa sao có thể.thật là xằng bậy!” – Giản Chấn Lâm suýt nữa đứng không vững.

“Ngài vì tiền tài quyền thế của hai nhà Tịch, Trầm mà cưới đi Tinh, tôi không bàn đến. Nhưng mà, Giản An Kiệt, thuộc về tôi.” (LT: yêu luôn câu này :-x)

“Cái gì?!”

“Đừng có lợi dụng cô ấy nữa.” – Giọng điệu lạnh lùng chậm rãi có phần tuyệt tình.

Đưa tay phủ phủ trán tôi, lau đi mồ hôi lạnh đang rịn ra – “Sắc mặt có phần tái nhợt, dạ dày lại khó chịu à?”

“.....Ủm”

“Đáng lẽ ra trước bữa sáng phải cho em uống một chút mật ong.” – Lòng mảy mảy từ nhả lại – “Đau lắm à?”

“...Hoi hoi.”

Suy nghĩ một chút, Tịch Si Thần dịu dàng nói – “Chúng mình về sớm một chút vậy, được không?”

“.....” – Tôi không biết làm sao anh có thể thân nhiên một mình một kiểu như thế khi ở giữa một đám trường bối đang trợn mắt há mồm, thật là..... ngoại trừ điều anh quan tâm, tất cả những thứ khác đều chỉ là “râu ria”.

“Được rồi! Tiểu Kiệt con qua đây! Si Thần, tôi luôn coi trọng cậu, cậu thật là không làm...tôi thất vọng.”

Tịch Si Thần quay đầu lại thông thả nói – “Bởi ông là cha của An Kiệt, nên tôi mới có thể kính cần gọi một tiếng chú Giản.”

Giản Chấn Lâm sắc mặt tái mét – “Chú Giản? Hừ, tôi e là tôi bây giờ không nhận nổi một tiếng ‘chú Giản’ của cậu.”

“Tham ô cùng với nhận hối lộ, thất thế mới là nhẹ thôi, cảm phiền.tự giải quyết cho tốt.”

“.....”

Khi bước ra khỏi cửa, Tịch Si Thần lại quay đầu lại nói – “Đúng rồi, chú Giản, ngài vẫn muốn có được tài sản của Thành Nghiệp, về mặt pháp luật cũng không thuộc về tôi, nó thuộc về.....Anatasia Giản, sáu năm qua, đều vậy.”

Chương 42

Edit: Liệt Tuyết(juukapup)

Ánh sáng mờ ấm áp, ban công màu trắng thanh lịch, gió nhẹ thấm lạnh, Tịch Si Thần ôm tôi nằm trên ghế dựa, tay trái nhẹ nhàng xoa xoa bụng tôi, bàn tay ấm áp thật dễ ý, chậm chậm từng ly từng tý.

Đau đớn dần dần tan đi, thoải mái than nhẹ một tiếng, mí mắt rũ xuống.

“Cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?” – Từ trên đỉnh đầu tiếng nói thăm thì dịu dàng mơ hồ vang lên.

“.....Ừm”

“An Kiệt, em...có trách anh không.” – Một lúc sau Tịch Si Thần nhàn nhạt mở miệng.

“.....” – Tịch Si Thần, bình tĩnh khép kín mà lạnh lùng, từ nhỏ vẫn luôn thanh cao quý tộc, đẹp đẽ bẩm sinh...Chậm rãi mở mắt ra, hơi ngẩng đầu lên...những sợi tóc mềm mại dần dần trên trán, hơi hơi lơ đãng che bớt ánh mắt đi mấy phần, khuôn mặt tuần nhã mang theo nhu tình, áo sơ mi cời hai cúc để lộ ra xương quai xanh với những đường nét tuyệt đẹp, cả người tỏa sáng và nhu hòa như thế.

Kim lòng không được vươn tay vuốt mấy sợi tóc đen rủ trước trán, nhẹ nhàng gãi một chút, lại đưa tay xuống, phủ lên đôi con ngươi đen tuyền tầm tới thăm thăm kia.

“Tịch Si Thần.” – Tôi nỉ non, nếu như thừa nhận có thể khiến anh yên tâm, vậy thì...– “Em yêu anh.”

Phải mất chừng mười giây, thân thể anh cứng đờ đến nỗi quên hết cả phản ứng, giây tiếp theo, kéo tay tôi xuống, ôm xốc tôi lên, nụ hôn cuồng mạnh ập đến, dây dưa cuốn hút.

Tôi biết, từ giờ phút này trở đi, sẽ có một số thứ thay đổi, hoặc là đã thay đổi từ lâu, bắt đầu từ đường hầm kia, bắt đầu từ câu nói “An Kiệt, anh yêu em”, bắt đầu từ “...mười hai năm có đủ không?”...

Hôm qua từ sau đó cho đến cuối cùng không nghĩ ngờ gì lại biến thành một trận cuồng loại tình ái, khi mà Tịch Si Thần đã không khống chế được rồi, thì sẽ tham lam đòi hỏi không ngừng như một con ác thú đói khát. (LT: à, đó là hiện tượng “hóa sói”, khoa học đã đảm bảo là không chết được =))

Đêm tối âm u, chỉ có thể đắm chìm.

Sáng sớm hôm sau, đang mơ màng thì nghe thấy tiếng chuông thân nhiên vang lên, giai điệu rất quen, điên cuồng đêm qua khiến tôi rơi vào tình trạng kiệt sức, mà âm thanh quá nhiều người ta yên giấc kia càng khiến tôi đau đầu không thôi, vươn tay lần mò kê đầu giường, vớ lấy di động đưa lên tai chập vật ấn nút nhận điện.

Một giọng đàn ông xa lạ vang lên – “Elvis, cậu chắc là không nhớ chín giờ sáng hôm nay có cuộc họp rồi!”

Sự thực là đầu óc tôi đang rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, nhẹ nhàng day day huyết thái dương – “Anh là.....” – Giọng nói khàn khàn.

Bên kia rõ ràng sững sốt một chút – “A! Sorry, sorry, xin hỏi.....Vậy, Tịch Si Thần tiên sinh....”

“.....” – Lời này gần như khiến tôi tỉnh ra một nửa, vậy là nhận nhầm điện thoại rồi!

Đang do dự thì phía sau truyền đến tiếng cười khàn khàn nhạt nhạt, ngoái đầu nhìn lại, Tịch Si Thần đang chống cằm, drap giường hỗn độn che thân dưới, thân trên trần trụi mẽ người, những sợi tóc ẩm dần hai bên thái dương, tao nhã cười nhìn tôi, cũng không biết đã dậy từ bao giờ.

Tôi nhủ mây đưa di động qua, anh lười biếng đón lấy, tiếng nói chậm rãi mang theo vẻ an nhàn thoải mái khi mới thức giấc – “Tôi là Tịch Si Thần đây.”

Bên kia hình như nói gì đó, khóe miệng hơi nhếch lên – “Trên giường tôi có phụ nữ kỳ quái lắm sao?” – Đuôi mắt có ý cười như có như không.

“Mặt trời lên cao rồi còn chưa rời giường..... vấn đề không phải vừa đâu.”

Sau đó chẳng nói thêm câu nào, điện thoại đã bị Tịch Si Thần nhẹ nhàng tắt đi.

Anh ôm lấy tôi, ánh mắt sâu sắc chọt ấm áp lên, một tay để ở eo tôi, một tay vuốt về những sợi tóc rũ xuống trước ngực tôi(LT: nghỉ ngơi nha, vuốt tóc hay là), quần lấy nghịch ngợm – “Dậy nào.”

“...” – Nhất định là anh cố ý mà.

Những ngón tay thon dài không an phận duỗi về phía bên đùi tôi, chậm rãi vỗ về.

Nụ hôn mềm nhẹ liếm trên môi – “Thật là ngọt.”

“Si Thần!” – Ngăn lại anh, thực sự là mệt đến không thể làm loạn được rồi.

“Ừ?”

“Đừng làm loạn nữa.”

“Ừ.” – Nụ hôn không ngừng sâu thêm, trong không khí truyền ra tiếng thở dốc yếu ớt.

“.....”

Nụ hôn thấm thiết mang theo dòng điện rất nhỏ, tê dại từ cột sống truyền đi khắp toàn thân, không thể nào kiềm chế được mà thả ra một tiếng thở dài nghe như rên rỉ.

“An Kiệt, anh phát điên vì em mất.”

“Đừng mà...” – Trong miệng bị ngọn sức nóng mãnh liệt tấn công, ý nghĩ bắt đầu mơ hồ.

Vô lực, mê mẩn, mi mắt chậm rãi rũ xuống, giây tiếp theo, đôi mắt lại vụt mở ra! Trời ạ, anh lại... lại cứ thế mà tiến vào!

Kinh ngạc không thôi, động tác thông thả cùng với hơi thở hỗn hển ướt át, không nhận được mà rên nhẹ kích thích lòng nhiệt tình của anh, nơi sâu nhất trong thân thể cũng cảm nhận được sự điên cuồng nóng bỏng của anh, đắm chìm trở thành lựa chọn duy nhất, mọi chống đối đều trở nên vô ích.

Tình dục phát tiết xong, mệt mỏi nhắm mắt lại, dư vị rung động mãi không tan, cho đến khi ai đó xoay mình đặt tôi ở dưới thân, hai mắt đen tuyền lấp lánh, gương mặt tuấn nhã mang ửng hồng hiếm thấy.....Cảm giác được ngón tay anh xẹt qua nơi vừa nhuộm đậm chất dịch của tôi, nhìn tôi không rời mắt, chậm rãi, anh giờ ngón tay ẩm ướt ấy lên, để kề bên mép, khi tôi còn đang lờ mờ màng không nhìn kỹ, chất ghê người ấy đưa vào miệng, mút vào.....ngực trong nháy mắt rối loạn không chịu được! (LT: rùng cờ lờ mình ~)

“An Kiệt.....” – Biểu tình mê ly phóng đảng.

Không biết làm sao đã lui về một bên drap giường lộn xộn, tránh né luồng ánh sáng nóng bỏng dọa người ấy, anh quả thực....quả thực càng ngày càng điên cuồng mà.

Vốn bị nghiện sạch sẽ, nên tôi tận đáy lòng vẫn ngại việc ái ân, nhưng mỗi khi ở trước mặt anh thì không tài nào cự tuyệt, thậm chí sa vào lưu luyến...Tôi biết, ngoại trừ anh, tôi cũng sẽ không cùng ai nếm thử loại chuyện này. (LT: lạ nhỉ, thế 6 năm yêu đương với anh Diệp toàn ăn chay à :))

Anh lại tạo nên từng đợt từng đợt sóng mới trên thân thể tôi, ngâm nga âm i không ngớt – “An Kiệt.....em là của anh.”

Tôi mệt đến không mở mắt ra được, toàn thân đau nhức mà tê dại, cuối cùng chỉ có thể để mặc anh lấy chăn cuốn lấy mình, ôm vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Sao Mưa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Edit: Liệt Tuyết(Juukapup)

Vốn dĩ muốn đi tìm Phác Tranh lần nữa, chuyện Diệp Lận phải nói cho rõ ràng. Nhưng mà, Tịch Si Thần bảo buổi tối đã đặt cơm ở Hoa Thịnh, để chờ cho có thể tới thẳng đó, tôi liền bị ép đưa tới công ty.

Mặt trời chiều ngả về tây, ráng chiều vương vãi mây bay đầy trời.

Phòng làm việc gong gong sáng sủa trên tầng cao, ngồi bó gối trên sofa bên cửa sổ, Tịch Si Thần lấy mấy tập sách tranh trên giá sách đưa cho tôi, lật bừa vài trang thấy toàn là các họa sĩ mà tôi thích, không buồn chán nữa mà hào hứng hẳn lên.

“Tịch tiên sinh, phó tổng giám đốc Vương và quản lý Niên tới.” – Thư ký gõ cửa tiến vào.

“Mời bọn họ vào.” – Tịch Si Thần vẫn cúi đầu phê duyệt tài liệu, những sợi tóc đen không kiểu cách phủ ôm lấy trán, những đường nét khuôn mặt đẹp đẽ, khí chất quý phái tỏa ra không thể nghi ngờ, bộ âu phục đắt tiền càng tôn thêm vẻ trầm trầm xuất chúng của anh, những ngón tay thon dài xanh tái cầm cây bút máy đen tuyền tinh xảo viết, tự tin mà tao nhã... Tự dưng hào hứng lên, tôi không tự chủ được bắt đầu ngắm nhìn anh.

“Kết luận thế nào? Rất xuất sắc?” – Mu bàn tay phải tao nhã đỡ lấy gương mặt, vẻ tươi cười tràn ra.

Chớp chớp mắt, cúi đầu nhìn một tập sách tranh, mặt nóng bừng.....người đàn ông này, xét theo một khía cạnh nào đó, thực sự có phần hai mặt.

“Nghe nói phòng tổng giám đốc có thêm một vị ‘khách quý’.” – Một người đàn ông đẩy cửa đi vào.

“Tiếng kêu than dậy khắp trời đất, Elvis, bây giờ tôi mới biết hóa ra người cậu luôn dõi theo vẫn luôn được giấu kín.” – Theo sau đó là một người đàn ông có phần hơi bỗ bã, cùng một loại người với Phác Tranh.

“Ngồi đi.” – Tịch Si Thần bình thản nói – “Vụ Phong Trình vất vả rồi.”

“Haha, cậu hẳn phải khen thưởng ban thanh tra mà chúng tôi đã lập ra chứ, tôi chỉ phụ trách ký tên thôi.” – Người đi trước hướng về phía tôi – “Rất hạnh được gặp cô. Tôi là Niên Ngật.”

Tôi nhìn bàn tay đưa ra trước mặt mình, chỉ hơi gật đầu.

“Về chín chắn chừng chạc anh tuần tiêu sái của tôi lần đầu tiên bị bỏ qua mất rồi!” – Niên Ngật cười, tiện đường ngồi xuống bên cạnh tôi – “Elvis, cái tính ‘sở tác sở vi’ của cậu đến nay không việc nào khiến tôi vừa lòng, nhưng mà, mắt nhìn phụ nữ của cậu rất được.”

“Cảm ơn.”

“Có muốn nghe một chút các chuyện tam sao thất bản bên ngoài không, đặc sắc vô cùng” – Người đàn ông cục mịch ngồi xuống ghế da đối diện Tịch Si Thần, thản nhiên bắt chéo chân.

“Không cần.” – Giọng điệu tương đối nhạt.

Lúc này thì thư ký tiến vào, đưa cho mỗi người một ly cà phê, còn của tôi là.....bánh kem? – “Tịch tiên sinh đặc biệt dặn dò đây ạ.” – Nữ thư ký nháy mắt cười với tôi, nhỏ giọng giải thích.

“Tôi vẫn luôn tin rằng Elvis không phải đồng tính luyến ái hay mắc bệnh khó nói, Miss X, cảm ơn cô đã giúp tôi xóa tan cái ý nghĩ không hay ho này.” – Niên Ngật cười nhìn tôi.

Tịch Si Thần nhàn nhạt cười cười – “Thực ra thì tôi mới là cấp trên của anh, tiền bối.”

Niên Ngật thờ dãi – “Ăn ngay nói thật là khuyết điểm duy nhất của tôi.”

Người đàn ông cục mịch xoay ghế về phía tôi – “Hân hạnh được gặp cô, tôi là Vương Thành.”

Tôi gật đầu – “Xin chào.”

Vương Thành xoa xoa cằm ra vẻ trầm tư – “Có câu nói như thế nào ấy nhỉ.....bởi vẻ ngoài mà kinh diêm, bởi giọng nói mà.....”

“A! Tiểu thư, có phải trước đây cô từng.....sống ở Pháp không?” – Niên Ngật chợt quay sang tôi hỏi với nụ cười mờ ám trên mặt.

“Ho?” – Tôi nhất thời không phản ứng kịp, rồi gật đầu một cái.

“Aha! Quả nhiên không sai!” – Niên Ngật cười, làm bộ như vừa khơi ra được bí mật gì to tát ghê gớm lắm.

“Tôi không ngờ, hóa ra anh cũng có khiếu phóng viên cơ đấy.” – Tịch Si Thần buông cây bút trong tay, mười ngón đan vào nhau.

“Năng khiếu là phải có cơ duyên mới khai phá ra được.”

Tịch Si Thần cười cười, không đáp thêm lời nào, hờ hững nói – “Quý sau ACH mở rộng xuống phía Nam, anh trông coi nhé.”

“Xem ra tháng sau đến ngày nghỉ cũng phải mang ra mà cống hiến rồi, Niên Ngật.” – Vương Thành khả khả cười nói.

“Tháng này hai công ty con bên Thâm Quyển sát nhập, cậu không thấy có phần gấp à.”

“Tôi sẽ phân công Giang Viễn trợ giúp anh.” – Tịch Si Thần nói.

“.....Tôi có thể hỏi thẳng một câu được không, Elvis Tịch, cậu đang lấy việc công trả thù riêng đây à?”

“Vui thay anh phát hiện ra rồi.” – Tịch Si Thần mặt không biến đổi.

Vương Thành cười ha ha, cầm một tờ tạp chí vừa rồi thư ký đặt trên bàn Tịch Si Thần lật giờ xem qua.

“Era tăng trang, phát hành lần sau cải biến còn hay hơn lần trước, bên Lăng Phong kia thực ra cũng khá đấy.”

“Mấy tờ báo giải trí phía dưới cũng không tệ, vị trí tiếp tục đi lên.” – Niên Ngật nói tiếp.

“A? Diệp Lận?” – Vương Thành đang lật báo chợt kêu lên.

Tôi khẽ nhú mày.

“Người mẫu hàng đầu M-SHANG?” – Niên Ngật hỏi.

“Tôi đã gặp mấy lần, một tay nghệ sĩ rất tùy tiện.” – Vương Thành vừa nhìn chăm chăm tờ báo vừa nói.

Tịch Si Thần tao nhã lịch thiệp đứng dậy khỏi ghế(LT: nếu đây là truyện tranh thì ta tin cảnh nào có anh Thần cũng hoa bay đầy trời, lung linh huyền ảo) – “Mấy người chuyện quái quỷ gì cũng hào hứng.”

“Ha, Elvis, tính ra thì cậu ta cũng là nhân viên của ACH, and.....đây là báo của ACH mà.” – Vương Thành phe phẩy tờ báo trên tay.

Tịch Si Thần mỉm cười, ngón tay thon dài đang cầm bút khẽ gõ nhẹ lên mặt bàn từng chút từng chút một – “Có hay ho gì không?”

“Không, tôi chỉ gọi là quan tâm thời sự thôi mà. A! Thì ra là thổ lộ tình cảm” – Vương Thành hơi kích động nói – “Bày tỏ tình yêu một cách táo bạo như vậy.....Giản An Kiệt? Giản An Kiệt, ai vậy? Người trong giới sao?”

Bỗng dưng nhớ tới lời Diệp Lận nói ngày hôm đó, tôi thờ dài, tình cảnh lúc này, tiếp tục cúi đầu giờ xem tranh thôi. (LT: Đà điều nha ~)

Niên Ngật bên cạnh có vẻ như cũng hào hứng theo, xuýt xoa – “Sức mạnh của tình yêu thật là vĩ đại mà! Có ảnh chụp không, cho tôi coi cô gái đó xem nào.”

“Để xem, óái.....không có.” – Vương Thành nói.

“Nếu như nhớ không lầm, hai người hẳn là còn rất nhiều việc, đương nhiên, nếu cần, tôi có thể giúp hai người một chút.” – Tiếng nói bình thản không gọn sóng vang lên, ý đuổi khách mời phần rõ rệt.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Edit: Liệt Tuyết (Juukapup)

Tịch Si Thần đi tới ôm lấy tôi đang ngồi trên sofa, tựa đầu tự nhiên chôn mặt vào mái tóc tôi.

Tôi không nhịn được phì cười – “Đà điều chôn đầu vào cát?”

Tịch Si Thần thờ dài – “Bình tĩnh lắm cũng có sơ hở.”

Tôi mơ hồ cười, tiếp tục cúi đầu lật giờ một trang sách.

“An Kiệt.” – Tịch Si Thần nhẹ nhàng gọi một tiếng – “.....anh ta có được em sáu năm”

“Đây xem như lời oán giận?”

“Anh không muốn phủ nhận.” – Anh lầm bầm.

“Tịch Si Thần.” – Rốt cuộc tôi cũng nói. – “Em đã từng yêu anh ấy.”

Cảm giác được nơi cổ bị nhẹ nhàng cắn lấy một cái, không đau, nhưng chắc chắn lưu lại dấu răng. – “Em có thể không nói ra mà.”

“Anh để ý quá khứ này của em.”

“Không thêm để ý là giả dối.” – Tiếng nói chậm rãi nhẹ nhàng, cuối cùng gần như không nghe ra. – “Thực sự ghen tỵ phát điên lên được.”

“Vậy thì, em phải bù đắp cho anh thế nào đây?” – Tôi cười khê.

Tịch Sĩ Thần giật mình, nâng cằm tôi lên bằng một nụ hôn quần quít đến hít thở không thông, trong khoảnh khắc sức nóng tăng lên, hơi thở hai người hòa chung một chỗ, cuối cùng đều có phần khó mà rời ra.

Cho đến khi môi bị quần nát đến đau xót, tôi mới hoàn hồn, cẩn thận đẩy Tịch Sĩ Thần ra. – “Đây là văn phòng.” – Trịnh trọng nhắc nhở, nhưng ngữ khí yếu ớt vô lực.

Tiếng nói của Tịch Sĩ Thần cũng có chút nghèn nghẹn – “Em đã nói muốn bù đắp cho anh mà.” – Vị lên án rõ đậm

Nhà hàng Hoa Thịnh, bầu không khí được trang hoàng xa hoa thể hiện rõ mười phần là quán cơm Tây.

Tôi tương đối sớm, không nhiều người lắm.

Tịch Sĩ Thần đặt bàn hai người, ở trong khu tình nhân, càng yên tĩnh hơn.

“Sao hôm nay tự dưng lại muốn ra ngoài ăn?” – Tôi hỏi, lại nói tiếp tôi và Tịch Sĩ Thần đối với việc cơm nước cũng lơ là đôi chút, tuy trình độ không cao nhưng cũng có thể tạm cho qua, cho nên tình huống bình thường rất ít khi ra ngoài ăn cơm.

“Chúc mừng.”

“Em nhớ là sinh nhật của anh qua rồi, còn sinh nhật của em là vào mùa thu.”

Tịch Sĩ Thần mỉm cười, ánh mắt dịu dàng – “Chúc mừng đôi khi không cần có lý do, có lẽ.....” – Anh cười khê – “Chúng ta có thể gọi là hẹn hò.”

“Thêm một ly champagne nhé?” – Mặt tôi giãn ra.

“Không, em quên à, em không uống rượu được.”

Tôi hít một hơi. – “Tịch Sĩ Thần, anh làm em có cảm giác, mình đang tự chui đầu vào rọ, rồi muốn chui ra cũng không được.”

“Vậy thì, Anastasia tiểu thư, anh phải nói cho em hay, chính anh cũng đang ở trong cái bẫy này, đồng thời, cũng chẳng muốn ra.” – Lúc này, ánh mắt Tịch Sĩ Thần sáng rõ lên chân tình khản khản.

Tôi cúi đầu, nhẹ nhàng tránh đi ánh nhìn đó.

Tịch Sĩ Thần cười, gọi phục vụ tới chọn món.

Nghe anh nhẹ nhàng thản nhiên gọi món, tôi lại không nhịn được mà nói chen vào – “Ngay cả khẩu vị với món Australia của em anh cũng biết.” – Có phần khó mà tin được, vì tôi thực sự rất ít khi ăn món Australia, mặc dù cũng hơi hơi thích.

“Gián tiểu thư, tôi yêu thầm em mười hai năm rồi.” – Ngẩng đầu khỏi thực đơn, đôi mắt sâu và đen, ngữ điệu nhàn nhạt, trực tiếp mà thật lòng.

Cô phục vụ hơi đỏ mặt rời đi.

Tôi cũng không thể tiếp tục được nữa, lại đành ‘trốn tránh’, uể oải nhìn quanh bài trí của nhà hàng.

Nhưng lại nhoáng lên trong mắt một bóng người quen thuộc, mà bóng người ấy cũng đã nhìn thấy tôi.

“An Kiệt?! Trời ạ!” – Mạc Gia Trân chạy tới, ánh mắt ngạc nhiên mở to cực đại.

“Gia Trân.” – Tôi cười yếu ớt đáp lại.

“Về từ bao giờ vậy?!” – Hơi kích động kéo lấy tay tôi – “Ý tớ là, lại quay về à? Sao không báo trước cho bọn tớ một tiếng?”

“Mấy hôm trước, không muốn làm phiền cậu.” – Tôi liếc mắt nhìn Tịch Sĩ Thần.

“Nói cái gì thế!” – Lúc này Mạc Gia Trân mới chú ý tới Tịch Sĩ Thần đang ngồi ở vị trí đối diện với tôi, dừng lại một chút, lập tức thu lại bảy phần dương nhan múa vuốt. – “Vị đây là...?”

“Tịch Sĩ Thần, bạn trai...tớ.”

“À!” – Mặc Gia Trần kinh ngạc, lập tức lại ngượng ngùng gãi gãi đầu, quay sang lễ phép nói với Tịch Si Thần – “À, chào anh.” – Nhưng thực ra chưa bao giờ thấy Gia Trần rụt rè trước người khác đến vậy.

Tịch Si Thần hơi gật đầu, tiếp tục không để ý quấy quấy ly cà phê trên bàn.

“À mà bọn Bùi Khải đang ở bao sương(A Tuyệt: 包厢- phòng đặt riêng).” – Gia Trần chỉ chỉ đằng sau – “Có muốn qua ngồi cùng không?”

“Không.” – Tội cười khề.

“Không có Diệp Lân đâu.” – Gia Trần khề thốt lên, sau đó nhận ra Tịch Si Thần ở bên cạnh, lập tức liền sửa lại – “Chỉ có mấy người bạn học hồi trung học, à à, phải có đến tám phần là cậu không nhớ rõ.”

Tội cười cười, không nói gì cả.

“Vậy tớ không quấy rầy nữa, đi trước nhé.” – Gia Trần có chút xấu hổ. – “Sau này hẹn cậu đi ăn sau nhé.”

“Được.”

Nhìn Gia Trần đi xa, chỉ muốn xoay người ngồi xuống, Tịch Si Thần đột nhiên đứng lên kéo lấy tay trái của tội đi ra ngoài.

“Làm sao vậy?”

Trong chốc lát được anh đưa tới một ban công trang trí hết sức tinh mỹ, vị trí rất thừa vắng người qua lại, lại có tường đá bao bọc, tội chỉ có thể nói, đây mà một vị trí tương đối bí mật, vô cùng ngạc nhiên đang muốn ngẩng đầu lên hỏi, đôi môi nóng bỏng nặng nề dán xuống, trong dịp dang lại mang sức lực mạnh mẽ.

“Em vừa nhũm mày.” – Đầu ngón tay tao nhã mơn trớn mi tâm của tội, đôi mắt bình tĩnh lạnh lùng nhìn tội đắm đắm.

“Hơ?”

Đôi môi lại bị ấn xuống nhẹ nhàng – “Nhưng mà, anh thích cách xưng hô đó.” – Nháy mắt sau đó mảnh lạnh lùng kia bị thay bằng ý cười nhàn nhạt. – “Cho nên, tha cho em cái tội nhũm mày vì cái tên đó, nhưng mà, lần sau không được như vậy nữa nhé.”

Thay đổi thất thường.đây là từ duy nhất thoáng hiện lên trong đầu tội lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Mấy hôm sau lại quay về Phần Lan, khóa học bên ấy đã nợ cả tuần rồi, Tịch Si Thần bởi còn vướng công việc nên ở lại Trung Quốc thêm vài ngày.

Sáng sớm thức giấc sắp xếp đồ đạc.

Có thể nào cũng không nghĩ tới người mới sáng ra đã gõ cửa lại là cô ta.

“Duong Á Lợi?” – Nói thật, cô ta có thể tìm tới đây được, đúng là đáng ngạc nhiên, tội bắt đầu hoài nghi cô ta có phải thám tử hay không nữa. Cô gái đứng ngoài cửa cúi thấp đầu, mặc một bộ trang phục màu xám, mái tóc quá vai không chăm chút, trông có vẻ tiêu tụy.

“Có muốn vào không?” – Chờ nửa ngày chẳng thấy cô ta trả lời, tội hỏi, chẳng muốn làm màu mè gì.

Duong Á Lợi chậm rãi ngẩng đầu, con mắt mang đầy tơ máu nhìn tội. – “Vì sao?! Vì sao cô còn trở về?”

Tội nhũm mày.

“Tôi và anh ấy đã bên nhau sáu năm đấy! Chẳng lẽ chỉ có sáu năm của cô mới là ghi lòng tạc dạ, còn sáu năm của tôi không đáng một đồng?” – Cái hình tượng khuê tú thường ngày diễn trước mặt mọi người đã không còn bóng dáng.

Mặc dù không muốn đứng ở cửa mà giải quyết mấy chuyện kiểu này, nhưng vừa mới xong lại mời nữa thì có phần hơi kỳ cục.

“Duong tiểu thư.” – Tuy không đến nỗi quá ghét con người này, nhưng mà, mỗi khi có loại người này tìm đến cùng loại chuyện này, cũng thật là có phần

khó chịu, tôi thờ dài – “Đương tiểu thư, so với việc lãng phí thời gian đồ lỗi cho người thứ ba, chi bằng cô nên bỏ công bỏ sức hòa thuận cùng anh ấy.”

“Cô nói thì dễ rồi! Bên nhau mà có tác dụng thì sáu năm qua tôi đã chẳng khổ sở như vậy, trong lòng anh ấy chỉ có cô, tôi là gì nào, chà phải chi là thể thân thôi sao!” – Ánh mắt Dương Á Lợi nhìn tôi phẫn nộ và thống hận.

“.....Cô có thể lựa chọn không yêu anh ấy mà.” – Trầm mặc một lúc lâu sau tôi mới mở miệng nói.

“Cô!” – Dương Á Lợi có phản phát cuồng rồi. – “Giản An Kiệt, anh ấy tự sát vì cô! Cô hiểu không? Anh ấy tự sát vì cô!”

Tôi cup mắt, phía trước có phần mờ hồ, vết sẹo trên cổ tay kia vẫn luôn canh cánh trong lòng, cố gắng quên đi mong mình sẽ không chịu ảnh hưởng từ anh nữa, dựa vào khung cửa, giọng điệu nhẹ như gió thoảng mây bay. – “Cô muốn tranh thủ sự đồng cảm của tôi sao?”

Dương Á Lợi kinh ngạc. – “Lòng dạ cô là sắt đá sao!” – Gần như hung bạo trừng mắt nhìn tôi.

Tôi nhẹ giọng mở miệng – “Vây, sáng ngày ra cô tới đây tìm tôi rồi cuộc là để làm gì? Giúp anh ấy khoe cái sự vĩ đại tự tử vì tình, hay là lại nhắc nhở tôi, tránh xa anh ấy ra, đừng tiếp cận anh ấy nữa.”

Dương Á Lợi trợn mắt há mồm – “Cô! Anh ấy điên, cô còn điên hơn, không, cô là cái đồ máu lạnh! Cô vốn không hiểu thế nào là yêu!”

Mấy lời này làm mắt tôi nhử lại mấy phần.

“Đương tiểu thư, phiền cô ăn nói cho cẩn thận.” – Tiếng nói lạnh nhạt tắc nghẹn đột nhiên vang lên.

Tịch Si Thần đi đến ôm lấy tôi, huyết thái dương của tôi hơi đau, liền dựa vào người đằng sau theo thói quen.

“Tịch Si Thần?!” – Dương Á Lợi bị chặn họng, giây tiếp theo đột nhiên cười ha hả – “Hóa ra là vậy! Hóa ra là vậy!”

“Không tiễn, Đương tiểu thư.” – Giọng điệu không chút phập phồng, nhưng cũng rất rõ ràng mang theo sự lạnh lùng bên trong, Tịch Si Thần mang tôi vào nhà.

Phía sau truyền đến tiếng cười – “Tịch tiên sinh, sao vậy, muốn đuổi tôi đi thế ư, sợ tôi nói gì sao?” – Giọng điệu Dương Á Lợi đột nhiên trở nên đánh thép – “Mục tiêu của anh vẫn luôn là cô ta, tôi cũng không để ý, cô ta là em gái anh mà.....haha! Sao tôi lại quên nhỉ, các người ngay cả thân thích cũng không tha! Ăn nói cẩn thận sao? A! Tịch Si Thần, chuyện anh làm chỉ có đặc sắc hơn tôi mà thôi! Nếu tính đến đề tiện vô sỉ, ai có thể sánh được với anh?”

Những lời nói ý nghĩa sâu xa này làm cả người tôi run lên, ngẩng đầu nhìn Tịch Si Thần, thấy sắc mặt anh cứng đờ mà lạnh lẽo. (A Tuyết: như cương thi ~ hyhy~)

“Giản An Kiệt, tiếc cho cô thông minh như vậy, thế mà cũng không biết vì sao năm ấy Diệp Lận không nói hai lời đòi chia tay? Cô cũng không biết vì sao sáu năm liền Diệp Lận cũng không tới Pháp tìm cô. Cô nghĩ anh ấy thực sự không muốn đi ư? Anh ấy là đồ điên, anh ấy làm gì cũng tùy theo cảm hứng, anh ấy còn có thể tự sát vì cô! Haha! Đúng rồi, Diệp Lận đâu chỉ tự sát có một lần! Nực cười thật! Anh ấy yêu cô, mà lại chỉ có thể ở bên tôi! Vì sao, bởi vì tôi có tiền! Bởi vì anh ấy có một đứa em gái đang sống dở chết dở! Còn có một nguyên do quan trọng nữa... là có kẻ có tiền có quyền ở phía sau chi phối! Tịch tiên sinh, anh bảo tôi nói có đúng không?”

“An Kiệt, em vào nhà trước đi.” – Tiếng nói dịu dàng bay đến bên tai.

“Chờ một chút.” – Tôi nhận ra mình có chút run rẩy. Tôi không biết mấy câu cuối cùng kia làm thế nào mà nghe lọt được, chột rất... rất đau đớn! Đau... như thể kim châm đâm sâu vào thân thể, hung hăng xuyên xoáy, mà rồi lại đau như tê liệt chết điếng, tôi bắt đầu không cảm nhận được rõ ràng cảm giác này, rất hỗn loạn!

Bàn tay Tịch Si Thần đỡ lấy tấm lưng tôi, rất lạnh lẽo.

“Đương Á Lợi, lời cô nói không phải thật chứ?” – Tôi xoay người yếu ớt hỏi.

“Sao cô không hỏi thẳng anh ta?” – Dương Á Lợi cười lạnh.

Tôi chậm rãi nhìn về phía Tịch Si Thần, sắc mặt anh tái nhợt mà tràn ngập tối tăm, đáy mắt mờ mịt hoàn toàn, không thể đọc ra được gì.

“Tịch...”

“Em...hỏi anh, phải không?” – Sắc mặt Tịch Si Thần càng tái nhợt thêm mấy phần, vẻ mặt cũng đột nhiên nghiêm lại.

“Em muốn biết.” – Tôi nói một cách bình tĩnh lạ thường, nhưng lòng bàn tay lại không khống chế được mà đổ mồ hôi lạnh.

Tịch Si Thần buông tay tôi ra, cảm giác lạnh như băng ấy rút đi, lại làm cho trái tim tôi đau xót.

Đáy mắt Tịch Si Thần đen không thấy đáy, sau đó cười âm trầm – “.....Đúng vậy.”

“Tịch tiên sinh, bây giờ Diệp Lận bị tai nạn xe hơi đang nằm trong bệnh viện, tôi nghĩ anh rất vui khi nghe được tin dữ này!” – Dương Á Lợi cắn hận tiếp lời.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ám Áp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Edit: Liệt Tuyết (Juukapup)

“Trên đường đưa tới bệnh viện, anh ấy cứ kêu tên cô mãi không thôi, cho nên, tôi tìm đến cô, nhưng mà, dù vậy, tôi cũng sẽ không nhường anh ấy cho bất kỳ ai! Diệp Lận nếu có việc gì, cả đời này tôi cũng sẽ không tha thứ cho cô (A Tuyết: liên quan quái gì mà cần tha thứ ~ em gái này nói chuyện như gì ý).” – Đây là câu nói sau cùng của Dương Á Lợi để lại trước khi rời bệnh viện.

Ôi, cô ta không tha thứ tôi, thì định.....làm cái gì?

Tôi cười yếu ớt đi tới bên giường bệnh nhìn Diệp Lận với khuôn mặt trắng bệch, sức sống của anh ở đâu rồi, cứ như một con thú nhỏ bị thương, yếu đuối như vậy, tàn tạ như vậy, như thể sẽ tan biến trong nháy mắt thôi, nhưng anh lại đẹp thế, đẹp như thể dù anh không thể hiện vẻ phóng khoáng thì cũng là một thiên thần sáng trong xinh đẹp.

“Diệp Lận, Diệp Lận....” – Trong lòng tôi đã thầm gọi cái tên này biết bao lần. – “Diệp Lận, mỗi lần anh đó em đều giải được, bởi vì anh sẽ cho em gọi ý, vậy lần này thì sao.....nằm ở chỗ này, là thực sao?”

“Hôm ấy, anh muốn đi tìm em mà.....”

“Hành động tự sát của anh chỉ là diễn trò thôi.....vì anh sợ chết mà.”

“Bởi vì anh sợ chết, cho nên, Diệp Lận, anh sẽ không chết dễ dàng như vậy đâu.”

Tôi ở bên anh.

Chờ anh khôi phục ý thức.

Chờ anh tỉnh lại.

Bác sĩ nói, nếu như trong vòng 10 ngày không thể tỉnh lại, có khả năng sẽ trở thành người thực vật.

Tôi đi thăm em gái của Diệp Lận, là một cô bé xinh xắn, nhưng cũng chỉ còn lại một thân thể đã mất linh hồn.

“Nè, Gian An Kiệt, em biết không, anh có một cô em gái, bộ dáng rất dễ thương, có hai chiếc răng khênh, khi cười lộ lên còn có lúm đồng tiền...”

“Con bé cứ quần lấy anh đòi gặp chị dâu tương lai, làm sao giờ làm sao giờ, có muốn cho con bé gặp không, vợ tương lai, nhớ...?”

“Cô ơi, cô cần phải nghỉ ngơi đi.” – Y tá đã khuyên bảo không chỉ một lần.

“Tôi sẽ.” – Tôi nói, tiếng nói rất lạnh nhạt, đúng vậy, tôi sẽ nghỉ ngơi, vì tôi sẽ chờ được anh tỉnh lại.

Mấy ngày này, Gia Trân và Bùi Khải đã tới, nhưng tôi không có lòng dạ nào mà hưởng ứng, Phác Tranh tới, anh nhẹ nhàng ôm lấy tôi, vỗ vỗ lưng tôi, trong mắt tràn ngập yêu thương.

Diệp Lận không có người thân, anh chỉ có một người em gái.

Tôi ở lý trong bệnh viện hai hôm, tôi biết có người ở trong bóng tối ngầm giúp tôi, dãi ngộ trong bệnh viện, cục cảnh sát tới thăm tra tình hình, tất cả tất cả, tôi biết có người vẫn giúp tôi giải quyết, không phải anh, nhưng, cũng là do anh phái đến.

Ba ngày, anh không hề tỉnh lại, năm ngày, anh không hề tỉnh lại, nhưng tôi vẫn cứ chờ.

Ngày thứ bảy, tôi bước ra khỏi phòng bệnh, đi gọi điện cho cô, nói rằng sẽ về muộn vài hôm.

Trời còn chưa sáng hẳn, tôi đi ra hành lang, ngồi xuống thềm đá bên ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn phía chân trời vẫn đầy sao, hít sâu một hơi.

Tôi phải chờ được anh tỉnh lại, bởi vì, Giản An Kiệt rất lạnh lùng nhưng cũng rất.....dễ mềm lòng.

Chợt nghe thấy một loạt âm thanh lộn xộn, thấy có mấy bác sĩ chạy về phía phòng bệnh mé đông, ngực cứng lại, hơi loạng choạng đứng dậy, chạy theo tới....đó là phòng bệnh của Diệp Lận.

Tôi bị y tá ngăn ở ngoài cửa, qua ô cửa sổ nhỏ bé bằng thủy tinh, chỉ thấy được một đám người mặc đồ trắng vây quanh giường bệnh kiểm tra này nọ.....Trong khoảnh khắc, tôi như nhìn thấy một đôi con người đen láy đẹp tươi như sao sáng...

Diệp Lận tỉnh lại năm ngày, tình hình phục hồi khá tốt.

“Bác sĩ nói, anh bây giờ chỉ có thể ăn thức ăn lỏng(A Tuyết: không có từ nào khá khảm hơn =.=”, thật sự khiến người ta rùng mình mà).” – Tôi bỏ từng miếng từng miếng táo đã gọt vỏ vào miệng mình.

“Vậy em cũng đừng ăn trước mặt anh chứ.” – Diệp Lận ảo não, lắc lắc đầu.

“Vậy em không ăn nữa, đã được chưa.” – Tôi cười nhẹ, ném luôn nửa trái táo đã gọt vỏ vào thùng rác.

“Này!” – Diệp Lận hơi trách, trừng mắt nhìn tôi. – “Giản An Kiệt, em lãng phí thức ăn.”

“Vâng.” – Tôi lau sạch con dao nhỏ rồi đặt sang một bên.

“.....” – Diệp Lận nhìn tôi, như có gì nghĩ ngợi.

“Ngày mai em đưa anh đi dạo công viên.” – Tôi cười nói.

“Thật sao! Nhưng mà, gần đây...có công viên sao?” – Xem ra đầu óc không có bị va đập.

“Hơ.” – Tôi giả vờ chăm chú ngắm nghĩ một chút. – “Vườn hoa của bệnh viện.”

Bệnh tình của em gái Diệp Lận vẫn tương đối ổn định, nếu có thể duy trì như thế này cũng không phải là chuyện xấu.

“Hồi nhỏ con bé có phần ương bướng, chả khác gì một đứa con trai.”

“Rất giống anh.”

“Giản An Kiệt!” – Có người hình như không vừa lòng rồi.

Tôi ho khan một tiếng, hỏi – “Thăm tiểu công chúa xong rồi, kế tiếp thì sao, đi đâu giờ?”

“Hôm qua em, không phải, là hôm trước, hôm trước em nói sẽ đưa anh tới công viên mà.” – Vẫn còn nhớ rõ.

“À, vườn hoa nhỏ thôi nhé.”

Diệp Lận đã có vẻ xem thường – “Giản An Kiệt, hồi học trung học em đáng yêu hơn nhiều!”

Người người qua lại con đường nhỏ của bệnh viện, dọc đường đi dạo của chúng tôi, không ít ánh mắt lần lượt tập trung vào người đang ngồi trên xe do tôi đẩy, có hai cô gái đi qua bên cạnh chúng tôi lúi rúi cười nói, phía trước lại có người chạy tới đón đầu, về mặt hưng phấn mà nhìn Diệp Lận – “Phiền anh ký tên cho tôi.”

“Anh không phải chỉ là người mẫu thôi sao?” – Tôi nhin không được trêu đùa.

“Sai, là siêu mẫu.” – Trả lời rất là hùng hồn. (A Tuyết: ủa ~.~)

Hôm nay Phác Tranh lại tới, vừa thấy tôi lại bế bồng tôi lên.

“An Kiệt.....Anh chỉ muốn nói với em, anh mong em hạnh phúc.”

“Nhất định rồi mà, anh.” – Tôi hít lấy hương vị tươi sáng của Phác Tranh, sao có thể quên được, suy nghĩ của anh vẫn luôn đơn giản như thế, cũng mãi chỉ nghĩ cho tôi mà thôi, tôi làm sao có thể hoài nghi được.....

“Nghe tin cậu ta tự sát, anh thực sự bị dọa mà.” – Phác Tranh ngừng một chút lại nói – “Rõ ràng là cùng thích nhau.....Anh mong hai người có thể có kết cục tốt đẹp, đừng làm loạn như trẻ con khiến anh phiền lòng nữa nhé, OK?”

Tôi cười cười vục mặt trong áo Phác Tranh mà bản thân.

“Sao lại như con mèo nhỏ rồi.”

“Có làm nũng đâu mà.”

“Ừ phải, em từ khi mười tuổi đã không biết làm nũng nữa rồi, có đứa con gái nào như em đâu.” – Phác Tranh vừa nhớ lại một chút lại không khỏi lắc đầu thờ dài, nhưng về yêu chiều trên khóe miệng lại càng thêm rõ ràng rạng rỡ.

Trò chuyện cùng bác sĩ Lưu xong, xác định thân thể Diệp Lận đã không còn gì đáng ngại, chỉ là bởi trên người còn nhiều vết sẹo để lại e là sẽ không thể tiếp tục sự nghiệp người mẫu, tôi không biết anh có đề tâm chuyện ấy hay không nữa, dù sao người mẫu cũng là công việc mà anh yêu thích.

Tôi đẩy cửa phòng bệnh đi vào, thấy Diệp Lận đang ngồi trên giường, cúi đầu, nhìn đầu ngón tay mình.

“Sao vậy, sao mà ủ rũ thế?” – Tôi bước tới, ngồi xuống mép giường.

“Em vẫn muốn trở về bên anh ta phải không?” – Ánh sáng để lại trên mí mắt anh một mảnh u ám.

Tôi ngẩn ra, chậm rãi vươn cánh tay ôm lấy anh. – “Diệp Lận.” – Tôi tựa đầu lên bờ vai anh, nhỏ nhẹ nói. – “Em mãi mãi quan tâm anh.”

Cảm giác được cánh tay vòng quanh eo mình chậm rãi siết chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Edit: LiệtTuyết(Juikapup)

Rửa mặt xong đi từ nhà vệ sinh ra, còn chưa tới cửa phòng Diệp Lận đã thấy hai người mặc âu phục giày da đi trên hành lang phía đông, như thể một loại bản năng, ngực mờ hồ có chút không yên, chân không dừng, nhanh chóng bước tới.

“...nghỉ ngơi cho tốt.” – Giọng nói trầm thấp thân nhiên truyền ra.

Ngực run lên, bước chân nhảy mất ngừng lại, giây tiếp theo như “Oanh!” một tiếng, đụng ngay vào cô y tá vừa đi tới vừa liên tục ngoái đầu lại phía trước (A Tuyết: phòng toàn giai đẹp ~ khó trách), thuốc men trên khay rơi hết xuống đất, hầu như tất cả mọi người trong phòng bệnh đều nhìn qua bên này, tôi rút cuộc cũng đã hiểu được cái gì gọi là “cái đích cho mọi người chỉ trích”.

Nhìn cô y tá ngẩng người mặt đỏ bừng lên, liền cúi xuống nhặt những thứ bị rơi trên đất, cô ta ngẩn ra một chút rồi cũng ngồi xuống phụ giúp. – “Vâng, xin lỗi.”

Tôi nhàn nhạt cười. – “Là tôi đột ngột dừng lại.” – Đưa khay cho cô nàng.

“Giản An Kiệt, lại đây.” – Diệp Lận đưa tay về phía tôi, cười thật dịu dàng.

Tôi nhú nhú mày đứng dậy bước tới.

Đi lướt qua bóng hình thanh nhã xa cách kia.

“Giản An Kiệt, nước.” – Mí tâm có nét đẹp xinh như hoa sen giãn ra nhẹ nhàng đến lạ lùng.

Tôi đi tới cạnh bàn rót chén nước, động tác đưa tới có chút ngập ngừng.

“Yên tâm anh không bắt em mớm cho đâu.” – Diệp Lận cười hi hi, đón lấy ly nước uống một ngụm.

“A, anh quên giới thiệu, đây là cấp trên ở công ty anh.” – Bàn tay rảnh rỗi chỉ về phía sau.

“Vậy ra cô là ‘Giản An Kiệt’ đó.” – Tiếng nói của người đàn ông hờn hậu hay cười vang lên, là Niên Ngật.

Tôi bất đắc dĩ thờ dài xoay người. – “Niên tiên sinh.”

“Em có thể gọi thẳng là Niên đại ca cũng không sao.” – Niên Ngật ngồi trên sofa, có vẻ rất nhàn nhã thong dong, chẳng có vẻ gì là đi thăm bệnh, mà trông cứ như một con hổ lỳ đi do thám.

Cảm thấy một ánh mắt lạnh lẽo khẽ lướt qua tôi, sau đó nhẹ nhàng chuyển sang chỗ khác.

“Có một ông chủ hào hiệp phóng khoáng tốt thật, không làm người mẩu nữa vẫn có thể đòi tiền lương.” – Tiếng Diệp Lận từ phía sau truyền tới, thẳng thắn và mang ba phần hết sức lông bông.

“Đúng vậy, chàng trai, cậu phải cảm ơn ông chủ của cậu cho từ tế vào.” – Niên Ngật cười nói, nửa đùa nửa thật.

“Tổng giám đốc Niên, tôi đây chẳng phải vừa cảm kích vừa kính sợ sao?” – Diệp Lận cũng cười, cười thực rạng rỡ, nói xong liền kéo tay tôi, giữ tôi ngồi bên giường. – “Ngắn tầm nhìn của anh rồi, anh chẳng thấy gì cả.”

“Sức khỏe khôi phục không ít đâu.” – Tôi cười nói.

“Chủ yếu là nhờ ai đó tấm bỏ thôi...” – Cái tính tùy hứng nghĩ gì là nói vậy.

“.....”

Mắt nhìn thấy được bàn tay thon dài rõ rệt từng khớp xương kia chậm rãi siết chặt, mặt đồng hồ tình xáo hiện rõ thời gian.

“Đi thôi.” – Tư thái lạnh nhạt ung dung, biểu tình lạnh lẽo, mở miệng một cái là lời nói bình tĩnh lạnh lùng chậm rãi.

Niên Ngật đứng lên, lười biếng tiếp lời – “Vâng...lão đại.”

Bóng dáng thanh tao cao ngạo nhàn nhã ấy cất bước trước tiên, bước ra khỏi phòng bệnh, không lưu luyến, không dừng chân, dứt khoát mà đơn độc.

“Em không vui sao?”

Tôi không biết vì sao luôn có người hỏi tôi có bức mình hay không – “Không có.”

“Kể cả bây giờ em có tức giận thì em cũng không thừa nhận với anh.” – Phản ứng rất ngang ngược.

“Nghỉ ngơi đi, khuya rồi.” – Tôi đi tới, lấy ra mấy viên thuốc cho anh.

“Em biết rõ anh căn bản là không ngủ được mà!”

“Vậy thì, anh muốn nghe em nói cái gì đây.” – Tôi nghiêng người nhìn anh – “Đúng, em không vui cho lắm.”

Về mặt Diệp Lận như bị tổn thương, trong ánh mắt có vài phần thê lương – “Em đã muốn đi tìm anh ta rồi ư?”

Tôi cúi đầu, nhìn những viên thuốc trượt khỏi ngón tay. – “Đúng vậy.”

“Nếu như anh không hỏi thì...bao giờ?”

“...ba hôm nữa.”

Diệp Lận chán nản ngả người ra sau đệm, khí thế một khắc trước đã mất đi hoàn toàn. – “Em đi đi.”

“Uống thuốc trước đã.”

“Anh vẫn chưa chết được!”

“.....”

Diệp Lận đột nhiên bật cười, khóe miệng cay đắng không chịu nổi – “Quay về với con đường riêng của mình đi, cứ bước đi dứt khoát sòng phẳng như thế là được, đừng khiến anh thêm bận lòng!”

Tôi thở dài, ngồi xuống đối diện với anh – “Diệp Lận.” – Tôi nhìn anh, ánh mắt rất chăm chú, giọng điệu cũng rất cẩn thận. – “Em nói rồi mà, từ rất lâu rất lâu trước đây, em đã từng nói với anh.....” – nhẹ nhàng xoa mái đầu tóc đen mượt ấy – “Khi em đã yêu một ai đó, em sẽ toàn tâm toàn ý yêu người ấy.....em dù là yêu hay là hận, đều là tuyệt đối....Mà hiện tại, người em yêu là anh ấy, nên chính là vậy...”

Vừa tạm biệt Phác Tranh xong, chuông điện thoại lại vang lên, nhìn một chút rồi mới nhấn phím nhận điện.

“Giàn tiểu thư phải không?” – Đầu dây bên kia là một giọng đàn ông nhẹ nhàng – “Tôi là Niên Ngật.”

Tôi sửng sốt, không nghĩ là anh ta, bởi dây số này là của Tịch Si Thần.

“Có thể nói chuyện được không?”

“Anh nói đi.” – Giọng điệu bình thản, coi như gián tiếp cự tuyệt yêu cầu gặp mặt nói chuyện của anh ta.

Bên kia cười, cũng không bận tâm – “Tính cách này của em cũng thật là...” – Ngừng một chút Niên Ngật nghĩ không bằng nói luôn chuyện cần nói, liền ngay lập tức đi thẳng vào vấn đề – “Tôi chỉ muốn nói với em rằng, một người, một tháng, có làm bộ thế nào, cũng sẽ suy sụp thôi.” – Trầm mặc một hồi rồi mới nói tiếp. – “Còn nữa, trứng độc còn có thể khiến người trẻ trung khỏe mạnh chết sớm được đấy.”

“...Niên tiên sinh.” – Một lúc lâu sau tôi mới mở miệng. – “Anh nghĩ nhiều rồi.”

Tắt máy, tay run lên, điện thoại di động rơi xuống đất.

Đi ra khỏi bệnh viện, lạnh lẽo mà tĩnh mịch, tôi nghe được bước chân hỗn loạn của chính mình trong không gian trống trải này có vẻ hoảng sợ lạ lùng.

Căn phòng u ám, ba lớp rèm cửa sổ rất dày che đi ánh sáng, hương rượu nồng đậm tản mát bên trong.

Đèn tường màu cam ấm áp, ánh sáng yếu ớt khó nhìn, mờ mờ một bóng người uể oải ngồi trên sàn nhà, dựa lưng vào mép giường, ánh đèn yếu ớt chiếu lên sườn mặt anh, mơ hồ có vẻ thần bí âm u.

Tôi bước về phía người ấy.áo sơ mi trắng đã nhăn nhúm, khuôn mặt suy sụp trắng bệch, tóc đen rối bời rũ xuống che hết cả mắt, mắt nhắm chặt, môi mím chặt, tái nhợt đến nỗi nhìn như người mang bệnh mà lại sắc bén toát ra một nỗi u sầu đến lạnh lòng.

Im lặng ngồi xuống đối diện anh.

Trong nháy mắt, thân thể Tịch Si Thần hoàn toàn cứng đờ.

Đôi con mắt mở to rõ ràng! Tôi không cách nào biết được giây phút ánh mắt ấy nhìn tôi hiện lên có bao nhiêu tâm tình, thống khổ, kinh ngạc, đau thương, mừng như điên...

Rất rất lâu sau đó, tôi đưa tay, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua má phải anh, vươn đến sau cổ, sau đó, chậm rãi kéo anh vào trong lòng.

Rõ ràng cảm giác được anh đang run rẩy, tội nghiệp như thế, quật cường như thế, mà cũng thật đau thương như thế.

“An Kiệt, An Kiệt, An Kiệt, sao em có thể dày vò anh như vậy, sao em có thể tàn nhẫn như vậy...” – Tiếng nói yếu ớt như thể đã bị ăn mòn, khàn khàn vụn vỡ.

Mạnh mẽ, Tịch Si Thần vươn tay kéo giật tôi lại, lớp lớp những nụ hôn quần quít ập tới, mang theo những đau khổ dồn nén, những thất vọng đậm sâu, cắn nát điên cuồng, xâm nhập mạnh mẽ tham lam và khao khát, như nuốt lấy lưỡi tôi, quần lấy điên cuồng.

“Tịch Si Thần.....” – Hương rượu nồng đậm cùng nụ hôn sâu gắn bó mật thiết khiến tôi có chút mê muội.

Nhưng mà lúc này... – “Tịch, chờ chút...”

Giấy dựa vô thức chỉ có thể khiến cho cánh tay đang ôm ngang hông kia càng siết vào chặt hơn.

Nụ hôn sâu sắc, đòi hỏi gấp gáp, bàn tay lạnh lẽo từ vạt áo dưới của tôi len lỏi vào.

“Lạnh...” – Con lạnh đột ngột khiến tôi không khỏi rùng mình một cái, nhưng ngay lập tức đã được lửa tình nóng bỏng ập tới lấp đầy, từ phần eo dâng dần lên trên.

Tịch Si Thần thổi hơi nóng vào bên tai tôi, anh thừa biết tôi không thể nào phản kháng được.

“A, ngứa...” – Một trận tê dại, khó nhịn mà rên nhẹ.

Đôi môi tập trung vào cổ, vai và trước ngực tôi, anh bắt đầu vụng về cời xuống quần áo và tư trang trên người tôi.

“Chờ chút, Tịch Si Thần!” – Ý thức được nếu cứ tiếp tục có khả năng sẽ không thể nào mà dừng lại được.

Mà bên ngoài vẫn còn có người!

Nhưng Tịch Si Thần hoàn toàn không có dấu hiệu dừng lại, cúi đầu lại một lần nữa hung hăng che lại miệng tôi, điên cuồng đoạt lấy.

Bàn tay không chút lưu tình tiến công cướp đoạt, nương theo nụ hôn nồng nhiệt mê muội hỗn loạn điên cuồng, tê dại lan khắp toàn thân, không còn lòng dạ nào mà phản kháng nữa.

Hơi thở hỗn loạn, vật áo rộng mở, nóng ẩm, ham muốn đẩy lên tận cùng, tôi biết giờ phút này không còn gì có thể ngăn cản trận bộc phát mãnh liệt tình cảm này, cũng không thể ngăn cản, chỉ bằng, trước mắt cứ thế này đi.

Khi Tịch Sĩ Thần gấp gáp đến nỗi có phần vụng về tiến vào cơ thể tôi, run rẩy, niềm khoái cảm đến mất hồn mất phách trong nháy mắt đã gạt đi tất cả, trong cái thế giới mịt mù này, chỉ còn lại từng đợt từng đợt tóc quăn vành tai, triền miên ân ái...

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ám Áp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Edit: Liệt Tuyết(Juukapup)

Ban đêm tỉnh lại, miệng có chút khô, muốn đứng dậy uống nước, vừa mới khẽ động, cánh tay đang quấn ngang eo lại siết chặt vào, trong ánh sáng vàng nhạt mờ ảo đánh mắt nhìn về gương mặt đẹp trai phía trên kia, có phần tái nhợt, có phần tiều tụy, mày chau sâu sắc giấc ngủ không yên, đột nhiên, ngực tôi hơi đau thắt lại, không ngờ anh lại thành ra như vậy...nhoài người lên phía trước, không cẩn thận run lên lại sợ động đến người bên cạnh khiến đôi cánh tay lại siết vào thêm.

Thở dài chậm rãi vòng tay ra sau lưng anh, nhẹ nhàng ôm lấy, mặt áp sát vào nơi trái tim ấy, tiếng tim đập trầm mạnh, vững vàng lại không theo một quy luật nào cả.

“Tịch...” – Dịu dàng vỗ về mà chính mình cũng không ý thức được.

Người đang chìm trong giấc ngủ kia dần dần thả lỏng cơ thể đang cứng đờ, mơ hồ ngậm một tiếng như thoải mái.

Ánh sáng trắng lóa có phần chói mắt, trong hoảng hốt chỉ có một cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy tôi, mạch suy nghĩ mơ hồ và rời rạc, cảm giác có dòng nước ấm áp lưu luyến quấn quanh thân thể...bàn tay ấm nóng chầm chậm vỗ về, quanh quẩn ở từng bộ phận trên cơ thể, đều đều dùng sức, nhẹ nhàng ấn miết, những nơi đầu ngón tay đi qua để lại từng mảng nóng rực, trong giây lát, cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân.

“Ừm...” – Đang thả lỏng nửa tỉnh nửa mê vô thức than nhẹ ra một tiếng.

Sau đó, cảm thấy được một ngón tay ẩm ướt xuyên qua làn nước chạm đến da, nhẹ nhàng vuốt ve, chầm rãi vạch vẽ...

“Đừng mà...” – Tay phải chìm trong nước yếu ớt giờ lên đề lại bàn tay đã châm lửa tới thất lưng kia, những đốt ngón tay ưu nhã rõ ràng khê cựa mình dưới lòng bàn tay, khẽ kháng nắm lại tay tôi.

Hai mắt chầm rãi mở ra, hơi sưng mờ mịt khiến tôi có thể xác định đang ở trong phòng tắm.

“Nói cho anh...” – Giọng khàn đặc, người phía sau dán môi lên vành tai tôi – “Em yêu anh.”

“...em yêu anh.”

Đôi cánh tay buộc tại thất lưng siết chặt lại, bên tai thoảng qua một tiếng thở dài ghen ngào mà thỏa mãn.

“Je t’aime.” – Âm thanh mỏng manh rung động tận trái tim, tôi hơi sững sốt quay đầu lại, đôi môi khao khát đã lâu trong nháy mắt chặn môi tôi lại, tham lam cắn miết.

Bước vào phòng ăn thấy Tịch Sĩ Thần đang cúi đầu bày biện đồ ăn, bước tới định giúp một tay liền bị anh thuận tay kéo luôn vào lòng. – “Hôm nay cùng anh đến công ty, nhé?”

“Giờ chứ?” – Tôi giương mắt hỏi, chắc không phải vì muốn đi ăn ngoài chứ, cái lý do này cũng chẳng có mấy tính thuyết phục.

Trên đầu nhẹ nhàng thở dài, kéo cái ghế ngồi xuống lại ôm tôi đặt trên đùi anh, cánh tay từ phía sau vòng ôm lấy thất lưng tôi – “Giúp anh chút việc.”

Tôi nghĩ ngợi – “Loại công việc đó của anh, em cũng không biết làm.” – Cuối cùng đành nói thật.

Cầm áp vào gáy tôi, vuốt ve đùa nghịch – “.....em ở bên cạnh anh chính là giúp rồi.”

“.....”

Tiếng cười nhẹ vang lên – “Anh đi lấy cháo.”

Ngồi trước bàn ăn chờ cháo trắng của mình được đưa tới, dạo này để ý thấy trình độ nấu cháo của Tịch Si Thần càng ngày càng cao, thật ra mà nói đây cũng không phải hiện tượng tốt.

Bất đắc dĩ thờ dài chợt thấy góc bàn có để một tờ giấy, tiện tay cầm lấy.....[tài liệu đặt trên bàn trà, thôi bỏ đi, à, nhân thiện nói luôn, tôi chưa nghe được cái gì cả, thật đó!] Đây là của Niên Ngật!

Chộp chộp mắt, vo viên tờ giấy lại ném vào thùng rác.

“Làm sao vậy, mặt đỏ hồng thế kia?” – Tịch Si Thần tới lại hôn lên má trái tôi, chén cháo loãng cùng một ít đồ điểm tâm đã được bày lên.

“Không có gì.” – Niên Ngật này thật là!

Mấy ngày tiếp theo đều không còn cách nào mà phải cùng Tịch Si Thần đến công ty, anh vốn bận vô cùng, còn tôi thì lại rảnh, mặc dù ngắm nhìn anh làm việc có thể giết thời gian rất tốt nhưng vẫn không yên. Cả buổi chiều chỉ muốn lên lúi ra ngoài chạy tới bệnh viện một chuyến, rốt cuộc Tịch Si Thần cứ như đi guốc trong bụng tôi, thần bí khó lường liếc mắt về phía này một cái, mà tôi lại cảm thấy hơi chột nên cũng không dám mơ tưởng làm cái gì nữa.

Cùng Tịch Si Thần từ công ty trở về.

Mấy ngày nay mặc dù anh không nói rõ ràng, nhưng hẳn là vẫn lo lắng tôi sẽ quay lại tìm Diệp Lận, tuy rằng biết đó chỉ là thăm hỏi đơn thuần, nhưng những bất an âm ỉ dường như vẫn còn đọng lại.

Chỉ là, hôm nay Diệp Lận ra viện, tôi ít nhiều cũng nên qua đó xem thế nào.

“Anh đưa em tới đó.”

“.....”

“Dù thế nào thì cả đời này em cũng không chạy thoát được đâu.” – Ánh mắt nhìn xe cộ phía trước, thành thạo xoay tay lái.

“Diệp tiên sinh đã xuất viện rồi.” – Cô y tá lần trước va vào tôi tại phòng bệnh ngượng ngùng nói.

“Từ bao giờ?” – Tôi hỏi, trong lòng có chút hoảng hốt.

“Buổi sáng hôm qua, Diệp tiên sinh tự mình lo liệu thủ tục xuất viện.” – Cô y tá vừa nói vừa cúi xuống ngăn tủ lấy ra một chiếc túi màu đen xinh đẹp. – “Còn có cái này, Diệp tiên sinh nói nếu cô gái hôm nọ tới thì đưa cái này cho cô ấy, nếu không...thì vứt đi.”

Tôi đón lấy chiếc túi, tay phải buông thõng những ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

“Cám ơn.”

Đặt trang trọng trong chiếc hộp nhưng màu đỏ chính là một chiếc hoa tai màu tím nhạt, mát một chút long lanh, còn mang vết tích bám bụi lâu ngày.

Chợt nhớ ra bên tai phải của Diệp Lận vẫn luôn đeo viên đá màu tím nhạt chói mắt ấy, dưới ánh mặt trời, lúc nào trông anh cũng rạng ngời rực rỡ...

Đột nhiên, một luồng hơi thở xâm lược mãnh liệt ập tới, bờ môi duyên dáng cọ cọ vào vành tai tôi, nhẹ nhàng nói bằng giọng điệu rất mờ ám – “Buổi tối anh sẽ tìm cơ hội đòi bồi thường.”

Tôi sửng sốt, thờ dài ngẩng đầu lên, không ngoài dự đoán thấy cô y tá đứng trước mặt chúng tôi hai má đã ửng hồng lên.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Áp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Edit: Liệt Tuyết(Juukapup)

Hôm nay mở cửa ra, vậy mà lại thấy Giản Ngọc Lân đã lâu không gặp, vô cùng kinh ngạc hơi hơi nhú mày, xoay người tới cửa thư phòng gỗ hai cái, rồi lại quay về căn phòng ngập ánh nắng trời tiếp tục công việc khi nãy là xem tạp chí địa lý quốc gia.

Chẳng mấy chốc, Tịch Si Thần đẩy cửa tiến vào, đặt một chén mặt lên kệ bên cạnh ghế nằm của tôi. – “Xem thêm lát nữa, rồi ngủ trưa đi nhé” – Lại xoay người quay ra cửa. – “Vào đi, nhưng không được làm phiền chị đâu nhé.”

Tôi day day mi tâm – “Anh có thể dẫn nó ra ngoài.”

“Anh phải về công ty một chuyến.” – Nhân nhật cười cúi đầu khẽ hôn một cái.

“Này!”

“Sẽ về sớm thôi.” – Trên môi lại hôn thêm một chút, rồi ưu nhã đứng dậy đi ra ngoài.

“Mây ra ngoài kia chơi thì tốt hơn đây.” – Không còn cách nào khác, quay ra với thằng bé đang đứng ở cửa kia, tôi thành khẩn gọi ý.

“Chị à...”

“Không thì bây giờ có thể kêu tài xế tới đón mây về.”

“.....”

Cuối cùng thì.....tôi xem sách của tôi, nó chơi trò của nó, kể ra cũng không mấy khó khăn.

“Chị ơi, chị ơi chị ơi.” – Giản Ngọc Lân chạy từ ngoài vào, thở hụt hơi – “À, em cho chị xem ảnh chụp chị được không? Hồi trước em bí mật tìm ra, a, hihi.” – Dâng vật quý để lấy lòng đây mà.

Tôi nhìn nó một cái, tiếp tục đọc sách, không có ý định phản hồi.

“Anh để ở nơi rất là cao, chào ôi, khổ cực lắm mới lấy được ấy, mang hết cả ghế ra ấy.” – Kiễng chân, giương tay so sánh độ cao.

“Đi ra ngoài thì đóng cửa vào giùm cái, cảm ơn.”

“Chị ơi, chị xem một chút đi mà.” – Ôm một tập giấy tờ rất dày chạy tới có chút loạng choạng, vừa nghĩ thế xong thì cái dáng người bé xiu kia ngã oạch trên thảm, giấy tờ rơi cả xuống, mấy bức ảnh cùng tranh vẽ bên trong hiện ra rõ rệt...

Hấp hế mắt, sau đó, nhặt lên một bức ảnh...

Quảng trường, quán cà phê ven đường giản dị mà đặc biệt, người rất thưa thớt, nhân vật trung tâm của bức ảnh là một cô gái vận đồ trắng, cô một tay chống cằm, tay kia xoa miêng ly cà phê, dáng vẻ nhân nhã nhìn người qua lại trên con đường lớn lát đá.

Kiểm chế cảm xúc, lật mặt sau bức ảnh, những con chữ thanh thoát phóng khoáng đập vào mắt.

“Ngày mười bảy tháng ba, ngồi ở quảng trường cả buổi chiều, lại quên uống thuốc, phải nhắc em thế nào đây, hôm nay, em đã cố tình quên hai lần rồi...”

Buông bức ảnh, chậm rãi đưa tay nhặt lên một tấm khác...

Cô gái ngồi ôm gối trước hiên ngoài cổng trường mỹ thuật tạo hình Nice, chỉ mặc một chiếc váy liền màu đen đơn giản, váy dài gần như chạm đất, mà cô chẳng quan tâm, đôi mắt đen láy cứ nhìn trời mưa.

“Ngày mười tám tháng năm, mưa nhỏ, mình bắt đầu thấy ghét thời tiết bên này, em không mang ô, cái cô bé này, cũng không biết đường tự chăm sóc bản thân, mà chết tiệt, mình phải đưa ô cho em thế nào đây...?”

Dưới mái hiên đẹp đẽ của tiệm bánh ngọt, cô gái đưa tay hứng lấy những giọt mưa, trong đôi mắt xinh đẹp chất chứa cô đơn và buồn man mác, cầm trên tay một cây dù màu xám nhạt đã gấp lên cùng một hộp bánh ngọt nhỏ.

“Hai mươi tư tháng chín, mưa, sinh nhật em, nếu em khóc, vậy mình phải làm thế nào đây.”

Mặt cúi gằm xuống đất, nước mắt của cô gái tuôn rơi từ hai khóe mắt, trong ảnh là phân nửa bức tranh bị xé nát ném vương vãi trên nền đất, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần kia hiện lên vẻ đau khổ uất ức buồn bức không thể nghi ngờ, tuyệt vọng đến thế, thống hận đến thế...

“Ngày mừng ba tháng giêng, âm lịch” ... phía sau không có chữ, chỉ có vết tích bút máy viết lướt qua.

.....

“Chị ơi, chị ơi...”

“Mày tìm thấy những bức ảnh và tranh vẽ này...từ khi nào?” – Chậm rãi ngồi xuống nhặt lên từng tấm.

“Lâu lắm rồi ấy, anh nói không được động vào...những tấm hình này, nhưng mà, em cứ khăng khăng muốn hỏi anh chị là ai, rồi anh nói đó là chị, à, hìhì, là chị của Ngọc Lân mà...” – Nói đến đây má liền ửng đỏ.

“Làm sao vậy, Ngọc Lân đi rồi mà cứ ngẩn người suốt?” – Tịch Si Thần tắm rửa xong, lau khô đầu tóc, leo lên giường, ôm lấy tôi, tôi vòng tay ôm lấy cổ anh, đầu chủ động sát lại, rất gần rất gần.

Việc anh đã làm, thực sự rất nhiều, đúng vậy, không cần phải ngạc nhiên đến thế, chỉ là...

“Si Thần...”

“Sao em?”

“Em xem những bức ảnh ấy rồi.”

Con người đen chằm chằm giường lên.

“Em yêu anh.” – Chủ động hôn lên môi anh.

Tịch Si Thần toàn thân có phần khựng lại, một lát sau mới ôm chặt lấy tôi, từ từ làm sâu sắc nụ hôn.

Một lát sau tôi nằm trên người Tịch Si Thần khó nhọc thở hổn hển.

“Được rồi.” – Chợt nghĩ tới, tôi nhàn nhạt cười – “Em còn xem qua buổi phỏng vấn kia nữa.”

“Buổi phỏng vấn nào?” – Tịch Si Thần hỏi, rồi lại – “Em nói là buổi phỏng vấn đó sao?”

“Ừm.” – Tôi cười nói – “Áo mũ chỉnh tề, nói cười khéo léo, đến là giả tạo.” – Cuối cùng kết luận.

Mày tuần giường lên một cái, đưa tay trầm ngâm đỡ trán, trên mặt mơ hồ có phần ửng đỏ, vẻ lạnh lùng vốn có biến đâu mất hết, thì thảo lý nhí đáp lời – “Vậy mà em cũng xem, trời ạ.....thật là mất mặt quá đi.” (A Tuyết: trời ạ.....để thương quá đi ~!)

“Không được cười!” – Lời ngang ngược sau đó là ý mạnh mẽ chèn ép bởi gương ngưng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mùa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Edit: Liệt Tuyết(Juukapup)

Nghe theo mệnh lệnh của vị Tịch tiên sinh nào đó mang cả phê vào thư phòng.

“Phiền em rồi.” – Vừa mới mở cửa phòng, giọng nói khàn khàn ấy đã cùng tiếng cười nhàn nhạt truyền tới.

Tôi đặt ly cả phê lên bàn gỗ lim, toan xoay người đi, lại bị anh kéo lại, ngã lên người anh, trong khi tôi cứ giãy dụa, anh chỉ đơn thuần ôm lấy tôi một chút, trực tiếp đặt lên đùi anh.

“Trò chuyện cùng anh.”

“Anh không phải đi làm sao?” – Không lay chuyển được anh, chỉ có thể để mặc cho anh ôm một lát.

“Anh là ông chủ, muộn một chút cũng không sao.” – Tựa đầu áp vào vai tôi.

“Thật đúng là càng ngày càng lười biếng.”

“Vây cũng là do bị em dung túng mà nên.” – Người nào đó lên án.

“.....”

“Sì Thần.” – Một lúc lâu sau, tiếng nói lạnh nhạt như nước mới chậm chậm cất lên – “Giản Chấn Lâm vào viện.”

Anh xoay người tôi lại, con mắt đen tuyền mê người nhìn tôi đắm đuối, một lát sau mới in xuống một nụ hôn nơi mi tâm tôi – “Anh yêu em, mãi mãi.”

Ngày trở về Phần lan rốt cuộc cũng đã được lên lịch, dành ra một ngày hẹn bọn Gia Trân tới Thánh Đình dùng cơm, tính cả tôi là bốn người, tới đó hàn huyên mấy chuyện tào lao không mấy quan trọng, khi dùng cơm Phác Tranh chỉ nói với tôi một câu, nói chung, tiệc tiễn biệt cũng gọi là vui vẻ hòa thuận, gió yên sóng lặng.

Khi đi ra, Phác Tranh việc phải đi trước, Bùi Khải nói muốn đưa tôi về.

Tôi nhàn nhạt từ chối.

“Nói thế nào cũng phải đưa cậu về an toàn mới yên tâm được, một mình cậu làm sao có thể tự bảo vệ tốt được.” – Gia Trân kiên trì.

Tôi cười cười không nói gì thêm, cất bước đi sang bên kia đường, không quên quay đầu lại phát phát tay – “Vây nhé, tạm biệt.”

Anh đứng bên vệ đường, dựa lưng vào cửa xe, tự nhiên mà tao nhã, đôi con ngươi đen thẳm mê người kia tràn ngập ý cười yêu thương cưng chiều, nhìn tôi, chờ tôi bước vào, sao đó ưu nhã đưa tay ra.

Tôi nắm lấy bàn tay anh, cảm giác ấm áp thật chân thực, một loại hạnh phúc thật giản đơn.

“Nếu em cho như vậy là hạnh phúc, vậy anh cũng thật lòng chúc phúc cho em.”

(A Tuyền: câu này là câu Phác Tranh nói với An Kiệt ~ trong bản tiếng Trung xưng là “哥” nên không cần giải thích nhưng tiếng Việt thì...=.)

Hai hôm sau, một mình trở lại Phần Lan, có rất nhiều việc bận, việc trước hết cần xử lý gấp tất nhiên là chương trình học đang bỏ dở ở trường, cùng với bản tường trình về việc nghỉ học dài ngày. Mà Tịch Sĩ Thần cũng đã dặn dò bác sĩ riêng làm vật lý trị liệu cho tay phải của tôi, mặc dù tôi cũng chẳng cần cho lắm.

Các tiết học buổi sáng xong xuôi, mắt công mất sức coi như cũng đáng.

Cứ chiều chiều lại nhận được tin nhắn giục ngủ trưa, sau đó cũng thực sự ngoan ngoãn chạy đi nghỉ ngơi nửa tiếng, tinh thần từ từ thoải mái.

Chạng vạng luôn luôn không thể không bị cô lôi ra ngoại thành đi dạo.

Cuối tháng đi Pháp, thăm mộ Christines, ở bên cô ấy nguyên một ngày, cho đến tận khi mặt trời ngả bóng về tây, hẹn năm sau gặp lại, rồi vẫy tay chào từ biệt.

Dành đầu tháng đi Thụy Sĩ cùng cô một chuyến, du ngoạn một vòng.

Sinh hoạt bắt đầu đi vào quy củ, chặt chẽ, mà mỗi ngày những tin nhắn vượt trùng dương cũng đã trở thành một điều không thể thiếu và chờ mong.

Mùng một tháng sáu, một ngày quốc tế thiếu nhi ấm áp, đang mơ mơ hồ hồ sau khi lấy được một đồng kẹo, vội thu đi ra khỏi phòng học, trên đường về, tùy ý vui vẻ đem kẹo chia cho những đứa trẻ tình cờ gặp được lúc này, đoàn người náo nhiệt, ngày lễ hồn nhiên. Trong hỗn loạn có người âm thầm tặng hoa tôi, không chỉ một bó, không chỉ một người, tôi cười, lắc đầu từ chối, ngón tay khẽ vuốt lên chiếc nhẫn trên ngón trỏ tay phải, chiếc nhẫn đã được ai đó đeo cho khi đang ngủ.

Đúng lúc này thì tiếng nhạc chuông điện thoại, cúi đầu nhìn dãy số, hơi mỉm cười nhận điện.

“Quốc tế thiếu nhi vui vẻ.” – Tiếng nói dịu dàng trầm ấm êm tai.

“Vâng.” – Tôi vui vẻ đáp lời.

“Em đang ở đâu?”

“Trên phố.”

“Vây, cứ ở đó chờ anh.”

Tôi quay đầu lại, tại nơi cách chừng hai mươi mét, là thân hình cao ngất lãnh đạm thông dong ấy, tóc đen bị gió thổi rối loạn một chút, tôn lên khuôn mặt đẹp trai càng thể hiện rõ tính cách cùng sự quyến rũ, mỉm cười, ưu nhã cất bước, xuyên qua đoàn người đông đúc, bước từng bước về phía tôi.

Sau đó, một cành hoa bách hợp buộc lụa trắng chợt hiện ra trước mắt, tôi ngẩn người, lập tức đón lấy ôm vào lòng.

Kéo tay tôi, mười ngón đan vào nhau – “Đi đâu đây, tiểu thư của tôi?”

“Về nhà thôi, Tịch tiên sinh.” – Tôi mỉm cười, nhỏ nhẹ đáp lời.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mùa Đông Ấm Áp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Ngoại truyện 1

Edit: Juu_chan

“Anh, buổi sáng tốt lành.” – Giản Ngọc Lâm nheo mắt bước từ phòng ngủ ra. Bởi đang nghỉ hè, mẹ đồng ý cho cậu đến chỗ anh họ ở một tháng.

Tịch Si Thần buông tờ báo trong tay xuống, đẩy một ly sữa sang bên tay phải – “Ăn sáng đi đã.”

Cậu bé chần chừ một lát, leo lên một chiếc ghế – “Có thể không uống sữa không ạ?” – Đôi mày xinh xắn nhăn nhó, hơi ngán ngẩm nhìn chất lỏng màu trắng trong cái ly trước mắt.

“Ừ, được thôi.” – Giọng nói thản nhiên không gợn sóng, lười biếng và vô tâm – “Tôi uống.”

“Ồi, lại còn thế nữa!” – Buồn bực gục đầu xuống mặt bàn, ngó phải ngó trái.

Đôi mắt ám áp mang theo ý cười – “Giờ ăn hết cháo đi.”

“Dạ vâng!” – Thân hình nhỏ bé lập tức ngồi thẳng dậy, ngoan ngoãn cầm bát cháo trắng bên cạnh bắt đầu xúc lên. So với sữa, cháo trắng quả thật là thánh phẩm ấy, đây là quan điểm số một của Giản Ngọc Lâm bé nhỏ.

“A! Đúng rồi!” – Đầu đang chôn trong cái bát nhỏ ngẩng lên, quay qua Tịch Si Thần, ánh mắt lấp lánh – “Anh sắp đi đến cái nước có cái tháp sắt đẹp đẹp phải không?”

“Ừ.”

“Thế thì, thế thì, lần này có thể cho Ngọc Lâm đi cùng không?” – Đôi mắt hoa đào nhỏ bé bắt đầu phát ra ánh sáng cầu xin.

“Muốn đi sao?” – Giọng nói vẫn hờ hững. Tịch tay cầm tờ báo bên cạnh lên đọc tiếp.

“Vâng vâng vâng! Muốn đi, muốn đi!”

“Ừ.”

“A!? Đồng ý thật sao!? Thật sự có thể mang Ngọc Lâm đi cùng sao! Thật hay quá hay quá!”

“Ừ, không được.”

Bụp! Tiếng đầu đập xuống mặt bàn.

Mùa hè nước Pháp, ấm áp mà nhẹ nhàng.

Sông Seine uốn lượn mềm mại qua đô thị phồn hoa nhất thế giới, thành phố Paris.

Đôi bờ sông, cảnh sắc xinh đẹp tuyệt trần, cảnh vật và màu sắc ấy như là tự nhiên mà có, như một bài thơ hiện đại mà động lòng người.

Một người đàn ông mặc đồ đen nhàn nhả bước chậm trên bờ sông, thần thái lạnh lùng, vẻ ngoài tuấn nhã, khí chất lạnh nhạt, dù cho nơi này là Paris phồn hoa đô hội, vẫn khiến cho bao nhiêu người dõi theo.

Thực ra, cái nơi này anh cũng đã tới không dưới hai mươi lần, năm năm, hai mươi lần có nhiều hay không? Nghĩ vậy, người đàn ông ấy vô thức cười khổ, nụ cười ấy, có chút tự giễu cũng có chút buồn thương.

Khi Tịch Si Thần trở về khách sạn, đã là hai giờ chiều. Tắm xong, thay một bộ đồ giản đơn.

Niên Ngật tới gõ cửa – “Elvis, tôi cùng đi ăn nhé!”

Tịch Sĩ Thần nghiêng người cho anh ta đi vào – “Có việc gì?”

“Tổng giám đốc công ty bên này mời chúng ta ăn tối.”

“Vì sao?” – Tịch Sĩ Thần hơi nhú mồm, anh vẫn luôn ngại giao tiếp.

“Hỏi hay thật, tôi cũng muốn biết. Mà này, nghe nói vị CEO này là Hoa kiều quốc tịch Pháp, muốn nhân dịp này tăng cường tình cảm với người Hoa chúng ta. Sao, lý do này có chấp nhận được không?”

Tịch Sĩ Thần tất nhiên không quan tâm cái chuyện vô lý đó, lạnh nhạt nói – “Tôi bận rồi.” – Ý là sẽ không đi.

Niên Ngật liếc mắt nhìn anh, nghĩ ngợi một chút, cười nói – “Elvis, tôi không hiểu được, việc công ty cái gì cậu cũng quản lý được, vì sao mỗi cái chuyện này lại kém như vậy... Ày, đừng có nói là không quan tâm. Nhưng ít nhất cho tới giờ cậu vẫn chưa từ chối đúng không?” – Đây là mấu chốt.

“Tôi cậu đi một mình nhĩ?” – Giọng nói không có gì phập phồng, nhưng rõ ràng anh không muốn nói thêm cái chuyện này.

Niên Ngật trừng mắt liếc anh một cái – “Cậu bận rồi thì tôi còn biết làm thế nào bây giờ, đành phải đi một mình thôi, ai bảo tôi số khổ thế này!” – Sau đó cười rất mờ ám – “Cậu rút cuộc là có chuyện gì vậy? Lạ thật, lần nào đến Pháp cậu đều biến đâu mất đến nửa thời gian.”

Tịch Sĩ Thần cười nhàn nhạt – “Vây buổi tối phiền cậu.”

Niên Ngật sững sờ, đôi mắt đảo qua đảo lại, ày, lại nói sang chuyện khác, thật coi mình là đồ ngốc mà – “Quên đi quên đi, nói chuyện với cậu mệt quá.” – Lại còn chẳng có kết quả gì nữa.

Nghĩ đến Niên Ngật đây mấy năm nay xoay sở trong thương trường cũng có thể coi là kỳ cựu, có loại người nào chưa thấy qua, thế mà vẫn chưa thể nhìn thấu được Tịch Sĩ Thần, mà sự thật càng đáng buồn hơn là, anh bây giờ ngay cả bề ngoài cũng chưa chắc đã rõ ràng.

Một người quá thâm trầm

Niên Ngật vươn thẳng người, hai tay bắt sau gáy, thoải mái ung dung bước đi – “Vắt và oi là vắt và, dù sao người gánh phần khổ sở luôn là tôi.”

Tiến bước Niên Ngật, Tịch Sĩ Thần trở lại phòng khách, đứng ở trước cửa sổ, hồ hững mà chăm chú nhìn phương xa, trong mắt không có chút cảm xúc nào... có lẽ có, nhưng mà, giấu quá sâu...

Màn đêm Paris thật là đẹp, lồng lẩy rực rỡ vô cùng, nơi nơi tỏa ra hơi thở của nghệ thuật.

“Anatasia, đi ra ngoài sao?” - Cô gái Nga hơi cao ngó ra khỏi phòng tắm hơi, đầu tóc còn ướt sũng.

“Ừ.” – Cô gái phương Đông trả lời có phần tùy ý, cầm chiếc mũ mỏng trên bàn mở cửa đi ra ngoài.

Bước đi trên con đường quen thuộc, dù mặt trời đã lặn rồi, nhưng cô vẫn theo thói quen không bỏ mũ xuống. Thời tiết thế này cô rất thích, ít ra là không lạnh.

Bóng dáng hơi gầy yếu của cô gái dưới ánh sáng mờ mờ kéo theo những tia cô đơn và quạnh quẽ, ngay cả quần áo bên ngoài cũng bị bóng tối ôm lấy khiến cho khuôn mặt trông tái nhợt như bị bệnh.

“Men theo con đường lầm lạc, tôi đi vào giữa những bụi gai, mới hay chúng không phải là hoa...” (trích thơ Tagore – Juu: ta chịu, tìm cả ngày chẳng biết là bài nào :)) – Cô gái thì thầm nhẩm lại, thực ra cô đọc cái gì, bản thân mình cũng chẳng nhận ra.

Bước đi có phần vô thức, cũng không xác định mục đích, nếu thấy chỗ nào có nghệ thuật đường phố thì dừng lại một chút xem, hơi nghiêng đầu thưởng thức, trước khi rời đi còn thả tiền vào chiếc mũ cao của họ.

“Ngài có muốn vẽ một bức không?” – Người họa sĩ đường phố có mái tóc đỏ dài, tươi cười hỏi.

“Có thể vẽ tranh phong cảnh không?” – Giọng nói trầm thấp mà thanh lịch, anh nói chính tiếng Pháp.

“Ồi, yêu cầu này còn chưa thấy ai đưa ra, thưa ngài.” – Nghe giọng người họa sĩ có vẻ rất ngạc nhiên, nhưng anh ta cũng vui vẻ đồng ý.

Người đàn ông bước tới gần thành cầu, chỉ vào một chỗ cách đó không xa, nhẹ nhàng nói – “Cảnh kia... cùng với người.”

Anatasia đứng dậy khỏi chiếc ghế gỗ bên bờ sông, bước nhẹ qua những khóm hoa, cô phải về rồi, nếu không cô sẽ lại phải báo cáo với quản lý ký túc xá, mà cái này thì thật phiền phức.

Chương 52: Ngoại truyện 2

Lần đầu tiên nhìn thấy cô là trên con đường nhỏ râm mát của trường trung học, cô gái yếu đuối và khép kín, bộ quần áo thể thao vải bông màu xám tôn lên khuôn mặt trắng bệch quá đổi thanh nhã, tóc dài tới thắt lưng, trên tay đang cầm một bó hoa bách hợp, gió nhẹ hiu hiu thổi bay mấy sợi tóc đen, nhẹ nhàng ôm lấy hai má, đóa hoa trắng muốt càng thêm phần lung linh. Giờ phút này, trái tim bắt đầu gợn sóng.

Đêm ấy, những cánh hoa trắng muốt trải đầy mọi góc ngách của giấc mơ.

Sau này anh biết được tên cô là Giản An Kiệt, cái tên ấy nháy mắt một cái đã khắc sâu trong lòng anh.

“Elvis, nhìn gì mà ngơ ngẩn vậy?” – Tiếng tên bạn thân kéo anh khỏi thất thần.

“Ai kia?”

“Ồ, ngôi sao mới của trường, Diệp Lân, vẻ ngoài xuất sắc học hành cũng có vẻ tốt, sao? Cô gái bên cạnh cậu ta là...”

“Đi rồi.” – Giọng nói lạnh lẽo chậm rãi lúc này nghe ra có chút hậm hực.

Rồi anh biết bên cạnh cô còn có một chàng trai tên là Diệp Lân. Cô bị hấn chọc cười, cô hơi hơi đỏ mặt, cô giận dỗi nheo má hấn, cô chau mày ồ ồ ào nói, những biểu tình sinh động và rực rỡ ấy những tưởng sẽ chẳng bao giờ xuất hiện ở cô... Anh bắt đầu trở nên bối rối và phiền não, anh muốn làm gì đó, nhưng làm gì cũng không được, anh nghĩ anh muốn phát điên lên...

“Elvis, cậu không phải đang yêu chứ?”

“Cái gì?” – Gác bạn chợt hỏi câu này khiến hô hấp của anh bỗng như ngừng lại.

“Bối biểu hiện của cậu gần đây rất lạ lùng, tôi vẫn luôn hiếu kỳ không biết người siêu ổn định và kỷ luật lại còn cực kỳ thông minh như cậu mà yêu vào thì ra cái dạng gì? Xem tình hình này, hôn không ở xác, cơm nước không thèm, còn có phần nham hiểm cùng xảo quyết, ừ, tuy có phần khác với người thường nhưng cũng không đi quá xa. Tuy nhiên! Tôi rất hiếu kỳ... đến tận cùng thì vị nữ thần nào có sức mạnh lớn đến nỗi làm cho Hoàng tử băng giá Elvis Tịch của chúng ta động lòng?! Hề, hẳn sẽ có không ít người buồn lòng đây.”

Vậy ra biểu hiện của anh trong mắt người ngoài lại rõ ràng như vậy, Tịch Sĩ Thần anh có thể vì một cô gái mà rối bời còn có phần không kiểm soát được thật đúng là chuyện kỳ lạ, thậm chí ngay cả bản thân anh còn cảm thấy khó hiểu. Nhưng mà, không có tình yêu, anh đem mỗi tình đầu của mình dứt khoát chôn sâu vào tận đáy lòng.

Sang Mỹ du học sau khi tốt nghiệp trong nước, anh ngỡ bọn họ sẽ chẳng gặp lại nhau.

Ba năm sau về nước dự hôn lễ của dì Tĩnh, anh đã gặp lại cô! Cô mặc lễ phục màu trắng muốt, ngồi yên lặng ở hàng ghế đầu của lễ đường, đôi mắt trông rỗng như còn đọng nước. Anh ngỡ mình đã quên cô rồi, nhưng mà, con sóng cảm xúc mãnh liệt trào đến nói cho anh biết, anh chẳng những không hề quên cô, thậm chí, tình cảm chôn giấu bao nhiêu năm kia cũng ào ạt trở về còn mạnh mẽ hơn xưa và càng khó mà kìm nén được. Nhưng mà vận mệnh trêu đùa, khiến cô với anh trở thành họ hàng trên pháp lý. Sau hơn bốn tháng ở lại Giản trang, hòa nhập cuộc sống của cô, nhìn cô dưới nắng chiều rực rỡ chống tay cổ đọc hết một tập bài tiểu luận, nhìn cô sáng sớm khi vừa mới rời giường hoàn toàn còn chưa mang về điem tình phòng bị, nhìn cô trong phòng đọc buồn chán đem chân chỉ muốn đọc cho xong cuốn sách, nhìn cô đeo tai nghe ôm gấu bông ngồi trên ban công nhìn xa xăm, rất nhiều khi bắt gặp cô cùng anh đứng dưới mái hiên... Nhưng bọn họ cho tới giờ chưa hề nói chuyện, mấy lần đi lướt qua nhau, biểu hiện của cô như với người lạ, lạnh lùng tách ra, nhưng anh cũng không nghĩ phải chủ động phá đi khoảng cách.

Cho đến tận hôm ấy, hôm ấy thực là tồi tệ đến khủng khiếp! Anh nghe thấy tiếng thét chói tai của dì Tĩnh, lao ra khỏi cửa phòng chỉ nhìn thấy Giản An Kiệt đang ngồi trước cầu thang run rẩy không nói nên lời, mà dì Tĩnh thì đã ngã xuống dưới lầu, bên cạnh còn có một vũng máu ghê người! Anh phát điên, anh không biết mình rốt cuộc làm sao nữa, anh chạy tới lời Giản An Kiệt đây – “Chết tiệt cô đã làm gì vậy!” – tay anh tát lên khuôn mặt nhợt nhạt tím tái kia! Anh bắt gặp một đôi mắt trống rỗng vô hồn, từng giọt nước mắt như thủy tinh theo khóe mắt cô rơi rơi, khóe miệng cô bắt đầu thấm ra tơ máu! Cô sợ hãi, cô không hề cố ý, cô hy vọng có ai đó sẽ an ủi mình, dù chỉ một chút thôi... Anh đột nhiên cảm thấy một nỗi sợ hãi chưa từng có, như thể bị một con sóng triều hủy diệt nhấn chìm hoàn toàn, mãi mãi không thoát ra được!

Ngày hôm sau cô bị tông sang Pháp.

Anh ngồi trong bóng tối của quán bar uống một ly rượu mạnh đủ để đốt cháy người được.

“Tịch, đủ rồi, cậu hành hạ bản thân quá đi!”

“Thật sao, cũng tốt thôi...” – Giọng nói chua xót bật ra chỉ phản ánh được phần nào một nỗi đau thuần túy.

“Cậu rốt cuộc bị làm sao vậy? Sao tự nhiên mất kiểm soát như thế?”

“Đắm tôi một cái.”

“Cái gì?”

“Tôi nói đắm tôi một cái.”

“Cậu điên à!” – Người bên cạnh cuối cùng cũng nghe rõ lời anh nói không nhận được kêu to lên hoảng sợ.

“Ừ, đúng rồi, tôi cũng cảm thấy mình điên rồi... Cậu có biết không, tôi đã đánh cô ấy, thật đáng chết tôi đã đánh cô ấy!” – Dứt lời ly thủy tinh vỡ tan, những mảnh vỡ đâm vào da thịt, máu theo cổ tay chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi, rồi vương vãi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Ngoại truyện 3

1 – Tranh xếp hình.

Một ngày nọ, An Kiệt đang lười biếng ngồi trên thảm nhung trong phòng khách chơi tranh xếp hình, tranh này là buổi sáng qua chỗ cô mò ở thư phòng ra, nghĩ hay ho nên tiện tay cầm về luôn.

Nhưng mà, bây giờ An Kiệt chẳng thấy thú vị gì nữa, vì sao chỗ nào cũng là cây cỏ xanh tươi, căn bản chẳng phân biệt được đâu vào với đâu.

Lúc này, Tịch tiên sinh từ ngoài đi vào.

An Kiệt ngẩng đầu, con ngươi lay chuyển, đứng dậy chạy tới ôm cánh tay Tịch Si Thần, cười tươi rói rói – “Lại đây, giúp em với nào.”

Tịch Si Thần cởi áo vest ra rồi để mặc cho An Kiệt kéo vào phòng khách.

“Tranh phong cảnh, thật khó ghép quá đi.” – An Kiệt ngồi xuống, nghịch nghịch mấy mảnh nhỏ trước mắt.

“Buổi sáng bác sĩ có tới không?” – Tịch Si Thần cúi nửa mình xuống.

“Có có.” – Ai đó trả lời lơ đãng – “Thân cây chắc là màu xám tro nhỉ.”

“Bảo sao?”

“Si Thần, anh ghép cái cây đi.” – Đẩy qua một đồng mảnh nhỏ vẫn y nguyên.

Tịch Si Thần đành chịu, liếc mắt nhìn ai đó, lẩm bầm – “Vậy mà vẫn còn sức chơi cái trò vật này sao?” – Xem ra buổi tối mình còn nỗ lực chưa đủ, người nào đó trầm tư.

Nhưng mà nói tới nói lui, Tịch tiên sinh vẫn ngoan ngoãn cời cục cổ tay áo xắn lên một đoạn, nhũ mào bắt đầu tính toán thể cục trên sàn nhà.

Một lúc sau.

“Si Thần, bên này phải là lá cây chứ.” – Có tiếng ai đó kêu lên.

“Thân cây, tới gần mặt đất rồi.” – Giọng điệu nhàn nhạt.

Lại một lúc sau.

“Si Thần, ánh sáng sai rồi.”

“Không sai, từ trên chiếu xuống, rất có sức nhìn.” – Kết luận rất là nghiêm túc.

An Kiệt chợt cảm thấy... mình có phải đã kiếm lầm người giúp rồi không.

Nhưng mà vị tiên sinh nào đó kia lại còn càng ghép càng hăng say.

“Tịch Sĩ Thần, chỗ này không phải xếp như thế!”

“Ừ ừ.” – Tiếp tục tự làm theo ý mình.

Cuối cùng thì Giản tiểu thư của chúng ta cũng mất hết cả kiên nhẫn – “Anh rốt cuộc có đảo mắt xem qua tranh gốc không đấy?”

“Xem rồi.” – Cánh tay dài vươn ra kéo lấy vị tiểu thư đang toan đứng dậy, ôm vào trong lòng – “Đừng làm loạn.” – Chỉ số thông minh hơn người không chấp nhận bị coi thường.

Tịch tiên sinh tiếp tục cúi đầu tìm tòi nghiên cứu.

Cuối cùng, bức tranh xếp hình kia được cẩn thận đưa vào cất trong phòng chứa đồ, mãi mãi không thấy ánh mặt trời.

2 – Phòng tắm

Tịch Sĩ Thần mở cánh cửa kính mờ ra, lách mình tiến vào phòng tắm, trở tay đóng cửa tránh cho gió lạnh thổi vào làm ai đó cảm mạo, mang quần áo vắt lên thành ghế mây bên cạnh bồn tắm. Ngồi trên thành bồn, đưa tay kiểm tra độ ấm của nước – “Có thấy lạnh không?”

“Hoàn hảo.” – Thoải mái nhẹ thốt lên một tiếng. Người đang nằm trong bồn tắm từ từ khép lại hai mắt, làn da trắng nõn dưới làn nước ấm dễ chịu hơi ửng hồng lên, tóc dài ẩm ướt đàng sau lưng tạo thành một suối thác đen mượt, có mấy lọn tóc buồng bình không nghe lời trôi ra đàng trước dính vào bên mép, trên mặt đọng nước, lông mi cũng ẩm ướt.

Tịch Sĩ Thần nheo nheo mắt.

“Thấy ẩm ướt thế nào? Rất đẹp?” – An Kiệt chậm rãi mở mắt ra nhìn thẳng vào cặp mắt đen tối đang nhìn chằm chằm mình kia.

Tịch Sĩ Thần giật mình, lập tức khước miệng nở ra một nụ cười nhàn nhạt – “Ừ, đẹp lắm.”

Đúng lúc này trong phòng tắm vang lên tiếng chuông điện thoại, Tịch Sĩ Thần đứng lên lấy chiếc điện thoại nhỏ gắn trên tường nhà tắm nhận điện. – “Alo... ừm... tôi sắp sửa quay về Trung Quốc... được rồi.”

An Kiệt xoay người đẩy mình về bờ kia của bồn tắm, chợt hứng lên, với tay muốn mở ô cửa sổ nhỏ bên cạnh ra.

Đang nói chuyện điện thoại Tịch Sĩ Thần bèn cúi người kéo lại móng vuốt của ai đó.

“Lạnh đấy.” – Điện thoại dựa vào hõm vai.

“Không đâu mà.”

“Không được.” – Làn này dứt khoát kéo người nào đó về dựa vào bên thành bể chỗ mình, ôm sát vào thắt lưng.

“Được rồi, việc này tôi sẽ xử lý, được rồi.” – Cúp máy, Tịch Sĩ Thần cúi đầu trao cho ai đó một nụ hôn mạnh mẽ, trần trụi giãy vò biết bao lần, cuối cùng mới kiềm chế mà dừng lại – “Nước lạnh rồi, đứng lên đi.”

“Không.” – Thờ hờn hển.

Đôi mắt đẹp đẽ nhử một cái, một lúc lâu sau mới cười nhạt nói – “Đã vậy... thì... trước mắt không thể đứng lên được rồi...”

An Kiệt nhất thời chưa phản ứng lại được.

“Cùng tắm nào.”

“Ờ?”

“Dù sao thì quần áo anh cũng bị em làm ướt hết rồi.” – Lý do chính đáng. Những ngón tay thon dài cùng phối hợp, cởi ra từng chiếc từng chiếc cúc áo sơ mi, động tác tao nhã mà quyến rũ. (A Tuyết: nuốt nước miếng *ực*)

.... Rốt cuộc, người ở trong bồn tắm cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, còn nữa, ơ hơ, bây giờ còn đang là ban ngày mà.

3 – Sân tennis:

Cuối thu thời tiết trong lành, nắng trời tươi sáng, sân tennis ngoài trời ngày cuối tuần.

Sau khi đánh được mười lăm phút đồng hồ, An Kiệt cuối cùng cũng phải giơ tay lên hàng, cô của mình thực sự quá dồi dào sức lực. (Thực ra là cô quá yếu)

“Thật là vô dụng.” – Tịch Si Thần mặc mồ mồ đồ mát mẻ, tao nhả ngòi xem trong chỗ râm thực không dám tin, đến một quả cũng không đỡ được đã chẳng nói làm gì, phần lớn thời gian trên sân chỉ có đi lên đi xuống, thực chất chơi chỉ có chừng bảy tám phút mà thôi.

“Người đứng ngoài xem không có tư cách nói!” – An Kiệt quay sang chỉ thẳng cây vợt vào khuôn mặt đẹp trai đang tươi cười dịu dàng kia.

Tịch Si Thần cũng không tranh luận, cầm lấy vợt tennis, nếu ai đó muốn xem anh thể hiện, vậy thì anh cũng chẳng thèm quan tâm có phải là bắt nạt phụ nữ hay không, mục tiêu, chính là vị cô vợ tương lai kia.

Cởi chiếc áo vest nhẹ ra, toàn thân áo trắng, đẹp đẽ và tươi sáng, anh thích những liệu pháp nhẹ nhàng, yêu những thiết kế bậc thầy, yêu cầu đối với trang phục cũng khá cao, cũng bởi bản thân tướng mạo xuất chúng đáng người hoàn hảo khí chất cao quý, nói chung, cái gì mặc lên người anh, đều có vẻ gì đó quý phái tao nhả lóa cả mắt.

Đưa tay chậm chậm xoa nhẹ mái tóc đen trước mắt, bước ra sân, chưa đầy hai mươi phút, cô thua, thốt lên cái thẳng nhóc đó đến đánh bóng cũng lạnh lùng đến thế!

Rồi sau quanh đó có mấy người mời qua chơi cùng, Tịch Si Thần cũng qua đánh vài sec.

Một giờ trôi qua rất nhẹ nhàng.

Đi một bên cầm đồ uống uống liền mấy ngụm.

“Có muốn cùng dùng bữa không?” – Một cô gái bước tới hỏi trực tiếp.

Tịch Si Thần nhàn nhạt cười – “Tôi e là không được, vợ tôi ở bên kia.” – Con mắt liếc về một phía, là một cô gái rất nhỏ nhắn, mặc một bộ đồ màu xám tro, ôm gối ngồi trên ghế, mũ lưỡi trai đội thấp không nhìn rõ khuôn mặt.

Cô gái cười cười, trông có vẻ cũng là một cô gái mạnh mẽ và giỏi giang – “Khi nào có dịp lại cùng chơi bóng nhé, khả năng của anh thật không tầm thường.”

Tịch Si Thần cười nhẹ nhàng, không nói gì thêm, cầm vợt tennis đi về phía người nào đó có vẻ như đã ngủ kia.

Tới nơi. quả nhiên!

“Con đưa cô ấy về trước.”

Bà Phác gật đầu – “Ta còn chơi hai sec nữa.”

Ôm lấy An Kiệt, Tịch Si Thần không khỏi lắc đầu. – “Về tắm rửa sạch sẽ rồi lại ngủ tiếp, nhé?”

Người đang mơ màng ngủ kia ậm ừ mấy tiếng chẳng biết là có nghe được gì hay không.

Nhưng mà, nói đến tắm, Tịch tiên sinh lại bắt đầu trầm tư, mai là chủ nhật, mà An lại không phải đi học, vậy thì đêm nay, có một một chút cũng không sao nhì.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ấm Ấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Ngoại truyện 4

Edut: Liệt Tuyết(Juukapup)

Gần đây, Tịch tiên sinh một mực lo nghĩ một vấn đề rất nghiêm trọng. . . anh hình như còn chưa cầu hôn ai kia. Mà hiện tại, bọn họ đang ngồi trên máy bay từ Helsinki về thành phố A, đi tham dự đám cưới của anh họ An Kiệt. Aizz, Tịch Si Thần than nhẹ một tiếng, sao anh phải đi tham dự hôn lễ của người khác chứ (Tác giả: Ôi, tôi bảo ngài Tịch này, ngoài An Kiệt ra anh chẳng thể để mắt được đến ai khác, chứ nói gì đến đề ý người ta chứ!)

Chống tay nhẹ đỡ mặt phải, lười biếng nhìn người nào đó đang cúi đầu lật xem tạp chí.

Buông tạp chí trên tay ra, An Kiệt lấy từ khay của tiếp viên hàng không một ly nước màu hồng, rồi ngoài người sát vào Tịch Si Thần đưa ly nước đến bên môi anh – “Uống một ngụm xem có còn không?”

Tịch Si Thần nhàn tản hớp một ngụm. – “Không có.”

“Hương vị thật tuyệt!” – Một lát sau tiếng nói thỏa mãn của ai đó vang lên.

“Còn nữa, đây là lần đầu tiên chúng mình cùng đi một chuyến máy bay.” – An Kiệt nghiêng đầu.

“Ừm.” – Bởi thế mà Tịch tiên sinh mới chịu đi, hạ mình rót giá, vịn dầm xa xôi đi tham gi hôn lễ của người khác.

“Thú vị vô cùng.” – An Kiệt chớp chớp mắt.

Nửa giờ sau, đầu ai kia đã gác lên vai người bên cạnh ngủ ngon lành.

Tịch Si Thần lắc đầu, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên gương mặt đang ngủ ngon lành kia một cái, vẫy tay bảo tiếp viên hàng không mang chăn mỏng tới.

Hội trường tổ chức hôn lễ của Phác Tranh, tung bùng, náo nhiệt.

Tịch Si Thần tựa lưng đứng bên tường hồ hững nhìn về một chỗ nào đó bên trong.

“Thật là trùng hợp.”

Sau đó không ngờ lại gặp được Niên Ngật ở nơi này.

Niên Ngật cầm ly rượu bước vào, thuận miệng giải thích luôn – “Nhà gái là em họ tôi.”

Tịch Si Thần nhàn nhạt cười.

Niên Ngật nhấp một ngụm rượu rồi cũng nhìn về phía nào đó – “Nói thực, vị kia của cậu cũng thật là đặc biệt.”

“Cám ơn.” – Ngữ điệu bình thản.

Niên Ngật sừng sốt, chợt cười nói – “Có phải cậu cũng nên gọi một tôi một tiếng anh cả không nhỉ?”

Tịch Si Thần hơi nhíu nhíu mày – “Nói xa xôi quá rồi.”

Thực sự cũng có phần xa, thực ra Niên Ngật chỉ nói đùa thôi. – “Khi nào kết hôn đừng quên gửi thiệp mời cho tôi.”

“Tất nhiên.”

Đã đi rồi mà Niên Ngật còn ngoái đầu lại cười nói – “Đúng rồi, người kia giờ đang vui chơi ở CZ, kế hoạch sau đó, thật là tuyệt nha, ôi, tôi rất phục cậu cái chuyện này.” – Nói đoạn, lại cười ha ha, vẫy tay bỏ đi, nói nói cười cười hòa vào đám người.

Đôi mắt đẹp khẽ chậm rãi nhắm lại, ánh mắt lười biếng đuổi theo bóng dáng xinh đẹp kia, không rời lấy mảy may, thì thào tự nhủ – “Kết hôn, kết hôn, chuyện này phải làm thế nào đây.” – Những ngón tay ưu nhã gõ nhẹ nhẹ lên cánh tay.

Ba ngày, vị tiên sinh nào đó thông minh cực độ có chỉ số thông minh hơn người cuối cùng cũng phải thừa nhận bản thân mình dường như cũng như ai gặp phải vấn đề nan giải.

Bữa tối trong ánh nến? Trên bãi biển? Du thuyền? Tiết mục tiếp theo? Nguyên một xe tải hoa tươi? Trời ạ, mấy thứ đó đều không được!

Ngước mắt liếc nhìn ai đó đang nhàn nhã nằm trên ghế lật xem sách giải trí, lời thề cô đến cực dân chính cũng được thôi, nhưng mà, đó không thể là một ý tưởng sáng suốt dành cho người khôn ngoan.

Tịch tiên sinh vỗ trán trầm ngâm.

“Được rồi Si Thần.” – Đang xem sách giải trí (thực ra là ảnh chụp hôn lễ của Phác Tranh) An Kiệt chợt nói, rất vô tình, không hề để tâm để ý mà hỏi – “Bao giờ thì chúng mình kết hôn?”

Chiếc bút máy tinh xảo rơi bịch bịch xuống đất.

Hơ, cuối cùng lại là An Kiệt “vô tình” cầu hôn sao?

“Cám ơn em, đã ở bên anh.”

Giữa đêm tối mơ hồ, tiếng nói đẹp tươi như trong mộng nhẹ nhàng đọng lại nơi đôi môi phẫn hồng.

Cuối cùng, bắt đầu với một góc độ khác.

“Điều tra, với năng lực của bọn họ thì điều tra được cái gì?”

“Chú Giản, chú không thấy lúc này nên tập hợp một số người chính đáng thì có ích hơn sao?” – Giọng điệu lạnh lùng thờ ơ chẳng quan tâm đến gì cả.

“Ý con là...”

“Được rồi, chú Giản...” – Giọng điệu lạnh nhạt chậm rãi không gọn sóng, cười nhạt nhẹ nhàng nói – “Con nhớ là, con gái của chú tính ra cũng đã rời Trung Quốc được sáu năm rồi.”

Giọng nói già nua run lên, than thở – “Tiểu Kiệt sao, đúng rồi, con bé đó...” – Trầm mặc một lúc lâu sau. – “Con bé đó, Sĩ Thần, con bảo chú có nên cho nó về không?”

“Chú Giản nghĩ sao cũng được, dù sao cô ấy cũng là con gái chú, không phải sao?” – Khóe miệng nở ra một nụ cười lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Mưa Đông Ám Áp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.